

HỌC VIỆN ÁI MỘNG ²

QUAI VẬT TRÁ THÙ

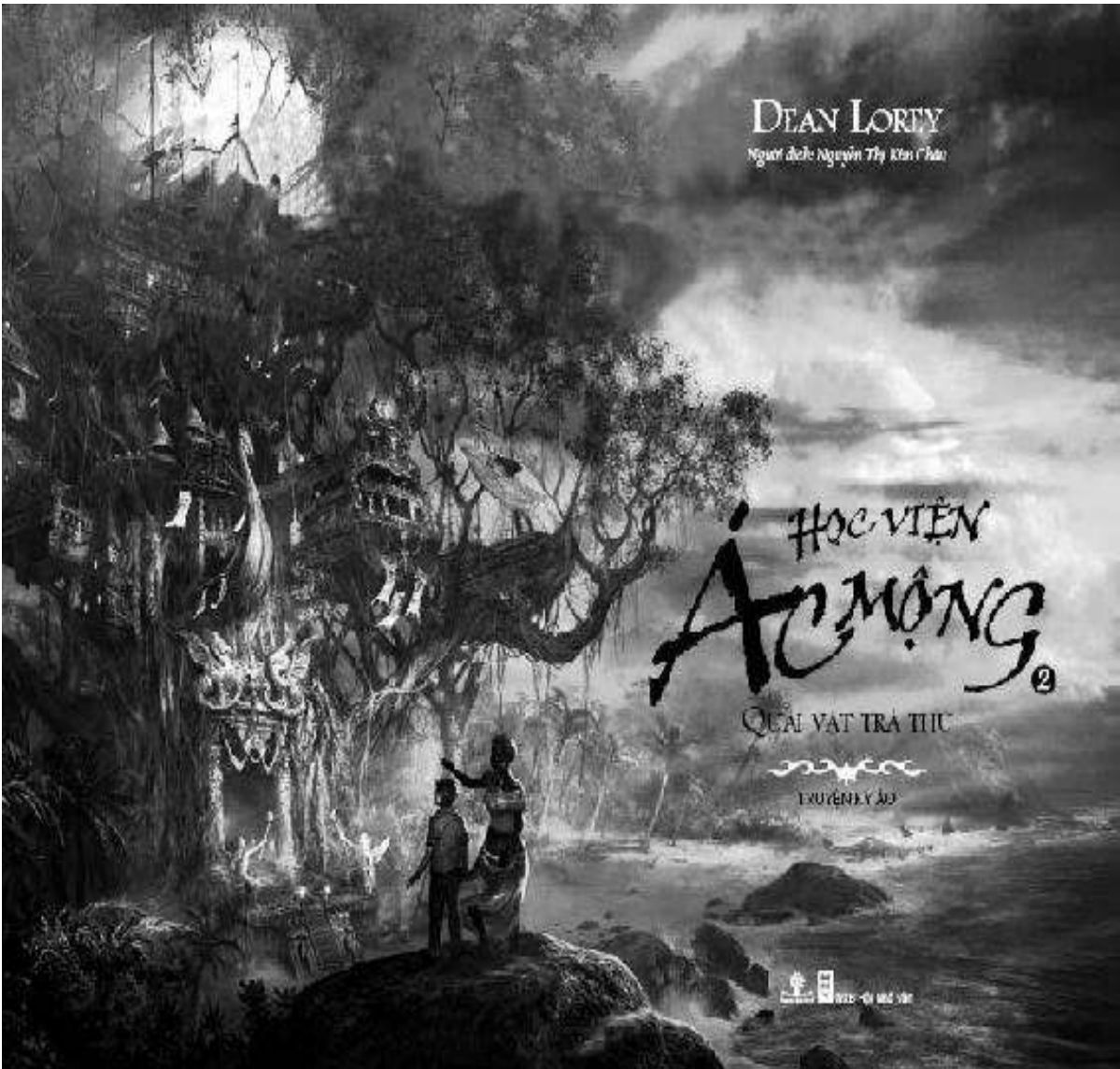
DEAN LOREY

Nguyễn Thị Kim Châu dịch

HỘI NHÀ VĂN

NXB Hội Nhà văn

Học viện ác mộng 2

- Dean Lorey -

Original title:

Nightmare Academy

Copyright © 2008 by Dean Lorey

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa HarperCollins
Childrens Books, 1325 Avenue of the Americas, New York, NY. 10019
USA và Công ty TNHH Sách Phương Nam

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Phương Nam, 2009

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý của Công ty TNHH Sách
Phương Nam

PHẦN I

THOÁT KHỎI ÂM TI

CHƯƠNG MỘT - CON DARKLING CỦA DORA

Các kỳ thi cuối cấp bình thường sẽ không kết thúc bằng cái chết, nhưng Charlie Benjamin không phải là một đứa bình thường và kỳ thi cuối cấp nó cùng đám bạn sắp tham gia cũng vậy. “Bọn quái vật, hãy coi chừng!” Theodore kêu lên khi cùng Charlie và Violet tập hợp trên boong con tàu cướp biển ngay trên nóc Học viện Ác mộng. “Thi xong rồi bọn tao sẽ không còn là lũ Noob nữa đâu!”

Suốt sáu tháng bọn trẻ học tập ở đây, cây đa khổng lồ ôm ấp Học viện trong các cành nhánh vững chãi đã gần như trở thành mái nhà của chúng - Charlie biết rõ mọi tấm ván dãi dầu của từng con thuyền hoang phế nướng náu trong những cành cây đó. Nó cũng đã phải làm khá nhiều việc, dĩ nhiên rồi. Những vết cấn vết cào lãnh đủ từ bọn quái vật Hạng 1 ở lớp Trừ Tà Vỡ lòng là thôi rồi, khỏi đếm xuể; lại còn phải liên tục vận dụng mọi nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất, tăm tối nhất để mở cổng ở lớp Khai cổng Nhập môn; đó cũng chẳng hề là chuyện chơi.

Nhưng tất cả những chuyện đó đều không thành vấn đề, thật thế.

Cứ với một chuyện tồi tệ xảy đến thì lại có ngay ba chuyện hay ho - bơi lội trong làn nước biển trong xanh cùng với Violet và Theodore, chơi cút bắt trong cái mạng lưới rối tung của đám cầu thang trên không, trong các con thuyền cùng những cành cây; ăn quả mận hoang và để những vệt nước tím ngọt ngào chảy đầy trên má.

Mọi chuyện cứ như ở thiên đường... và tất cả đã dẫn tới khoảnh khắc này đây.

“Thi cuối kỳ dễ như ăn kẹo!” Theodore la lớn. “Cứ để đây xử mấy con quái vật kia rồi các cậu sẽ thấy thế nào mới đúng là ‘khống chế lũ sâu bọ’! Tổ là bình thuốc Raid di động biết nói đây!”

“Ấy, cậu đúng là vừa cao vừa còm nhom như bình thuốc Raid thật đấy,” Violet vừa cười vừa nói.

“Và cũng có sức hủy diệt như thế,” Theodore phản pháo. “Tớ là Raid ‘sức mạnh vượt trội’ - chớ chĩa vào mặt, chớ dùng gần lửa, hãy rửa sạch tay sau khi dùng!”

“Cuối cùng ngày này cũng đã tới, làm tớ mừng ghê vậy,” Charlie nhăn răng cười. “Cứ tưởng bọn mình phải làm Noob mãi mãi rồi chứ.”

“Thì đúng thế còn gì,” Theodore có vẻ như đang thật sự đau đớn toàn thân trước ý nghĩ này. “Lẽ ra bọn mình đã được thăng lên cấp Addy cách đây lâu rồi mới phải! Nói cho đúng ra, ai đã giải cứu bố mẹ cậu khỏi hang ổ của Barakkas và Verminion nào?”

“Bọn mình chứ ai.”

“Chính thế còn gì, mà đây là chúng mình chỉ mới bước vào Học viện được ngày thứ hai thôi đấy! Bọn mình là Đội A! Đội Âm Ti! Máy nghiên Quái vật!”

“Được rồi, được rồi, bình tĩnh đi nào,” đến đây thì Charlie cười to. “Thôi đừng lo. Tối nay thì có thừa cơ hội để trình diễn mà.”

“Nói đúng lắm! Cho các cậu biết điều này, tớ chính là một HLLL đấy, không đùa đâu.”

“Hăng hái Lăn lộn hả?” Violet hỏi.

“Không, như thế thì lỗ bịch quá,” Theodore rất ghét khi có đứa nào đoán mò chữ tắt của nó trước khi nó giải thích. “Nghĩa là...” Theodore có vẻ như đang lục tìm câu trả lời, rồi mắt nó sáng lên, “Hảo hán Lão luyện.”

“Cậu vừa bịa ra thì có.”

Theodore chưa kịp đáp lại thì một cánh cổng rực lửa tím đã mở tung ra ngay bên cạnh chúng. Ông Rex, ông Pinch và Tabitha, ba người cùng bước qua.

“Chào bọn Noob bé nhỏ hăng máu của ta,” ông Rex cất giọng lè nhè đặc vùng Texas với một nụ cười rộng ngoác. Ông vẫn mặc bộ đồ jean bạc màu như thường lệ, cùng đôi giày ống mòn vẹt, và một chiếc nón cao bồi mới cứng. Đi kèm với đó là một cuộn dây thừng lủng lẳng bên hông và một thanh kiếm ngắn sáng choang. “Đã sẵn sàng cho kỳ thi cuối cấp hết rồi chứ hả?”

“Còn hơn cả sẵn sàng ấy chứ ạ,” Charlie đáp. “Cháu có cảm giác bọn cháu lúc nào cũng sẵn sàng.”

“Thế thì làm cho xong đi thôi. Như cha ta vẫn thường nói đấy: ‘thất bại không phải là một lựa chọn’.”

“Bọn cháu sẽ hủy diệt kỳ thi cuối cấp,” Theodore buột miệng. “Tận diệt nó. Quất vào...”

“Ngu xuẩn,” ông Pinch cắt ngang, lắc đầu. “Cái giọng điệu khoa trương này thật là ngu xuẩn.”

“Pinch à, một chút tự tin thì cũng có chết ai đâu,” Tabitha nói, cặp mắt xanh lục của cô sáng lên rực rỡ như hai viên ngọc tô điểm thêm cho mái tóc đỏ cắt ngắn. “Chính người ngày xưa cũng hăng máu như thế mà. Không nhớ à?”

“Ta đang cố quên nó đi thì có,” ông Pinch thờ dãi. “Thôi tiến hành luôn đi, né? Làm sớm xong sớm, ta không muốn bỏ ra cả buổi tối chỉ để chờ cho bọn Noob này ì ạch bò lên thành Addy đâu - ý là giả sử như chúng có thành công...”

“Đương nhiên là thành công rồi,” Violet mỉm cười. “Thất bại không phải là lựa chọn kia mà.”

“Ta đang tự hỏi là đã nghe *câu đó* ở đâu rồi nhỉ,” ông Pinch lẩm bẩm.

“Không biết,” ông Rex trả lời. “Ta ngờ là nghe từ một người nào đó rất thông thái. Lại rất điển trai. Rất tài ba. Và...”

Tabitha dí một ngón tay lên môi Rex để ông im đi. Cô nói, “Đi bắt cái lũ quái vật kia thôi chứ?”

Rồi vẫy tay một cái, cô mở một cánh cổng dẫn xuống Âm Ti.

*

Điều đầu tiên Charlie nhận thấy khi đặt chân trở lại mặt đất là một thứ mùi - cái mùi thối rữa. Mùi đó bốc lên từ làn nước đen ngòm trong một hồ bơi phủ đầy lá ở một khoảng sân, giữa những ngôi nhà gỗ nhỏ tồi tàn. Nhiều nhà đóng ván bít kín cửa, không người sử dụng, cũng giống như tình trạng của cái xe ba bánh “răng thỏ” ^[1] gãy nằm chỏng gọng trên bãi cỏ um tùm kia. Mặt trăng khuất sau những đám mây rọi một thứ ánh sáng mỏng manh và chập choạng.

“Ta đang tìm nhà C...” ông Pinch trợn mắt cố nhìn trong bóng tối. “A, kia rồi.”

Ông chỉ vào một ngôi nhà màu xanh lục dãi dầu mưa nắng. Ngọn đèn vàng treo trên tường bên cửa chính tỏa ra một thứ ánh sáng tù mù hiu hắt.

“Trông có vẻ rờn rợn,” Violet lên tiếng.

“Trời!” Theodore buột mồm. “Thì là vì trong đó toàn quái vật chứ sao. Thế mà cũng không biết à?”

“Tớ đánh cậu ấy nhé?” Violet bảo với Charlie.

Charlie lắc đầu. “Đừng. Nó mỏng manh lắm. Cậu làm gãy xương nó mất.”

“Mỏng manh!” Theodore rống lên. “Thần kinh tao vừa bị có vấn đề hay mày vừa bảo là *nhỏ đó* có thể làm gãy xương tao đấy hả? Bởi vì việc đó thật...”

“Thôi, ta tiếp tục đi được chưa?” ông Pinch đảo mắt, ngắt lời. “Ngôi nhà này là mục tiêu của các người, và đây là ‘Còi Báo động’.” Ông đưa cho

Theodore một chiếc còi màu đỏ, trông giống như một bình xịt có cái đầu loe ra. “Nếu bấm nút thì chúng ta sẽ tới hỗ trợ ngay, nhưng nên nhớ...”

Theodore bấm nút.

Chiếc còi bật ra một tiếng chói tai đến nỗi Charlie nhảy giật lùi lại, va vào Violet, khuỷu tay vô tình thúc vào mặt cô bé. “Oái!” Violet kêu lên.

“Tớ xin lỗi.”

“KHÔNG BAO GIỜ được làm thế nữa!” ông Pinch vừa ôm ngực vừa ra lệnh, trong khi chó sủa ran khắp xung quanh. “Chỉ được dùng trong trường hợp tối khẩn cấp mà thôi!”

“Không có gì đâu ạ,” Theodore nói. “Em chỉ muốn thử xem thế nào - để bảo đảm nó có hoạt động thôi mà. Người khôn ngoan là phải biết KITATIBI - Kiểm tra Thiết bị. Đó là nguyên tắc *numero uno*, tiếng Tây Ban Nha, có nghĩa là...”

“Ta biết nó nghĩa là gì ^[2]!” ông Pinch gắt lên. Ông nhắm mắt, vuốt râu để lấy lại bình tĩnh rồi nói tiếp. “Nên nhớ, các người chỉ được dùng còi khi thật cần thiết, bởi vì nếu buộc chúng ta xen vào giúp trong kỳ thi cuối kỳ này thì các người sẽ rớt. Để thi đậu, các người phải luôn ngờ tới...”

“Một con heo mặc váy hả?” ông Rex hỏi.

“Không,” ông Pinch trừng mắt lên với ông Rex. “Không phải một ‘con heo mặc váy’. Các người phải luôn ngờ tới...”

“Rái cá làm trò tung hứng hả?”

“*Điều không ngờ tới!*” ông Pinch gằn giọng.

“Hừ. Thú vị đấy. Ta không ngờ người lại nói thế.” Ông Rex nháy mắt với Charlie làm nó phải cố hết sức mới nhìn được cười.

Tabitha lắc đầu, rõ là cô bức lắm rồi. “Thôi làm trò hề đi, để bọn nhỏ bắt đầu thi được chưa?”

“Cứ nhìn cô ấy khi giận dỗi thế kia sao thì mà không yêu được cơ chứ?” ông Rex toét miệng cười. “Đôi má phồng như sóc con, cả cái nhắn mũi xinh xinh nữa kìa.”

“Má phồng như sóc con hả!”

“Ôi! Giờ thấy cô ấy giả vờ nổi khùng lên thế nào chưa? Ta gọi đó là vẻ mặt ‘Em yêu Rex nhưng cố không để lộ ra’ đấy.”

Tabitha há hốc mồm. Cô quay qua đám trẻ, cố lấy vẻ oai nghiêm nhất. “Bây giờ kỳ thi của các em bắt đầu. Một cô bé nhút nhát tên là Dora trong khi gặp ác mộng đã mở cổng cho một đám quái vật tràn vào thế giới chúng ta. Cô bé cùng ông bố của mình không hề biết chuyện gì đang xảy ra. Nhà của họ giờ tràn lan quái vật, có nghĩa là các em phải tìm lối vào, xác định lũ quái vật và trừ khử chúng. Các em có một tiếng đồng hồ.”

“Dễ ợt ^[3],” Theodore đáp và quay sang Charlie. “Tao đúng không đúng không đúng không?”

“Chẳng hiểu mày nói gì cả, nhưng tao định thế này... bọn mình lén ra sau nhà rồi dòm qua cửa sổ. Bí mật quan sát ngôi nhà xem mình đang đối phó với thứ gì. Sau đó...”

“Hay mình chỉ cần làm như thế này.”

Theodore bấm chuông cửa.

*

Ông Rex, ông Pinch và Tabitha vừa lách người khuất tầm mắt thì cánh cửa bật mở, một người đàn ông to lớn hiện ra, lăm lăm cây gậy bóng chày khổng lồ trong những ngón tay lông lá múp míp giống như những cây xúc-xích.

“Chúng mày muốn gì?” ông nọ hỏi. Cây gậy sáng lên lờ mờ dưới ánh đèn trên tường.

“Dạ...” Charlie giật nảy người, cố đáp. “Chúng cháu, ừm, được Học viện Ác mộng cử tới đây để điều tra một vụ mở cổng để sống các sinh vật Âm Ti, nghi ngờ do con gái bác là Dora gây ra.”

“Hả?” ông nọ chồm tới chúng.

“Cháu biết là cháu giải thích chưa được rõ,” Charlie lui lại, giọng mỗi lúc một lo sợ hơn. “Ý cháu là...”

“Ông bác ạ, là thế này nhé,” Theodore chen vào, đứng ngay trước mặt người đàn ông to lớn. “Nhà ông bị QVA rồi. Ông hiểu thế nghĩa là gì không? Là bị Quái Vật Âm ấy mà. Chúng tôi đến đây để bắt chúng.”

Người đàn ông to lớn trợn mắt nhìn thẳng nhóc, rồi đóng sầm cửa lại.

“Chà, tuyệt thật đấy!” Charlie kêu lên. “Cám ơn mày nhiều, Theodore.”

“Đâu phải lỗi của tao! Tao đâu phải là đứa quờ quạng lấp bắp ‘ý cháu là... cháu tính nói là... u u ơ ơ ớ ớ’.”

“Tao đã có kế hoạch, nếu mày không chen ngang thế thì giờ cả đám vào được trong kia rồi! Đừng có đi bấm chuông mà không báo trước như thế!”

Không báo trước, Violet bỗng bấm chuông.

“Cậu làm cái gì thế?” Charlie thất kinh hỏi.

“Cứ để tớ lo chuyện này.”

Cửa lại mở và cũng vẫn người đàn ông hồi nãy lăm lăm cây gậy trong tay. Ông quắc mắt nhìn con bé.

“Cháu hiểu bác đang cảm thấy thế nào,” Violet dịu dàng nói. “Bác sợ. Có chuyện xảy ra trong nhà - chuyện mà bác không tài nào hiểu được - bác muốn bảo vệ mình cùng gia đình nhưng lại không biết phải làm sao hay phải bảo vệ mình khỏi cái gì. Đó là lý do bác thủ cây gậy đó, phải thế không ạ?”

Ông nọ nheo mắt nhưng không nói gì.

“Lúc trước ở nhà cháu cũng thế,” Violet nói tiếp. “Cháu hay bị ác mộng và bố mẹ cháu thường nghe thấy tiếng kêu gào gầm gừ trong phòng ngủ của cháu, những tiếng rùng rợn, rùng rợn lắm, nhưng họ chẳng biết được thứ gì đã gây ra như thế. Họ chỉ biết có chuyện chẳng lành và cháu đang lâm nạn. Thế rồi một ngày họ có mấy người đến và đề nghị giúp đỡ.” Con bé mỉm cười thân thiện. “Giờ bọn cháu là những người đó. Bọn cháu đến để giúp. Cháu tên là Violet.”

Cô bé chìa tay ra. Ông họ nhìn nó một lúc lâu.

“Tôi là Barry,” cuối cùng ông nói và nắm tay Violet. “Trời ơi, thật mừng là các cháu ở đây.”

Dora tám tuổi.

Khuôn mặt con bé tròn và tái, còn đôi mắt - như hai mặt trăng sinh đôi nấp dưới mái tóc đen dài - thì tím tối và đầy ám ảnh. “Anh chị biết là đang có chuyện gì xảy ra với em hả?” nó thì thào.

“Ở đây như phát cuồng lên vậy,” bố con bé thêm vào. “Nào tiếng hú, tiếng đổ vỡ, bàn ghế gãy nát, nệm thảm rách bươm - nhưng chỉ về đêm thôi.”

“Chuyện này xảy ra được bao lâu rồi ạ?” Charlie hỏi và liếc quanh ngôi nhà tù mù. Giấy dán tường có hình cây trái mà có lẽ ngày xưa trông đã từng rất vui tươi, nhưng giờ đây cũ kỹ và đang mục. Một nồi mì đang sôi trên bếp lò kiểu xưa.

“Có lẽ chuyện bắt đầu khi mẹ nó qua đời,” bố Dora thở dài. “Để xem nào... một năm nhỉ?”

“Cháu xin chia buồn.” Violet đưa tay vuốt tóc Dora. “Cháu cũng bị mất mẹ, đã lâu rồi.”

“Vậy sao?”

Violet gật đầu. “Đó là điều kinh khủng nhất trong đời cháu. Mấy tháng liền sau đó cháu đều bị những cơn ác mộng kinh hoàng.” Nó khẽ mỉm cười.

“Còn em thế nào?”

Dora gật đầu. “Cũng kinh khủng lắm ạ.”

Những ngọn nến lay lắt trong làn ánh sáng vốn đã rất tù mù của căn phòng khách. Charlie và đám bạn liếc mắt nhìn nhau thấu hiểu.

“VẬY... các cháu giúp chúng ta được không?” bố con bé hỏi, quay sang Charlie.

“Cháu nghĩ là được. Chuyện là như thế này. Một số đứa trẻ có thứ gọi là ‘Khả năng’, dù đôi khi thứ ấy gọi là ‘Tai họa’ thì đúng hơn. Khi đứa trẻ có Khả năng gặp ác mộng, chúng sẽ mở cổng dẫn tới Âm Ti, chỗ bọn quái vật ở. Đôi khi bọn quái vật đi qua những cánh cổng đó để vào thế giới của chúng ta và gây ra đủ thứ rắc rối - giống hệt như những chuyện nhà mình đang gặp đây ạ.”

“Cậu nói nghiêm túc đấy chứ?” bố Dora hỏi. “Về chuyện những cái cổng? Và quái vật?”

Charlie gật đầu. “Cháu cho rằng nhà bác đang bị lũ Gremlin phá rồi. Đó là lý do vì sao điện đóm ở đây lại kỳ cục thế này - bọn chúng thích nhai dây cáp điện mà.”

Người đàn ông to lớn nhìn nó với ánh mắt hoài nghi. “Cậu chứng minh đi.”

Phòng của Dora tối hơn các phòng khác trong nhà dù tất cả các đèn đều đã bật, bước vào đây cứ như là bước vào huyết mộ. Đám thú nhồi bông xếp đầy trên giường như lính gác, một bộ sưu tập kỳ lân bằng pha lê xếp trên kệ nhỏ và tất cả đèn ngủ đều đã cắm vào ổ cắm - nhưng ánh sáng vẫn chẳng chế ngự được bóng tối ảm đạm.

“Đây là phòng ngủ của em,” Dora nói nhỏ. Charlie thấy rõ Dora không muốn bước vào. Nó không trách con bé.

“Đừng lo, nhóc,” Theodore nói. “Đội A đang ở đây. Bọn này sẽ xử lý vụ này nháy mắt là xong.”

Charlie bước đến giữa phòng. “Được rồi, vào việc nào.” Nó giơ tay phải ra, nhắm mắt lại, và bắt đầu mở một cánh cổng.

Ngay cả trong tình huống thuận lợi nhất thì mở cổng cũng là một việc vô cùng gian nan. Phải xác định nỗi sợ hãi sâu kín nhất, triệu tập nó, và rồi tập trung nó lại như một tia la-ze vào một điểm cụ thể trong tâm trí - chỉ khi đó mới mở được một cánh cổng chính xác ở địa điểm mong muốn. Nghe bất khả thi như phải tung hứng mì ống... trong lúc đang nhảy tango vậy. Nhưng sau sáu tháng luyện tập nghệ thuật Khai cổng tại Học viện Ác mộng thì việc đó đã trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, và giờ Charlie đã có thể mở cổng với tốc độ đáng nể.

Gần như ngay tức khắc, những ngọn lửa điện tím bắt đầu nhảy múa qua người nó và một cánh cổng rộng khoảng hai thước bật mở, chung quanh cổng cũng viền bằng lửa tím. Qua cổng, mọi người có thể nhìn thấy những bãi đá tảng xanh xanh của vòng đầu tiên thuộc Âm Ti. Nơi này bằng phẳng và chẳng có gì đặc biệt, ngoại trừ một vật kỳ lạ nằm lạc lõng trên lớp cát.

Đó là một chiếc tủ cao bằng kim loại có tay cầm rất đơn giản.

“Cái đó để làm gì?” Violet hỏi.

“Rồi cậu sẽ thấy.” Charlie nói và bước qua cổng.

Mặc dù Charlie làm chuyện này đã hàng trăm lần rồi, nhưng bước vào Âm Ti khi nào cũng vẫn là một trải nghiệm kỳ quái, đầy hoang mang. Mọi góc cạnh hình như đều sai sai thế nào đó. Nó nhận ra được những chuyển động khác thường quanh mình, những thứ tinh vi và khó thấy mà nó đã học được cách nhận biết bằng kinh nghiệm - một bóng ma vật vờ trôi qua hay một con giun Âm Ti nhích mình đào xuyên qua cát dưới chân nó.

Nó liếc mắt nhìn quanh để chắc chắn không một con quái nào đang chực chờ sẵn, rồi nhấc tay nắm của chiếc tủ. Một tiếng “cách” gọn ghẽ bật lên, Charlie mở tủ để lộ ra một kho vật dụng Trừ Tà: các thiết bị lần tìm và những cây kiếm dự phòng, những túi bột mì dành cho lũ Dơi Âm Ti tai hại, những cây đèn pin dành cho bọn Ectobog đi thành bầy, những chiếc bẫy để

bắt lũ Snark cùng đủ loại linh dược chữa lành vết thương, khử độc, hoặc ngăn bệnh lan ra từ vết cắn của quái vật. Trong này có mọi thứ mà một Chiến binh Trừ Tà cần tới để có thể đương đầu với ngay cả thứ điên dại nhất của thế giới điên dại ở Âm Ti.

“VÔ LÝ!” Theodore kêu lên. “Mày thu thập được hết cái mớ này hồi nào vậy?”

“Thì cũng làm từ từ thôi.” Charlie nhún vai, dù trong thâm tâm cảm thấy vô cùng tự hào. “Tao nghĩ là tại sao lại cứ phải vác theo cả triệu thứ cần tới khi đi trừ tà? Tại sao không trữ sẵn mọi thứ ở Âm Ti, chỉ cách có một cái cổng?”

“Thiên tài. Đúng là thiên tài.”

Violet góp lời. “Phải công nhận là quá đáng kinh ngạc đấy!”

“Xem cái này nữa này,” Charlie hài lòng với mọi lời khen, bèn hân hoan nói. Nó thò tay vào sâu trong tủ, lôi ra một vật kim loại có vẻ nặng. Vật ấy có kích thước và hình dáng như một cái lò nướng, và có vô số nút cùng đèn trên đó.

“Cái thứ khủng điên này là gì thế?” Theodore hỏi.

“Xem đây,” Charlie bước lùi qua cổng trở lại phòng ngủ. Vẫy tay một cái, nó đóng cánh cổng sau lưng rồi đặt thiết bị kim loại kia lên sàn cạnh giường ngủ. Nó bật công tắc và ngay lập tức, thiết bị lạ lùng ấy bắt đầu cất tiếng kêu ù ù, và các ngọn đèn trên đó đều sáng đỏ lên. “Thật ra đây chỉ là một cái bình ắc-quy xe được sửa lại thôi,” Charlie giải thích. “Không bền bằng đồ xịn nhưng nhưng kết quả vẫn cực kỳ.”

“Đó là một dụng cụ hút Gremlin!” Violet reo lên.

Charlie gật đầu. “Bọn quỷ con đó không thể cưỡng lại được thứ này đâu. Các cậu cứ chờ xem. Bọn mê đồ điện đó sẽ thò mặt ra ngay thôi.”

Đúng là không phải đợi lâu.

Cửa tủ của Dora cọt kẹt mở ra và một sinh vật trông như con khỉ có bộ lông màu cam, đuôi dài và hàm rộng bò ra. Điện bên trong bình ắc-quy hút con Gremlin lại như một thanh nam châm - con quái dường như còn chẳng thèm để mắt tới bọn người trong phòng nữa.

“Con đó sống trong tủ của em sao?” Dora trở mắt kính ngạc.

“Đúng,” Charlie đáp. “Anh dám cá đó không phải là con duy nhất.”

Đúng không phải là con duy nhất thật.

Vài giây sau, con Gremlin thứ hai từ lỗ thông gió trên trần nhà nhảy xuống, và một con khác nữa từ ngoài hành lang lao vào, quệt cả vào người ông bố của Dora. Cả ba cùng vây quanh và gặm bình ắc-quy bằng đám răng to tướng của chúng, cố sức tìm mớ dây điện ngon lành cuộn bên trong.

“Ngon lành!” Theodore kêu lên. “Có vẻ bọn chúng đã ở đây hết rồi nên tao sẽ ra tay trục xuất bọn chúng về Âm Ti thật nhanh...”

Theodore bước về phía mấy con quái vật, nhưng Charlie đã đưa tay ra ngăn nó lại.

“Gì chứ?”

“Sao không để cho Chiến binh Trừ Tà làm việc trừ tà?” Charlie hất đầu về phía Violet.

“Ôi, thôi chứ,” Theodore rên rỉ. “Tao làm được mà. Chỉ là một lũ Gremlin - bọn chúng là rác ở Âm Ti thôi mà!”

“Tao biết mày làm được, nhưng Violet có thể làm tốt hơn nhiều, cũng như mày mở cổng chắc chắn là giỏi hơn Violet.”

“Mở cổng là chuyện của bọn con gái,” Theodore cầu nhàu. Thậm chí đã sau sáu tháng rèn luyện mà nó vẫn cứ ầm ứ vì không được Cá Hồi Sự thật chọn làm Chiến binh Trừ Tà - tuy vậy nó vẫn lui sang một bên để Violet tiến lại. Con dao găm cũ Violet nhét giữa thắt lưng với quần jeans ánh lên màu xanh biếc khi cô bé tiến lại gần lũ quái vật Âm Ti.

Từng con một, chúng ngừng gặm bình ắc-quy và để ý đến Violet cùng lưỡi dao lấp lánh ở thắt lưng cô bé.

“Chào các anh bạn nhỏ,” cô bé nói, và nhanh đến không ngờ, nắm ngay lấy gáy của hai con. Chúng kêu la ầm ĩ, há hai cái miệng bản thủ cố đớp lấy Violet. “Cẩn tao là tao cẩn lại đấy nhé,” Violet đe và hất đầu về phía con Gremlin còn lại bên cạnh bình ắc-quy. “Theodore, giúp tớ tóm con cuối cùng kia nhé.”

“Chắc rồi,” thằng bé nói, mắt sáng rỡ. Nó vừa mới vươn tay định tóm lấy con Gremlin thì bỗng nhiên một cái tua đen sì từ dưới giường Dora tung ra, chộp lấy con Gremlin và lôi tuột con này vào trong bóng tối.

“Cái gì thế?” Charlie hét lên.

Con Gremlin bị bắt ré lên như đau đớn lăm... rồi đột ngột im bật đi một cách đáng sợ.

Rồi có tiếng nhai rau rầu.

“Em phát ốm mất,” Dora nói và ôm bụng. “Làm gì đi...”

Cả đám chưa kịp làm gì thì đã có thêm hai cái tua đen tung ra, giật hai con Gremlin còn lại khỏi tay của Violet rồi lôi tuột chúng vào khoảng tối dưới giường.

Lại có tiếng ré lên. Rồi lại có tiếng nhai rau rầu.

“Đó là cái gì thế?” bố của Dora hỏi, giọng ông chỉ còn là tiếng thì thào.

“Để cháu kiểm tra.” Theodore bỏ chiếc còi báo động lên bàn ngủ rồi nhòm xuống dưới giường.

“Cẩn thận đấy...” Charlie cảnh báo.

“Ê, thoải mái đi. *Tao* cơ mà.”

Một đồng thịt phập phồng nhẹ nhàng trong bóng tối, đen và bóng như dầu máy, hai con mắt đỏ và một cái miệng méo mó lờm chờm những chiếc răng

nhọn xiêu vẹo. Con quái nhai xong con Gremlin cuối cùng thì cơ thể nó phồng lên, đụng cả vào lò xo giường.

“Cha!” Theodore thông báo. “Con bé có một con Darkling! Có vẻ là Hạng 2!”

Bất thành hình, từ thân con vật đang phình to bật ra ba cái tua đen và nhốt nhất quán quanh mặt Theodore.

“Nó bắt được tớ rồi!” thằng nhóc rú lên.

Và - bằng một cú giật nhanh và mạnh - con Darkling cuốn phăng Theodore vào gầm giường và đưa vào cái miệng nhều nhão lờm chờm răng của nó.

^[1]Loại xe đạp ba bánh, thường bằng nhựa, có bánh trước rất to.

^[2]Número uno có nghĩa là “số một”.

^[3]Nguyên gốc: Easy-Peasy Mac and Cheesy.

CHƯƠNG HAI - CUỘC TẤN CÔNG CỦA BỌN DANGEROO

“Bấm còi báo động đi! Bấm còi đi!” Theodore hét lên khi rùng rảng trắng ớn của con Darkling ngoác rộng ra chực ngoạm lấy nó.

“Không, bọn tao giữ được mày rồi!” Charlie hét lên. Cả Charlie lẫn Violet đều đã vọt tới đè lên chân của Theodore, cố lôi thẳng này ra khỏi gọng kìm của những cái tua đen khủng khiếp kia - nhưng không ăn thua. Charlie kinh ngạc khi nhận ra con quái đơ dấy ấy quá mạnh.

“Không được đâu!” Theodore hét. Nó cảm thấy những mấu thịt ươn ướt của con Gremlin dính trên răng con quái này đang chạm vào mặt mình. “Bấm còi đi!”

“Bấm còi thì bọn mình rớt mất!” Violet nói.

“Tụi mày không bấm còi thì mạng tao rớt là cái chắc!”

Charlie quay sang Dora cùng bố cô bé. “Cả hai người, kéo chiếc giường ra khỏi chỗ con Darkling, phơi nó ra sáng!”

Bố Dora tỏ vẻ lo lắng. “Nhưng nhớ nó cẩn...”

“Cứ kéo đi!” Theodore gào lên, giọng the thé như giọng một đứa con gái đang nổi giận.

Dora cùng bố nắm lấy cái giường và nghiêng nó sang một bên, làm lộ con Darkling bên dưới. Ngay khi ánh sáng vừa chiếu vào, con quái rống lên đau đớn và buông Theodore ra, làm Charlie và Violet ngã bật ngửa. Con quái rút vội về chỗ bóng tối quen thuộc dưới giường, lặng lẽ phập phồng trong tăm tối.

Tiếp đó là một sự im lặng bao trùm, ai nấy đều đang lấy lại hơi thở. Cuối cùng Theodore lên tiếng, “ Khi tao bảo bấm còi báo động... THÌ BẤM CÒI

BÁO ĐỘNG ĐI, HIẾU CHƯA!”

“ Mọi thứ đều còn trong tầm kiểm soát mà,” Charlie nói. “ Con Darkling muốn bóng tối hơn muốn mà. Đừng lo, bọn tao không để nó ăn thịt mà đâu.”

“Nghe mới dễ chịu làm sao chứ! Sao mà không chui xuống gầm giường mà tặng cho nó một nụ hôn chúc ngủ ngon luôn đi? *Đừng lo* . Tao không để nó ăn thịt *mà* đâu.”

“Tôi cũng không muốn nó ăn thịt *con gái* tôi,” bố Dora nói. “Nhưng nó vẫn còn ở dưới giường. Các cô cậu đuổi nó đi thế nào đây?”

“Cháu cũng không chắc,” Violet đáp. “Cháu biết là ánh nắng sẽ giết được nó. Lũ quái Darkling hấp thu ánh sáng, đó là lý do tại sao ở trong đây lại âm u quá thế này, nhưng chúng không thể hấp thu quá nhiều ánh sáng. Thật không may, bây giờ lại là ban đêm.”

“Mình có thể chờ đến sáng...” Theodore đề nghị.

“Để thi rớt hả? Bọn mình còn chưa tới nửa tiếng là hết giờ, mà chín tiếng nữa mặt trời mới lên.”

“Ở Trung Quốc thì không phải thế,” Charlie quay sang hai đứa bạn. “Trung Quốc nằm ở phía bên kia trái đất, nên bên đó giờ này đã là ban ngày.”

“Thì sao chứ?” Theodore đáp. “Làm sao đưa con Darkling tới Trung Quốc được.”

“Thì không, nhưng *có thể* đưa Trung Quốc tới với con Darkling này - hay ít nhất là nắng Trung Quốc. Bọn mình phải hợp sức với nhau.”

Theodore suy nghĩ một lát... rồi một nụ cười nở rộng trên mặt nó. “Mày... đúng là siêu thiên tài.”

Sau một phút vật lộn, Theodore cuối cùng cũng mở được một cánh cổng dẫn tới Vòng đầu của Âm Ti.

“Làm tốt đấy,” Violet khen.

Thằng bé gầy nhom đỏ mặt vì hãnh diện. “À, tớ vẫn còn lâu mới làm nhanh được bằng sư phụ mở cổng kia.” Nó hất đầu về phía Charlie. “Dù sao thì nó cũng là ĐDK mà.”

ĐDK.

Đe Dọa Kép.

Charlie ghét cái tên ấy. Nó chưa bao giờ xin làm Đe Dọa Kép (hay ĐDK như Theodore cứ khăng khăng gán cho nó) - mà nó sinh ra đã thế. Với nó, cùng lúc có cả khả năng Trừ Tà lẫn Khai cổng là họa hơn là phúc; bất cứ ai khác có Khả năng thì chỉ có thể làm được hoặc điều này hoặc điều kia mà thôi, và nó phát điên lên vì bị khác với mọi người. Thật ra, hiệu trưởng của Học viện Ác mộng là Đe Dọa Kép duy nhất khác còn đang tồn tại, điều này càng khiến nó cảm thấy mình giống dị nhân.

“Có thể tao mở cổng có nhanh hơn một chút,” nó trả lời, có phần thủ thế, “nhưng vẫn phải cần cả hai đứa bọn mình mới làm được chuyện này - chẳng có ai cùng lúc mở được hơn một cổng cả.”

“Xì,” Theodore nói. “Nói thế mà cũng nói. Tao mở phần tao rồi đó, giờ tới phiên mày.”

“Được rồi, chuẩn bị nào. Đi thôi.” Charlie bước qua cánh cổng của Theodore vào Âm Ti. Nó giang tay ra và nhắm mắt lại. Vài giây sau ngọn lửa tím đã nổ lộp bộp ngang Charlie và nó mở một cánh cổng trông ra đình Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc. Các du khách đang tút tút bấm máy ảnh kêu thét lên và thối lui, tất cả đều sững sốt trước cảnh tượng của một thế giới khác.

Ánh sáng ban ngày rục rờ tuôn qua cổng của Charlie - soi sáng quang cảnh đá sỏi của Vòng đầu Âm Ti - rồi tiếp tục chiếu qua cổng của Theodore vào phòng ngủ của Dora ở phía sau, khiến nơi này tràn ngập ánh nắng.

Con Darkling ngay tức khắc rút sâu hơn vào dưới gầm giường, tuyệt vọng tìm nơi ẩn náu trong các mảng tối.

“Lật nệm lên!” Charlie hò hét. “Phơi nó ra nắng!”

Violet nằm lấy một góc nệm còn bố Dora nằm góc kia.

“Đếm đến ba nhé,” cô bé nói. “Một... hai...”

Họ giật phăng tấm nệm khỏi giường, để cho ánh nắng ập vào con Darkling đang co rúm lại bên dưới. Con quái vật rống lên đau đớn khi lớp da của nó sôi lên xèo xèo và nổ lộp bộp như những bong bóng trên miếng bánh pizza phó mát. Chỉ trong thoáng chốc, nó đã tan thành một vũng nước sánh như nhớt, chảy lọt qua kẽ ván sàn.

Ai nấy kinh ngạc giương mắt nhìn.

“Nó...?” Bố Dora hỏi.

“Vâng,” Charlie đáp. “Nó chết rồi. Mọi người làm tuyệt lắm.” Charlie vẫy tay bỏ cánh cổng sang Trung Quốc - ánh nắng chói chang tắt ngúm như bị ngắt công tắc. “Và đó là cách làm của chúng ta,” nó vừa nhe răng cười vừa bước qua cánh cổng của Theodore, quay về phòng ngủ của Dora.

“Wow!” Dora nhìn quanh. “Không thể tin được. Bây giờ trong này sáng quá!”

Charlie nhún vai. “Thoát được Darkling, thoát được bóng tối.”

“Thêm nữa,” Theodore nói thêm, “giờ lũ Gremlin đã thành bánh nướng nên em lại có thể nướng bánh được rồi - bọn chúng biến rồi là điện không còn điên nữa. Và bọn mình làm được mà không cần tới người lớn tiếp tay! Xin chúc mừng... các Addy!”

Nhưng bọn trẻ chưa kịp ăn mừng thì một con quái lông màu xanh lục hôi hám to bằng cái tủ lạnh đã vọt qua cánh cổng còn để ngỏ của Theodore và đáp xuống sàn gỗ phòng ngủ kêu đánh sầm một cái. Con quái này đứng thẳng dậy, trông như một con chuột túi khổng lồ có đôi chân vạm vỡ và một

cái túi to trên cái bụng căng phồng. Nó hú lên một cách gớm ghiếc, nước dãi nhỏ rùng rùng từ hai nanh trước.

“Cái gì thế này?” Violet giật nảy người.

Đột nhiên con quái vung hai vuốt trước chộp lấy Violet, nhấc bổng lên rồi nhét cô bé đang la hét chói lói vào cái túi trước bụng nó. Nó quay người nhảy vọt trở lại qua cổng của Theodore, thoát vào Âm Ti phía sau lưng.

“Nó bắt Violet rồi!” Charlie gào lên. “Theodore, bấm còi báo động!”

“Ờ, chắc rồi, lúc *tao* suýt bị ăn thịt thì chỉ có ‘bọn tao giữ được mày rồi, Theodore... đừng bấm còi’ thế nhưng lúc Violet bị chộp thì đột nhiên như trời sập rồi vậy!”

“Nhanh lên! Nó đang chạy mất kìa! Bấm cái còi ngu ngốc ấy đi!”

“Được rồi,” Theodore càu nhàu. Nó nhặt cái còi ở trên bàn lên. “Nhưng tao chỉ muốn chỉ ra rằng, so với các Chiến binh Trừ Tà thì lũ Pháp sư Khai cổng chỉ là công dân hạng hai mà thôi. Bọn tao là Dopey ^[1] còn họ là Bạch Tuyết. Bọn tao là...”

“BẤM CÒI ĐI!”

“OKAY!”

Theodore bấm còi báo động.

Chỉ tích tắc sau, ông Rex đã lao vào phòng ngủ, theo sau là ông Pinch và Tabitha.

“Có chuyện gì vậy?” Tabitha hét lên.

“Một con trong đám đó bắt Violet rồi!” Charlie chỉ vào lũ quái vật gớm ghiếc đang tiến lại gần cổng.

Ông Rex nheo mắt. “Khi thật - bọn Dangeroo. Xem đuôi là biết Hạng 4.”

“Nói cho chính xác thì là Thú nhảy Âm Ti,” ông Pinch khịt mũi.

“Ôi, thôi đi Pinch, đâu phải con quái nào cũng có tên kèm với chữ ‘Âm Ti’ đâu chứ. Thú Nhảy Âm Ti, Cà khêu Âm Ti, Dơi Âm Ti - cái trò ngớ ngẩn này chừng nào mới chấm dứt đây?”

“Ấy, đừng có hét lên với ta,” ông Pinch đáp. “Đâu phải ta đặt tên cho chúng, Phân viện Ác mộng làm đấy chứ.”

“Chúng bắt Violet rồi!” Charlie hét lên. “Làm ơn *làm* gì đi chứ!”

“Chắc rồi, nhóc,” ông Rex nói. “Theo ta. Còn mọi người khác ở lại đây.” Rồi ông vọt qua cổng, vào Vòng đầu.

Mùi thối của bọn Dangeroo đang càng lúc càng sục lên làm Charlie chảy cả nước mắt. “Chúng trông có vẻ đói,” nó lui lại.

“Ờ,” ông Rex đáp. “Bọn Dangeroo khoái nhất là nhắm nháp một miếng Thịt người thơm ngon đó.”

Charlie tái mặt. “Chuyện gì sẽ xảy ra cho Violet?”

“Ấy, đừng lo, chúng thường thích làm mềm thức ăn trước. Giống Dangeroo căn bản là sẽ nhét chú mày vào trong túi rồi nhảy nhót vòng quanh một hồi rồi mới ăn thịt. Của khi! Violet còn năm phút nữa trước khi con quái bắt nó bắt đầu xơi.”

“Bắt đầu xơi...” Charlie thấy muốn ói.

“Sẵn sàng nào,” ông Rex nói và tháo cuộn thừng ở thắt lưng ra, cuộn dây ánh lên màu xanh biếc. “Ta nghĩ ta đã hình dung được chuyển đạo chơi của mình rồi. Bám vào bụng ta. Bám chắc vào.”

Charlie làm y như thế khi ông Rex tung dây. Sợi thừng vọt ra khỏi tay ông như một tia sét và nút thông lọng ở đầu dây quấn gọn vào cổ con Dangeroo gần nhất - một con đặc biệt cao lớn có con mắt phải màu trắng đục mù mù.

“Tóm được rồi!”

Con Dangeroo vọt lên không, ông Rex cùng Charlie bị giật theo nó như một cái lon thiếc buộc vào thanh giảm sóc xe hơi. Gia tốc khiến hai người muốn ngộp thở. Trong khi bắn vọt lên không, Charlie sững sốt nhận ra họ đang ở cao biết bao - Vòng Đầu của Âm Ti trải dài phía dưới như một tấm bạt trải dã ngoại màu xanh lam. Mắt nó đột nhiên bị hút tới những tia lửa tím rực chớp tắt như đom đóm.

Những cánh công , nó sững sốt hiểu ra. Những ngọn lửa tím kia là những cánh công do những đứa trẻ bị ác mộng tạo ra!

“Bám chắc vào!” ông Rex quát khi con Dangeroo lượn trở lại mặt đất với tốc độ ghê hồn. “Nguy nhất là lúc này đây.”

Charlie siết chặt tay quanh hông ông Rex trong khi ông quay cuồng lần theo sợi dây tiến lại gần con Dangeroo, đủ để tóm lấy cái lưng lông lá hôi hám của nó. Con quái vật hạ xuống mặt đất cứng đánh sầm một cái, hút hết phản lực vào đôi chân như cái pít-tông của nó. Rồi nó lại phóng về phía trước, bắn vọt lên không một lần nữa. Khi đó, ông Rex bèn giật sợi dây thòng lọng ánh lửa xanh, làm con quái vật phải há hốc mồm để thở.

“Chú làm gì thế?” Charlie la lên.

“Phải trị nó, cho nó biết ai là sếp ở đây, như thuần hóa một con ngựa hoang vậy.”

Con Dangeroo giăng lại sợi dây, nhào xuống mặt đất nhưng lần này kém ngoạn mục hơn. Nó loạng choạng vài bước về trước và rồi lấy lại thế đứng. Charlie vận hết sức ôm lấy Rex trong khi ông cao bồi này siết căng sợi thừng.

“Đầu hàng đi, con vật thối tha! Mà không thẳng được tay này đâu!”

Sợi thòng lọng kêu xèo xèo quanh cổ con quái vật và Charlie ngửi thấy mùi lông cháy khét. Con Dangeroo lồng lên, cố hất họ văng đi nhưng ông Rex không chịu thua.

“Mày đầu hàng chưa?” ông quát.

Con Dangeroo gầm gừ, ngoái cổ cố tấp chân ông cao bồi. Rex tung một đá vào mũi nó và siết sợi thòng lọng chặt thêm.

“Tao bảo, mày chịu thua chưa?”

Cuối cùng con quái ngừng chống cự.

“Có thể chứ,” ông Rex dùng cẳng tay lau lớp mồ hôi bóng ngời trên lông mày. “Nào, Violet đi hướng nào?”

Charlie chỉ tay.

“Thế thì ta đi cứu nó thôi! *Hay-a!*” ông đá mạnh vào sườn con Dangeroo.

Con quái vật bắn lên không như đạn trái phá và vọt theo cái con đã bắt Violet. Hai má Charlie phồng lên và hơi thở mắc lại trong ngực khi con quái vật bay vọt lên trời, tiếp theo là cảm giác không trọng lực khiến bụng dạ Charlie nhộn nhạo khi con quái hạ xuống. Khoảng cách giữa hai con thú thu hẹp lại cho tới khi cuối cùng chúng đã nhảy cạnh nhau.

“Violet!” Charlie gào lên. “Không sao chứ?”

Violet cố lách đầu ra khỏi nếp da ngạt thở trên bụng con quái vật. “Charlie! Tớ phải làm sao?”

“Cứ bám chắc vào! Bọn tớ đến cứu cậu đây!”

“Tuyệt. Bằng cách nào?”

Charlie nhận ra mình chẳng biết làm gì cả.

“Nào, sẵn sàng nhé, nhóc,” ông Rex nói. “Ngay khi ta buông thòng lọng là con Dangeroo này sẽ hất văng chúng ta ra ngay đấy.”

“Ý chú là sao? Xong mình cứ ngã xuống thế thôi ạ?”

“Tất nhiên là không! Kế hoạch kiểu gì mà ngớ ngẩn thế chứ?” ông Rex đảo mắt. “Không, khi bị hất văng ra, ta sẽ nhảy sang lưng con Dangeroo đang giữ Violet.”

“Nhưng nếu trượt thì sao? Đấy gần như là một cú nhảy bất khả thi!”

“Đó là lý do tại sao cú nhảy ấy lại là thứ rất hoàn hảo cho một Chiến binh Trừ Tà. Các Pháp sư Khai cổng dùng nỗi sợ hãi để mở cổng nhưng giới Trừ Tà chúng ta dùng lòng *can đảm* kiểu truyền thống để thực hiện công việc. Điều một cái là chú mày chỉ có thể can đảm khi đối mặt với điều gì đó khiến chú mày sợ mất cả vía, thế nên thách đố càng đáng sợ thì ta lại càng mạnh mẽ hơn khi thực hiện nó.”

Nói đoạn ông nới lỏng nút thòng lọng trên cổ con Dangeroo rồi cùng Charlie nhảy vọt vào không trung. Họ nhào xuống khi con Dangeroo bắt Violet vọt lên, gần đến nỗi Charlie có thể cảm thấy lớp lông thô cứng của con quái vật quệt vào má nó. Rex quăng dây thòng lọng quanh cổ con quái vật. Nó giật phăng họ lên mạnh đến nỗi Charlie chỉ kịp nắm lấy thắt lưng da của ông Rex.

“Ê, đừng tụt quần ta chứ, thằng nhóc này!”

“Cháu có muốn thế đâu, nhưng mà cháu sắp tuột tay rồi!”

“Nào, bám cho chắc đi! Ta phải lôi con vật này xuống đất...”

Với Charlie bám theo sau, ông Rex đu theo sợi thòng lọng lên lưng con Dangeroo và siết chặt thêm. Con quái ào lên và tấp mạnh, nhưng chỉ khiến ông thêm quyết tâm.

“Mày không thắng được trận này đâu cưng à!”

Cuối cùng con Dangeroo thôi không cố cản nữa và Charlie có thể thấy ý chí chiến đấu đã không còn trong mắt con quái ấy.

“Nó đang chịu thua rồi!”

“Mới bắt đầu thôi,” ông Rex đáp, “ta vẫn chưa thắng đâu. Không sao chứ, Violet?”

“... không... thở... được...” con bé hỗn hển, giọng nghẹt đi. Cái túi da đã khép chặt quá đầu con bé, và Charlie trông thấy hình dáng bạn mình đang

giấy giữa bên trong.

“Đừng lo!” Charlie hét lớn. “Bọn tớ sẽ đưa cậu ra ngay bây giờ, chúng ta kiểm soát được tình hình rồi!”

Đột nhiên họ nghe thấy một tiếng rít dữ tợn từ đâu đó trên cao. Charlie ngoái nhìn ra sau và thấy một con Dơi Âm Ti khổng lồ từ trên trời cao đang phóng vụt xuống, đôi cánh da to rộng vỗ điên cuồng.

“Ôi, không...” ông Rex rên lên khi con vật bay quá dị giương mớ móng vuốt bản thủ của nó vồ lấy đầu con Dangeroo. Con Dangeroo giật lên rồi run bần bật khi con dơi quắp lấy nó - cùng với những hành khách xui xẻo bất đắc dĩ - mang lên không trung.

“Này nhóc!” ông Rex hét. “KHÔNG BAO GIỜ nói ‘ta đã kiểm soát được tình hình’ cho tới khi TA THỰC SỰ ĐÃ KIỂM SOÁT ĐƯỢC TÌNH HÌNH nghe chưa!”

“Cháu xin lỗi,” Charlie nói rồi rút thanh kiếm ánh xanh của mình ra.

“Cái đó dùng để làm chuyện quý quái gì vậy?”

“Violet đang ngạt thở. Ta phải làm gì đó chứ.”

“Làm gì? Ta đang ở cách mặt đất cả dặm!”

Đúng vậy. Con Dơi Âm Ti đã đưa họ lên cao đến nỗi Charlie có thể nhìn thấy cả năm vòng của Âm Ti trải ra bên dưới như cái bàn cờ ghê rợn nhất trên đời.

“Chú đã bảo cháu là kế hoạch bất khả thi là loại kế hoạch hoàn hảo dành cho giới Trừ Tà phải không ạ?” Charlie hỏi.

“Đúng, nhưng nhóc à, ta có hơi cường điệu đấy!”

“Xin lỗi, cháu không nghe thấy phần sau.”

Charlie vung kiếm một vòng, cắt cụt vuốt của con dơi. Con vật có cánh rú lên đau đớn khi con Dangeroo - cùng với Charlie, Rex và Violet - nhào xuống các tầng đá xa xa bên dưới.

^[1]Dopey là chú lùn út, và ngốc nghếch nhất trong số bảy chú lùn.

CHƯƠNG BA - ÂM MƯU HIỂM ĐỘC

Charlie nghe thấy tiếng vùn vụt của gió thổi buốt qua mặt. Cái nền khô cứng của Âm Ti dâng lên đón mọi người bằng một tốc độ khiếp đảm, và nó biết rằng nếu đập vào đó thì thân thể của tất cả sẽ bắn tung tóe khắp Vòng Đầu.

“Nếu chú mày có kế hoạch gì,” ông Rex thét lên, “thì đây là lúc quá chuẩn để hành động rồi đó!”

Charlie quả *đã* có kế hoạch, nhưng đó lại là một kế hoạch bạt mạng.

Nó nhắm mắt, dang cánh tay phải ra và bắt đầu triệu tập một cánh cổng. Lửa tím chạy qua người nó, và đúng lúc ông Rex, nó, và Violet sắp sửa đâm sầm vào bề mặt thiếu vắng sự sống như trên mặt trăng, một cánh cổng bỗng bật mở ra phía dưới. Tất cả cùng nhào qua cổng rồi rơi ùm xuống cái hồ bơi nước tù đọng đen ngòm ngay trước nhà Dora.

Con Dangeroo lãnh trọn cú va đập. Charlie cảm thấy khung sườn của con quái ấy gãy giòn tan như những răng lược nhựa cũ. Khối nước vừa bị chiếm chỗ lại ập vào trùm kín và dần tất cả đến bầm dập giữa lúc họ đang quay cuồng trong phần nước sâu của cái hồ mịt mù màu lục. Chỉ còn một ý nghĩ duy nhất trong tâm trí Charlie...

Violet .

Cô bé còn sống không? Có qua được cú va đập này không?

Nó cuống quýt bơi luồn xuống dưới và cố mở banh cái túi trước bụng con Dangeroo để giải thoát cho bạn, nhưng chấn động của cú rơi đã làm tê liệt mọi cơ bắp trên bụng con vật - cái túi bị bịt lại kín mít như hầm ngầm của ngân hàng. Nó chống chân vào ngực của con quái bất động rồi vận hết sức lực kéo cho cái túi mở ra - nhưng hoàn toàn vô vọng.

Violet.

Làm ơn còn sống đi...

Đột nhiên một lưỡi dao màu xanh biếc chọc thủng lớp da bụng con quái. Charlie nhận ra Violet đang dùng dao găm của cô bé rọc một đường để thoát khỏi cái nhà tù bằng da thịt ấy. Nước trong hồ phủ những bọt nhầy đen kịt chảy ra từ vết thương của con Dangeroo, nhưng đã có vũ khí của Violet như một ngọn đèn soi lối qua làn nước đen ngòm. Charlie với tới trước, túm lấy cánh tay bạn mà lôi qua đường rạch trên cái túi của con vật - rồi hai đứa vọt lên mặt hồ - ở đó cả hai hít thật sâu làn không khí ban đêm mát lạnh ngọt ngào.

“Cám ơn cậu,” Violet nói, tay cô bé vẫn còn nắm chặt trong tay Charlie. “Không có cậu thì tớ đã chết rồi.”

“Ồi, có gì quan trọng đâu,” Charlie đáp, mặt đỏ bừng. “Ý tớ không phải việc cậu còn sống là không quan trọng. Việc ấy dứt khoát là *rất quan trọng*. Tớ chỉ muốn nói...”

“Mọi người đây rồi!”

Charlie quay lại và thấy Theodore từ dãy nhà đang chạy về phía chúng, theo sau là Tabitha, ông Pinch, Dora và cha cô bé. Theodore nhảy cẫng lên mừng rỡ.

“Tao biết ngay mọi người thoát được mà! Xuất sắc! Không nghi ngờ gì hết!”

“Ờ, bọn ta thoát được,” ông Rex trèo ra khỏi hồ và nói. “Nhưng ở đó cũng căng lắm à.”

“Thế còn con quái vật?” Dora lo lắng hỏi.

“Chết rồi,” Charlie đáp khi nó và Violet nắm lấy tay Rex chìa ra để ông kéo cả hai đứa khỏi hồ nước. “Anh nghĩ cú rơi đó đã giết chết nó rồi.”

Đột nhiên cái con Dangeroo bị thương - nhưng rõ ràng vẫn còn sống - bắn vọt ra khỏi làn nước đen như mực, làm văng tung tóe những tia nước hôi thối. Nó đáp xuống cạnh hồ, cuống quít bò trên sàn gạch trơn bóng; rồi

mất thăng bằng, nó rú lên một tiếng và tuột trở xuống làn nước đen ngòm. Nó chưa kịp có thời gian cố trốn đi một lần nữa thì Tabitha đã nhanh tay mở một cánh cổng rộng ngay dưới đáy hồ. Nước tuôn xuống đó giống như khi xả cầu tiêu, cuốn theo con Dangeroo về Âm Ti.

Thêm một cái vẩy tay thật nhanh của Tabitha, cánh cổng biến mất và cái hồ cạn nước nằm phơi mình yên lặng.

“Giờ thì nó mới chết hẳn,” ông Rex nói. “Hay ít nhất cũng đã biến đi.” Ông quay sang Charlie. “Này nhóc, từ giờ trở đi, cấm chú mày nói những thứ thậm chí gần gần với ‘cú rơi đã giết chết nó’, ‘ta đang hoàn toàn kiểm soát tình hình’ hay ‘mọi chuyện đều ổn’, rõ chưa?”

“Rõ rồi ạ.”

Rex nháy mắt bông đùa với nó trong khi Violet quỳ gối trước mặt Dora.

“Em không sao chứ?” Violet hỏi. “Em vẫn còn sợ quay về phòng ngủ à?”

“Còn chút chút ạ. Nhờ em lại bị ác mộng nữa thì làm sao?”

“Con đừng lo,” bố cô bé nói. “Có bố ở đây. Giờ bố đã biết có chuyện gì rồi, bố sẽ không để chúng hại con nữa đâu.” Ông đập đập cây gậy bóng chày vào lòng bàn tay to béo.

“Bọn chị thỉnh thoảng cũng sẽ ghé chỗ em,” Violet nói thêm và vuốt mái tóc như lụa của cô bé nhỏ. “Một ngày gần đây em sẽ đủ lớn để vào học tại Học viện thôi mà. Em có muốn thế không?”

Dora gật đầu. “Em muốn được như tất cả các anh các chị.”

“Cứ vào Học Viện, rồi em sẽ được như thế.”

“Vâng ạ.”

Charlie tự hỏi không hiểu Khả năng của Dora rồi sẽ đưa con bé theo con đường khổ sở nào đây... Con bé sẽ thành Chiến binh Trừ Tà và dùng khả năng của mình để đánh lại những quái vật trong những cơn ác mộng? Hay

sẽ làm một Pháp sư Khai công, triệu tập những nỗi sợ to lớn nhất, mở các cánh cổng để đi tới sự bạo tàn khủng khiếp của Âm Ti?

Dù thế nào thì nó cũng thông cảm với con bé. Nó hiểu sự khó khăn đến tàn nhẫn mà con bé phải trải qua, khi còn nhỏ tuổi như vậy mà cứ phải lo sợ những điều kinh hãi do chính mình làm cho xuất hiện vào ban đêm, khi chỉ có một mình trong bóng tối.

“Thôi, ta nghĩ chúng ta đã đủ kịch tính cho một ngày rồi đấy,” Tabitha mỉm cười. Cô quay sang Charlie và đám bạn của nó. “Đồng ý không nào... các Addy?”

“Theodore Dagget - một Addy!” thằng nhóc gầy nhom kêu lên. “Đó chính là tên của tôi - nói gì thì nói, cũng sẽ là như thế!”

“Không nhanh thế đâu,” ông Pinch nói. “Nói cho chính xác thì các người vẫn chưa qua được kỳ kiểm tra, các người đã bấm còi báo động.”

“Vâng, đúng,” Charlie đáp, “nhưng bởi vì Violet sắp chết đến nơi.”

“Ngay cả như vậy, đó vẫn là một trường hợp phạm quy rõ ràng. Một Addy chân chính luôn có năng lực hoán chuyển hoàn cảnh mà không cần người lớn giúp sức.”

“Ôi, thôi đi!” ông Rex gầm lên. “Đừng có lỗ bịch thế chứ. Kỳ thi đặt ra nhằm kiểm tra bọn trẻ có thể xử lý được vài con quái Hạng 1 hay không - chứ đâu phải bọn Hạng 4! Mà bọn Hạng 4 đang làm cái trò gì ở Vòng 1 vậy?”

“Việc đó hoàn toàn không phải vấn đề ta đang nói.”

“Không,” Tabitha nói. “Rex nói đúng. Việc đó *chính là* vấn đề - và thật ra là điều duy nhất có vấn đề ở đây. Tại sao bọn sinh vật Hạng 4 lại có mặt ở đó chứ? Trước đây ta chưa hề thấy chuyện này.”

“Không chỉ có vậy,” Charlie thêm vào, “bọn quái vật Âm Ti thường thoát khỏi đó để mò lên Mặt đất, đúng không ạ? Thế nhưng con này không làm

như vậy. Nó từ Âm Ti đến, tóm lấy Violet rồi quay về lại Âm Ti.” Charlie nhún vai. “Chẳng có nghĩa lý gì cả. Nó tính đem Violet đi đâu chứ?”

“Đó chính xác là điều tớ đã tự hỏi khi ở trong túi của nó,” Violet nói.

Mọi người đều quay sang cô bé.

“Rồi con Dangeroo nói sao?” ông Rex nhắc.

“Khó hiểu lắm ạ, giọng nó nghe toàn là gầm với gừ... nhưng nghe có vẻ như nó đang đưa em đến chỗ ‘Kẻ Gác Đường’.”

Ông Rex, ông Pinch và Tabitha liếc nhau với ánh mắt lo âu.

“Em chắc chắn nó đã nói là ‘Kẻ Gác Đường’ chứ?” Tabitha hỏi.

Violet nhún vai. “Khá chắc ạ.”

Kẻ Gác Đường là cái quỷ gì chứ? Charlie nghĩ bụng. Và tại sao mọi người đột ngột hóa ra nghiêm trọng đến thế?

“Ái chà,” ông Rex thốt lên. “Các người cũng nghĩ điều ta đang nghĩ đấy chứ?”

Tabitha gật đầu. “Ta nên báo cho cô hiệu trưởng ngay lập tức.”

Cô bắt đầu mở cổng.

“Quả đúng là có lý do để mà lo ngại,” hiệu trưởng Học viện Ác mộng lên tiếng sau khi nghe Charlie kể lại những điều đã xảy ra. Bà lơ đãng vuốt ve con Snark cứng đang bám vào lan can gỗ ở tầng dưới phòng làm việc ấm cúng và bày biện rất thoải mái của bà.

“Vậy cô nghĩ sao?” ông Rex hỏi. “Cô nghĩ bọn Named đứng đằng sau vụ này?”

Hiệu trưởng gật đầu. “Gần như chắc chắn là vậy. Slaguron và Tyrannus từ bao thế kỷ nay đã cố thoát khỏi Âm Ti. Nếu bọn chúng đang làm điều mà ta cho là chúng đang làm, thì thế nào rồi chúng cũng tìm được cách.”

“Slagguron và Tyrannus?” Charlie hỏi. Có lần nó đã nghe hai cái tên này chính từ miệng hiệu trưởng nói ra. Sáu tháng trước nó đã đổi mặt với Barakkas và Verminion - hai trong số bốn gã Chúa Named của Âm Ti - và trốn thoát trong đường tơ kẽ tóc cùng mạng sống của chính mình, các bạn, và bố mẹ. Barakkas và Verminion đã lên được mặt đất nhưng nó biết hai Chúa Named còn lại - Slagguron và Tyrannus - vẫn còn bị giam hãm ở Âm Ti, nơi đó chúng đang sống trong các cung điện tăm tối và xa hoa.

“Bọn Named ấy sẽ làm gì nếu lên được mặt đất ạ?” Violet hỏi.

“Triệu tập Kẻ Thứ Năm,” Charlie khẽ đáp.

Chỉ nghĩ vậy thôi mà nó đã cảm thấy lạnh buốt cả tim. Mỗi Chúa Named đều sở hữu một món Tạo tác của Âm Ti - với Barakkas, đó là một chiếc vòng kim loại khổng lồ mà gã đeo trên cổ tay; còn với Verminion thì đó là một chiếc kiềng dày đeo quanh cổ. Charlie không biết hai gã Chúa Named còn lại sở hữu món gì nữa, nhưng nó *biết*, khi cả bốn đã cùng lên được mặt đất, chúng có thể liên kết sử dụng các món Tạo tác để triệu tập một thứ mà chúng gọi là ‘Kẻ Thứ Năm’.

“Nhưng chính xác thì nó là cái gì?” Violet hỏi.

“Chúng ta vẫn chưa rõ,” hiệu trưởng đáp. “Nhưng nếu bọn Named muốn triệu tập nó tới đây, thì đó chắc phải là một con quái vật hung ác không tưởng tượng nổi.”

“Thế thì ta sẽ đánh cho nó khóc như khi luôn!” Theodore buột miệng.

Mọi người đều quay lại nhìn thẳng bé.

“Thôi, khóa cái miệng vô duyên này lại,” Theodore gượng gạo cười. Nó giả vờ làm động tác kéo dây kéo qua hai môi rồi quăng chìa khóa đi.

“Toàn bộ kế hoạch này của chúng,” hiệu trưởng nói, “tùy thuộc vào khả năng Slagguron và Tyrannus có thể thoát ra khỏi Âm Ti để nhập bọn với Barakkas và Verminion trên mặt đất được hay không. Ngay bây giờ, Kẻ Gác Đường là thứ duy nhất có thể ngăn không để chuyện đó xảy ra.”

“Kẻ Gác Đường là cái gì ạ?” Charlie hỏi.

“Đó là một sinh vật rất phi thường, có năng lực rất độc đáo - bất kỳ con quái vật nào lại gần cũng đều bị đau đớn ngay tức khắc. Sinh vật này bảo vệ một yếu điểm nằm giữa thế giới của chúng ta với Âm Ti, có tên gọi là Anomaly. Slagguron và Tyrannus điên cuồng muốn qua đường đó để lên mặt đất, nhưng chùng nào Kẻ Gác Đường còn ở đó thì bọn chúng *không thể* qua được.”

“Điều em không hiểu,” Violet nói, “là tất cả những thứ này thì có liên quan gì tới chuyện bọn Dangeroo đi bắt cóc trẻ con chứ?”

Hiệu trưởng quay qua cô bé. “Chuyện rất đơn giản. Kẻ Gác Đường độc hại với lũ quái vật bao nhiêu thì con người cũng độc hại đối với y bấy nhiêu - chỉ cần con người chạm vào thôi là đã đủ để giết chết y rồi”.

“Và đó, chúng ta cho đó chính là lý do của việc lũ Named lên kế hoạch bắt cóc trẻ con khi chúng bị ác mộng,” Tabitha thêm vào, “rồi đem chúng lại gần Kẻ Gác Đường.”

“Tất nhiên rồi!” Theodore thốt lên. “Rồi bọn trẻ sẽ chạy lại Kẻ Gác Đường để mong được bảo vệ. Nếu chạm vào y, chúng sẽ giết y ngay lập tức, và Slagguron cùng Tyrannus có thể thông dong lên lên mặt đất qua lối Anomaly! Đúng là siêu!”

Violet trợn mắt nhìn thẳng bạn, thất kinh.

“Ý tứ là siêu xấu xa và ghê tởm ấy mà..., ý tứ là thế ấy mà.”

“Chà, và câu hỏi đáng giá triệu đô đây,” ông Rex gãi gãi đám râu lờm chờm dưới cằm và nói. “Chúng ta đã muộn quá chưa? Hai thằng già Slagguron và Tyrannus kia đã tiếp cận được Kẻ Gác Đường chưa?”

“Hãy tìm hiểu xem,” hiệu trưởng bước ra ngay giữa phòng. Tà váy trắng tha thướt theo bước chân, làm nổi bật làn da mịn màng sẫm màu của kẹo caramen cháy. Bà giơ tay phải ra. Những tia lửa tím ngay tức khắc reo lộp bộp qua người bà.

“Cô ấy làm gì thế?” Theodore hỏi.

Charlie nhún vai. “Chả biết.”

Ông Rex rút thanh đoản kiếm sáng loáng của mình ra. “Tất cả nên lùi lại - có thể sẽ khó chịu lắm đấy!”

Kinh nghiệm cho Charlie biết rằng khi ông Rex nói điều gì có thể khó chịu, thì chuyện đó *thật sự* rất khó chịu chứ chẳng phải đùa. Nó, Theodore và Violet lùi ra sau một bức vách.

“Sẵn sàng,” hiệu trưởng nói với giọng trầm trầm. Bằng một sự nhẹ nhàng dễ dàng đến kinh ngạc, bà mở ra một cánh cổng lớn. Qua đó, Charlie có thể thấy những tinh thể pha lê sắc nhọn có màu ngà ngà, tỏa sáng lờ mờ nơi Âm Ti.

“Đó là Vòng 5,” Theodore thì thào. “Sao cô ấy lại mở cổng tới đó?”

Chưa ai kịp đáp thì một con Lưỡi Bạc Hạng 5 đã hối hả bò qua cổng vào trong phòng. Nó trông giống một con bọ cạp khổng lồ, cái ngòi độc của nó vươn cao phía trên đầu sẵn sàng tấn công. Thanh đoản kiếm của ông Rex ánh lên màu xanh biếc khi ông bước lại phía con quái vật để sẵn sàng chống trả nếu nó xông tới, nhưng ông chưa kịp lại gần thì con Lưỡi Bạc đã rú lên một tiếng đau đớn rồi ngã vật ra sàn phòng run lẩy bẩy.

“Có chuyện gì thế ạ?” Violet hỏi.

“Đó chính là điều mà hào quang của Kẻ Gác Đường tác động lên lũ quái vật Âm Ti,” Tabitha đáp. “Đó là cách chúng ta được bảo vệ khỏi bọn chúng - không một sinh vật Âm Ti nào có thể lại gần chúng ta ở đây, trong Học viện, chừng nào Kẻ Gác Đường vẫn an toàn mạnh khỏe.”

Như vậy lại phát sinh một câu hỏi lớn khác - hào quang của Kẻ Gác Đường bảo vệ Học viện *bằng cách nào* ? Họ không ở Âm Ti và chắc chắn cũng chẳng ở đâu gần Kẻ Gác Đường - hay ít nhất Charlie không *nghĩ* là thế - vậy thì hào quang của Kẻ Gác Đường đã với tới họ bằng cách nào?

Trong khi Charlie đang trầm ngâm suy nghĩ về điều này, ông Rex bước lại gần con Lười Bạc đang lăn lộn rên siết. Vận hết sức nặng của mình, ông xô con quái vật trở về Âm Ti qua cánh cổng mà hiệu trưởng đang để mở. Vẫy tay một cái, bà đóng sập cửa lại.

“Hệ thống phòng thủ của Học viện vẫn còn mạnh,” bà nói, “nên ta biết Kẻ Gác Đường vẫn còn an toàn - nhưng sẽ không còn được như thế lâu nữa đâu. Cuối cùng bọn Named cũng sẽ đem được con người đến gần y... nếu ta không ngăn chặn bọn chúng.”

Charlie chưa kịp mở miệng hỏi *bằng cách nào* thì một cánh cổng khác đã mở vào phòng và một người đàn ông to lớn bước qua. Lưng ông thẳng và người ông cao cũng ngang với thanh kiếm phải hai tay mới nâng nổi đang đeo ở bên hông.

“Bố!” Theodore kêu lên.

Người đàn ông quay lại và im lặng nhìn nó dò xét. “Theodore,” cuối cùng ông cất tiếng nói không chút cảm xúc gì. “Con đã lớn.”

“Cám ơn bố.”

“Cao hơn... nhưng không to hơn. Gầy gò như con thì làm sao sử dụng được vũ khí?”

Theodore tiu ngriu. “Nhưng bố, bố biết con không phải Chiến binh Trừ Tà. Con là một Pháp sư Khai cổng mà, bố không nhớ à?”

“Làm sao mà ta quên được cơ chứ?” ông mỉm cười cứng nhắc.

Cung cách cư xử của bố Theodore với thằng nhóc luôn làm bụng Charlie quặn lại. Đúng thế, Theodore không phải là Chiến binh Trừ Tà như những người còn lại trong gia đình Dagget, nhưng nó lại là một Pháp sư Khai cổng cừ khôi. Điều đó không có kí lô nào hay sao?

“Điều gì đã mang ông đến với chúng ta thế, William?” hiệu trưởng hỏi.

“*Tướng* Gagget, nếu cô không phiền thì xin gọi như thế.”

“Tướng kia à!” Theodore thốt lên. “Không đời nào! Chúc mừng bố nhé!”

“Cám ơn,” ông William lạnh nhạt đáp.

“Vậy chúng tôi giúp gì được ông đây... thưa Tướng Dagget?” hiệu trưởng hỏi.

“Giám đốc Drake yêu cầu trình diện ngay lập tức.”

“Hay tuyệt. Ta cũng có nhiều điều muốn bàn với ông ta. Ở Âm Ti đang có vấn đề kinh khủng.”

“Không phải chỉ gọi mình cô... mà *tất cả*,” ông William liếc nhìn quanh mọi người trong phòng.

“Tuyệt,” ông Rex càu nhàu. “Ta chẳng thích gì hơn là được điệu đến văn phòng giám đốc. Lão định đét đít bọn ta chẳng? Bắt bọn ta đứng trong góc lớp đội mũ lừa trên đầu chẳng?”

“Hãy hy vọng ông ta sẽ *chỉ* làm như thế,” ông William đáp. “Ta không chắc đã từng thấy giám đốc nổi cơn thịnh nộ như thế bao giờ.”

CHƯƠNG BỐN - KẼ NHỚ LẠI GIẬN DỮ

Dù là ngày hay đêm thì Phân viện Ác mộng vẫn luôn như thế. Không cửa sổ và được thanh trùng, đó là một nơi miên man các thiết bị điện tử chớp nháy và kêu rừ rừ liên tục, và hình như lúc nào cũng đầy nhóc những Chiến binh Trừ Tà cùng những Pháp sư Khai cổng người lớn hối hả khắc phục một thảm họa hoặc điệu một con quái vật Âm Ti đến một trong hàng trăm gian phòng giam trong khu vực an toàn.

“Cứ để ta lo vụ trò chuyện này,” hiệu trưởng nói trong khi tài tình dẫn họ đi qua một mê hồn trận những hành lang. “Chắc tất cả đều đã biết ngài Giám đốc có thể khó chịu và khó lường ra sao rồi.”

“Em hoàn toàn đồng ý,” Theodore rên rỉ. “Lão đó đúng là lão khùng.”

Đột nhiên, một con Phun A-xít Hạng 3 do bốn Chiến binh Trừ Tà điệu đi lỏng ra được khởi rọ mồm và phun a-xít vào toán người khi họ đi ngang qua. Thậm chí không thềm ghìem bước chân, hiệu trưởng nhẹ nhàng mở một cánh cổng giữa họ với con quái kia, để thứ chất lỏng cháy bỏng của nó tuôn xuống Âm Ti mà chẳng gây hại gì cho mọi người. Chỉ trong thoáng chốc, những Chiến binh Trừ Tà đã lại khống chế được con quái vật và hiệu trưởng dẹp bỏ cánh cổng.

Charlie kinh ngạc, như nó đã phải kinh ngạc không biết bao nhiêu lần trước đó, về phong thái vừa dũng mãnh lại vừa mau lẹ của bà.

“Đến rồi,” bà nói khi họ dừng lại trước cánh cửa thép bóng loáng có ghi hàng chữ, *VĂN PHÒNG GIÁM ĐỐC - PHÒNG RIÊNG*. “Nhớ đấy, cho dù có chuyện gì xảy ra, cứ để ta lo liệu.”

Giám đốc của Phân viện Ác mộng là một người cao lớn có mái tóc hoa râm màu thép, rất hợp với đôi mắt xám. Mà thật ra thì lão xám xịt đến nỗi

gần như lẫn khuất vào trong mấy bức tường xám kim loại của căn phòng. Những ngón tay được chăm chút cẩn thận gõ liên tục xuống mặt bàn mạ crôm, trong khi ánh mắt thì xuôi theo cánh mũi dài và khoằm, trừng trừng nhìn Charlie.

“Charlie Benjamin...” giám đốc chậm rãi nói. Rồi: “Ta *nhớ*.”

Máu trong người Charlie chợt như đông cứng.

“Ông nhớ sao?” nó ấp úng lặp lại.

“Đúng,” lão đáp, tận hưởng từ ấy như một thanh kẹo càng mút mạnh càng cảm nhận được thêm nhiều hương vị mới. “Ta nhớ chính người đã đưa tên Barakkas lên thế giới của chúng ta như thế nào, bất chấp lời cảnh báo vô vọng của ta. Ta nhớ đã kết án người phải chịu Rút Khả năng để không bao giờ còn có thể gây hại cho chúng ta nữa như thế nào. Ta nhớ lũ bạn bè và giáo viên của người đã hỗ trợ người chống lại mệnh lệnh trực tiếp của ta như thế nào. Nói tóm lại, ta nhớ... *tất cả* .”

Charlie cảm thấy như bị mê sảng. Nó vô cùng muốn ngồi xuống, kẹp đầu vào giữa hai đầu gối, nhắm mắt lại và vờ như đây chỉ là một giấc mơ không hay... nhưng nó biết làm thế cũng chẳng ích gì.

Thật không may, tất cả những lời giám đốc nói đều đúng: chính nó *đã* để cho Barakkas lên được trên mặt đất mà nhập bọn với Verminion. Dĩ nhiên đó chỉ do tai nạn mà thôi. Sức mạnh chưa được dạy dỗ của Charlie mạnh đến nỗi khi bị căng thẳng khủng khiếp nó đã vô tình mở một cánh cổng vào Vòng Trong ở Âm Ti, và Barakkas đã nhân đó lên qua.

Và kết quả là lão giám đốc đã ra lệnh cho Charlie phải bị “Rút” - cái tên gọi lạ lùng cho một quy trình phẫu thuật man rợ có thể tước bỏ của Charlie khả năng mở cổng hoặc trừ tà. Thật ra, ông Pinch đã phải chịu điều này, hồi còn bé, khiến ông về sau luôn cay độc và không còn sức mạnh nữa. Hiệu trưởng, ông Rex, và Tabitha đã dứt khoát không để chuyện như thế xảy ra với Charlie, và việc đó đã khiến cho họ trở thành đích nhắm rành rành của lão giám đốc.

“Các người hẳn đang tự hỏi sao ta lại nhớ được, đúng không?” giám đốc vừa nói vừa đứng dậy, rồi từ sau cái bàn tiến lại phía họ. Lão lừa những ngón tay qua mái tóc muối tiêu bóng nhẫy, làm thoát ra mùi mỹ phẩm mà lão dùng để chải chuốt - mùi như hạnh đào. “Có Trời biết các người đã bất chấp mọi thủ đoạn để khiến ta quên đi. ”

Cuối cùng chuyện cũng dần sáng tỏ.

Bạn Hag, Charlie trong bụng nôn nao thầm nghĩ. Lão đã biết chuyện mấy con quỷ Hag của chốn Void.

“Các người hẳn đã nghĩ mình thông minh lắm chứ gì,” giám đốc nói, đôi mắt híp lại chỉ còn hai khe mỏng tí, “dùng mụ chúa quỷ Hag để xóa ký ức của ta về tội lỗi của các người. Các người hẳn phải tưởng rằng mình thông minh lắm. Thật vô cùng gian xảo!”

“Lão đang nói cái gì thế?” Theodore thì thào.

“Tớ chịu,” Violet nhún vai.

Nhưng chắc chắn tớ thì không chịu, Charlie chán chường nghĩ.

Nó không có mặt lúc hiệu trưởng, ông Rex và Tabitha bắt cóc giám đốc và đưa lão tới chỗ mụ chúa quỷ, nhưng nó biết con quái kia đã làm gì. Con quái ấy sẽ giang rộng đôi cánh bay về phía ta, trùm gọn ta trong đôi cánh đó, rồi nghiêng cái đầu phủ vảy xanh lục, thọc cái lưỡi dài khủng khiếp qua rừng răng lờm chờm mà đâm vào trong lỗ tai, hút hết sạch...

Ký ức của ta.

Mụ ăn ký ức ta như ăn kẹo sô-cô-la, và khi mụ ăn xong, ta sẽ vĩnh viễn không còn ký ức nữa.

Ngoại trừ lần này.

Mụ chúa quỷ Hag đã hút sạch tất cả mọi ký ức về Charlie cùng bạn bè của nó trong đầu giám đốc Drake... nhưng không hiểu sao lão lại lấy lại được chúng.

“Làm cách nào?” Charlie hỏi. “Sao ông còn nhớ được?”

“Nhìn quanh người xem,” giám đốc khoát tay chỉ các thiết bị điện tử của Phân viện Ác mộng. “Mọi thứ xảy ra ở đây đều được ghi lại và phân loại. Các Ủy viên Hội đồng trình cho ta những đoạn băng ghi hình ấy và đã giúp ta nhớ được những gì các người, *tất cả* các người đã gây ra cho ta... Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.” Lão ghé người xuống sát đến nỗi Charlie nhìn thấy được cả những bọt cà phê còn dính trên răng lão. “Hay các người tưởng ta không bao giờ khám phá ra?”

“Đương nhiên chúng tôi đã tiên liệu là ông sẽ khám phá ra chứ,” hiệu trưởng đáp, làm Charlie giật cả mình. Nó quên mất là bà cũng đang có mặt trong phòng.

“Và các người đã có kế hoạch gì tiếp theo?”

“Gì cơ, thì mang ông quay lại chỗ lũ Hag, tất nhiên rồi. Lại hút sạch ký ức của ông... như chúng tôi vẫn làm.”

“Như các người vẫn...” khuôn mặt lão giám đốc đột ngột tái xám như tro. Tóc muối tiêu, mắt xám, và giờ là sắc mặt cũng xám ngắt, lão giống như người thiếc trong một phiên bản ghê rợn nào khác của *Phù thủy xứ Oz*. “Người không thật sự có ý...”

“Ôi, ông Reginal,” hiệu trưởng ngắt lời. “Hắn ông không nghĩ đây là lần đầu tiên ông nhớ ra đấy chứ? Hội đồng vì có gì mà lại phải chờ đến sáu tháng mới cho ông xem các đoạn băng ghi lại những xung đột giữa chúng ta cơ chứ? Họ đã làm ngay tức khắc, và tất nhiên, chúng tôi cũng ngay tức khắc đưa ông trở lại chỗ lũ Hag để xóa ký ức.”

“Cái gì?” giám đốc há hốc mồm và Charlie suýt, *suýt chút nữa*, cảm thấy hơi tội nghiệp cho lão. “Các người đã để cho... con quái đó... tự tung tự tác với ta bao nhiêu lần?”

Hiệu trưởng trầm ngâm ngó đi chỗ khác. “Ta cũng không chắc. Rất khó theo dõi...”

“Bảy lần,” ông Rex nhấn nha nói. “Ít nhất thì đó là số lần mà tôi nhớ.”

“Bảy lần,” hiệu trưởng gật đầu quả quyết đồng ý. “Nghe đúng rồi đấy.”

“Các người đã làm thế với ta tới... bảy lần?”

“Đúng, chúng tôi chán ngấy việc ấy rồi, và tôi chắc là ông cũng thế. Thật không may, cơn thịnh nộ của ông đối với Charlie đã khiến việc ấy thành ra cần thiết. Rõ ràng đây là vấn đề cần phải giải quyết cho tới ngọn ngành, nhưng bây giờ chưa phải lúc - chúng ta còn có những vấn đề cấp bách hơn cần xử lý. Có chuyện tai họa tiềm tàng đang xảy ra ở Âm Ti. Kẻ Gác Đường...”

“Ta cóc quan tâm đến Kẻ Gác Đường!” giám đốc Drake nạt ngang. “Ta chỉ quan tâm đến chuyện nhìn thấy tất cả các người phải hứng chịu hình phạt xứng đáng!”

Và không nói thêm một lời nào, lão thò tay xuống gầm bàn nhấn nút. Các ngọn đèn đỏ bắt đầu chớp lòe khắp Phân viện Ác mộng trong khi còi báo động hú ầm ỹ.

“Lão nhấn báo động rồi!” Violet hét lớn. “Chúng ta bị bắt mất!”

“Ồ, ta hy vọng thế,” giám đốc đáp. “Nhưng chớ lo, cô gái bé bỏng à... Ta sẽ gia ân đưa cô tới phòng Phế bỏ công lực *cuối cùng* .”

“Để cháu tính số lão,” Theodore gào lên và nhào về phía lão giám đốc, nhưng Charlie đã giữ nó lại.

“Yên nào, chồi non,” ông Rex nói và tháo cuộn thừng khỏi thắt lưng. “Không có chuyện gì đâu, tin ta đi.” Ông quay sang Tabitha. “Mở một cánh cổng được không, em yêu?”

“Tới đâu?”

“Gì, tới chỗ bọn Hag, tất nhiên rồi.”

Giám đốc Drake loạng choạng thối lui, tay vịn vào mép bàn cho khỏi ngã. “Không... thế này là phản loạn.”

“Lần nào lão cũng nói như thế, nhỉ?” ông Rex cười khùng khục. Rồi ông vung nhanh cổ tay, ngọn roi vút qua phòng đọc sách và quấn quanh ngực giám đốc Drake, siết hai cánh tay lão chặt vào hai bên sườn.

“Đi nào, ông bạn. Ông có hẹn với một cô nàng xinh đẹp lắm đó.”

Mụ chúa quỷ Hag đang gặm móng chân thì nhóm người mở cổng tiến vào gian phòng khiêu vũ to tướng trong tòa dinh thự tiêu điều của mụ ở Âm Ti. Từ trên chiếc ngai bần thiu, mụ liếc mắt ngó họ nhưng vẫn tiếp tục gặm cái móng dày cộm ngoan cố như thể sự xuất hiện của toán người chẳng hề khiến mụ ngạc nhiên. Vài con Hag khác mặc những chiếc áo vũ hội dơ dáy đang đứng hầu, chải mái tóc rối bù nhớp nháp của mụ bằng những chiếc lược bạc đẹp đẽ.

“Trời,” Theodore nói và nhìn quanh hãi hùng. “Nơi này kinh quá!”

“Đúng thế,” Violet nhất trí.

“Bọn ta lại đến rồi đây,” ông Rex nói và giật lão giám đốc ra đằng trước bằng một sợi thừng.

Mụ quỷ chúa cuối cùng cũng dứt được cái móng chân vô cùng phiền phức kia ra rồi phun nó bay ngang qua phòng với một lực đáng nể. Cái móng hình trăng khuyết màu vàng cứng đanh cắm phập vào bộ gỗ chạm trổ đẹp đẽ bên trên chiếc lò sưởi không lồ như một cái phi tiêu.

“Đúng là các người đã đến,” mụ liếm đôi môi đen sì và nói. “Và ta thấy các người cũng mang cả lão giám đốc trở lại nữa.”

“Đúng thế,” hiệu trưởng nói và bước lại gần cái hình nhân kỳ quái có dáng dấp đàn bà kia và đáp. “Hy vọng mụ đang đói.”

“Lúc nào ta chả...” mụ chúa quỷ đáp, rồi rú lên đau đớn. “Người giật chỗ rối hả!” mụ rít lên và quay sang con quỷ Hag bên trái mình.

Bằng một cái vung móng vuốt, mụ chúa quỷ đã cắt phăng đầu con quái nọ. Chất dịch đen ngòm phun lên thành vòi trong khi con quỷ chết khuyu xuống sàn, đánh rơi chiếc lược bạc kêu lanh canh.

“Thật là...” mẹ Chúa Quý nói, kèm một cái thở dài ghê tởm trong khi xòe đôi cánh da bay lên không, cuộn bụi mù lên khiến gian phòng trông giống như một cánh đồng cỏ Texas. “Chẳng thể nào tìm được một con phục vụ tốt nữa rồi. Người van xin chúng hãy dịu dàng nhưng lúc nào chúng cũng gây thất vọng. Ta là một cánh hoa mỏng manh mà, các người cũng biết rồi còn gì.”

“Và là một cánh hoa xinh đẹp nữa chứ,” ông Rex nổi lời và tặng cho mẹ nụ cười tươi nhất.

“Ồ nhà người,” con quái vật đáp lại với một tiếng cười khúc khích. Tiếng cười ấy làm Charlie đau cả ruột. “Vẫn mãi là kẻ đi mê hoặc người ta thôi.”

“Tôi chỉ thấy thế nào nói thế ấy thôi mà, thưa cô.”

“Cô!” mẹ chúa quý rú lên. “Ta thích vậy đó. Người có chắc là sẽ không cho ta nếm qua chút mùi vị những ký ức ngon lành mà người đang khóa kín bên trong cái sọ đẹp trai này không? Một chút kẹo ngọt trong quá khứ chẳng hạn?”

Mẹ lượn lại phía ông Rex và lướt đôi môi đen sì qua hai vành tai ông.

“Nụ hôn đầu chẳng hạn?” mẹ thỏ thẻ tởm lợm.

“E rằng ta còn có chuyện khẩn cấp hơn thế,” hiệu trưởng nói.

“Ôi, người không định bắt ta hút ký ức của cái di hài cũ gì kia nữa đấy chứ?” mẹ chúa Hag hất đầu về phía giám đốc Drake. “Ta không làm nữa đâu. Lòng căm ghét thẳng bé của lão nhạt nhẽo lắm rồi. Đó là ký ức của một ký ức về một ký ức. Dù sao bây giờ lão cũng chẳng còn ghét thẳng bé đó nữa rồi - lão chỉ biết là lão lẽ ra phải ghét thôi.”

Charlie quay sang giám đốc. “Thật thế ạ?”

“Đương nhiên là không!” giám đốc cúi kính đáp. Rồi hình như lão nhận ra mình đang tranh cãi để ủng hộ việc cho con quái vật hút mất ký ức của

mình. “Ý ta là... không phải chuyện này đi quá xa rồi sao? Có lựa chọn khác chẳng?”

“Ồ, hoàn toàn nhất trí thôi,” hiệu trưởng nói. “Ta cũng rất muốn kết thúc cái chuyện điên rồ này. Như ta đã nói, chúng ta còn nhiều chuyện cấp bách hơn cần làm - vấn đề sinh tử. Có lẽ đây là thời điểm... đình chiến.”

“Đình chiến...” giám đốc lặp lại. “Đúng. Có lẽ như thế là khôn ngoan. Vì lợi ích tốt nhất cho tất cả.”

Nhưng lão chưa kịp thốt thêm được một lời nào nữa thì mặt đất dưới chân họ chợt rung chuyển dữ dội. Thoạt đầu Charlie ngỡ là động đất, nhưng cứ theo vẻ kinh hãi tràn ngập đôi mắt của mục chúa quý thì nó hiểu chuyện còn khủng khiếp hơn nhiều.

“Không...” mục đập đôi cánh mạnh mẽ, nâng người lên cao. “Hắn tới gần rồi.”

“Hắn?” Charlie hỏi.

Những cửa sổ kính màu trong phòng khiêu vũ rung bần bật, trong khi tiếng ầm ì dội mỗi lúc một mạnh lên và như có một con sóng khổng lồ dậy lên bên dưới dinh thự, làm cái sàn lát đá cổ nổi vồng lên.

Một thứ gì đó khổng lồ đang di chuyển trong lòng đất dưới chân họ.

Thứ gì đó khổng lồ và ghê gớm.

Mọi người bị hất ngã xuống sàn trong khi những chùm đèn bị tung ra khỏi các móc trên trần và rơi xuống ầm ầm như những quả bom thủy tinh.

“Che mắt lại!” ông Rex hét lên.

Charlie cùng các bạn làm theo - vừa kịp tránh khỏi bị những mảnh vụn đâm mù mắt. Chẳng mấy chốc, tiếng ầm ầm dữ dội từ từ nhỏ dần và mọi người đã có thể đứng dậy. Mặt đất dưới chân họ giật thêm một lần... hai lần... rồi cuối cùng lặng yên.

“Cái gì thế ạ?” Violet hỏi sau một chốc, phá vỡ sự yên lặng.

“Đó là,” mục chúa quý đáp trong khi vẫn lượn lơ trên không, “Slagguron đó.”

“Tên Named thứ Ba,” hiệu trưởng nói nhỏ, đưa mắt nhìn cảnh thiệt hại to lớn mà con quái vật đã gây ra khi chỉ mới đi qua gần đó. Đó là một trong số ít lần hiếm hoi Charlie thấy bà rõ là bị sốc.

“Gã di chuyển trong lòng đất?” Tabitha hỏi.

“Người không biết sao?” mục chúa Hag ngạc nhiên thật sự.

“Bọn ta chưa từng thấy gã,” giám đốc Drake cuối cùng cũng vặn người thoát được khỏi cây roi của Rex. “Dĩ nhiên có nghe lời đồn đại... một trong số những lời đồn đó nói rằng gã giống như một con giun khổng lồ bò trong Vỏ Âm Ti... nhưng thông tin này chưa hề được xác nhận.”

“VẬY coi như chúng đã được xác nhận.” Mục chúa hạ xuống mặt đất gồ ghề. “Đạo gần đây gã hoạt động rất ác, đào hầm luôn lách khắp nơi ở Âm Ti. Trước đây gã chưa hề lang thang ra khỏi cung điện của gã ở Vòng Trong.” Mục mỉm cười bí hiểm. “Nhưng dĩ nhiên có rất nhiều điều kỳ quái ở dưới Âm Ti, nhất là đạo sau này.”

Ngay lúc ấy, một tiếng rú xé toang không khí với cường độ mạnh đến nỗi các cửa sổ kính màu đều nổ tung vì chấn động. Một âm thanh nghe hết như tiếng động cơ phản lực gầm lên mỗi lúc một gần.

“Nhìn kìa!” Theodore hét lên và chỉ tay. “Thứ đó thật kỳ quặc!”

Qua ô cửa sổ vỡ, Charlie nhìn thấy một vệt vàng trên bầu trời, chập chờn chói lọi trên nền cơn lốc xoáy đỏ rực của Vòng Trong ở phía xa xa.

“Tyrannus,” hiệu trưởng thì thào. “Tên Named thứ Tư đấy.”

Vệt vàng di chuyển qua bầu không khí khác lạ của Âm Ti với tốc độ kinh người, và Charlie có thể nhận ra một hình bóng hao hao như loài dơi - gã bay nhanh đến nỗi nó chỉ có thể thấy một cái bóng nhòe nhòe. Thế rồi, lại có tiếng rú như lần trước, chói tai đến nỗi Charlie cảm thấy xương cốt mình rung lên. Con quái bay vàng rực gầm rú phía trên, làm rung chuyển cả thế

giới bằng sấm sét và đập vụn nát những mảnh kính đã vỡ thành một thứ bột mịn.

“Cái quỷ gì đang xảy ra quanh đây vậy?” ông Rex thất kinh “Trước tiên là Slagguron, rồi tới Tyrannus. Bọn Named chưa bao giờ hành động thế này!”

Một tiếng nổ khủng khiếp xé toạc không gian khi Tyrannus quay vòng trở lại và vọt lên cao bên trên dinh thự tiêu điều của bọn quỷ Hag.

“THẮNG RỒI!” gã ré lên bằng giọng lạnh lạnh điên dại. “Các quái vật của Âm Ti, HÃY VUI MỪNG ĐI! Ta đã CHIẾN THẮNG! Gã Gác Đường đã bị TIÊU DIỆT, và giờ đây ta sẽ tha hồ VUI!”

“Không...” Tabitha há hốc mồm.

“Đây chính là điều ta vẫn e sợ,” hiệu trưởng quay sang giám đốc Drake, “Ta phải đến chỗ Kẻ Gác Đường ngay lập tức.”

“Em sẽ đi với cô,” Tabitha nói.

“Tính luôn cả em nữa,” ông Rex nói. “Kiểu gì thì cô cũng phải đưa em đi cùng. Công chúa đây...” ông chỉ Tabitha, “không thể xa ‘mình’ quá lâu được đâu.”

“Thôi đi.”

Hiệu trưởng lắc đầu. “Rất tiếc. Ta trân trọng những đề nghị đó, của cả hai, nhưng ta phải đi một mình. Các cô cậu chưa từng đến gần Kẻ Gác Đường - nhưng ta thì đã. Ta đã từng trải qua nhiều ngày dài với sinh vật mong manh đó. Ta biết rõ những vấn đề riêng của ông ta... cả những khao khát kỳ dị của ông ta... và ta biết cách cưỡng lại.”

“Bà điên rồi, bà Brazenhope,” giám đốc Drake khịt mũi. “Nếu Kẻ Gác Đường đã yếu đi hoặc đang hấp hối, thì ai biết có bao nhiêu quái vật Âm Ti có thể đang xúm xít quanh đó? Nếu rủi có chiến đấu thì càng đông càng mạnh chứ sao.”

Hiệu trưởng lắc đầu. “Đây không phải là một cuộc chiến sức mạnh, ông Reginald ạ, mà là cuộc chiến của sự khôn khéo và tinh vi. Hơn nữa, tất cả mọi người sẽ tham gia một nhiệm vụ gian nan hơn nhiều. Ta e rằng đã đến lúc phải thi hành một kế hoạch mà ta đã vô cùng muốn tránh.”

Bà lần lượt nhìn từng người, ánh mắt vô cùng nghiêm trọng.

“Mọi người phải bắt đầu tiến hành Xâm chiếm Phân viện thôi.”

CHƯƠNG NĂM - XÂM CHIẾM PHÂN VIỆN

Dinh Cao ủy của Phân viện Ác mộng chật ních những người là người. Các Chiến binh Trừ Tà và Pháp sư Khai cổng trưởng thành nhập nhóm không yên trên ghế ngồi, rồi tất cả im lặng khi giám đốc lên bục.

“Ta vừa có một... cam kết... với hiệu trưởng Học viện,” lão nói, sau khi tăng hắng một tiếng. “Và hai bên đã đạt được một thỏa thuận. Hiện tại đang có một cuộc đình chiến, liên quan đến chuyện Charlie Benjamin.”

Charlie bứt rứt ngọ nguậy trên ghế khi tất cả đám người lớn đều xoay sang căng thẳng nhìn nó.

“Mấy người nhìn gì chứ?” Theodore trợn mắt lại với bọn họ. “Đây có phải gánh xiếc đâu?”

Đám người lớn bèn ngó đi nơi khác.

“Do có những chuyển biến mới đáng ngại, nên tất cả những ai có liên quan đến hạnh kiểm xấu của Charlie Benjamin trong quá khứ từ đây sẽ được ân xá, việc này dọn đường cho chúng ta cùng ứng phó với mối đe dọa lớn nhất mà của chúng ta từ trước tới nay.”

Giám đốc Drake bắt đầu đi đi lại lại.

“Thưa quý ông, quý bà, có chuyện rất khác thường đang xảy ra nơi Âm Ti và chúng ta phải hành động ngay tức khắc, bằng không sẽ lâm vào một cuộc chiến mang lại những hậu quả khôn lường. Chúng ta có lý do để tin rằng Kẻ Gác Đường hiện đã suy yếu, và rằng Slagguron cùng Tyrannus trong nay mai có thể thoát ra để nhập bọn với Barakkas cùng Verminion trên mặt đất này. Ta không cần phải nhắc cho quý vị nhớ rằng nếu chúng thành công thì bốn tên Named sẽ có thể sử dụng các Tạo tác của chúng để triệu tập Kẻ Thứ Năm. Nếu điều đó xảy ra thì bọn quái vật Âm Ti sẽ bắt đầu

một cuộc công kích quy mô vào thế giới chúng ta - trừ phi chúng ta ngăn chặn được chúng. Thật không may, chúng ta không có lựa chọn nào ngoài việc thực hiện một kế hoạch mà chúng ta luôn hy vọng tránh được - ‘Xâm chiếm Phân viện’.”

Lão quay sang William đang đứng cạnh mình trên bục. “Tướng Dagget? Vui lòng nhận nhiệm vụ.”

Ông Rex rên lên. “Ôi thôi đi chứ. Lại bổ nhiệm tên ngốc này sao?” Đúng lúc ấy ông nhận ra Theodore đang ngồi bên cạnh. “Xin lỗi nhóc,” ông Rex nói tiếp, có hơi sượng sùng. “Ta biết đó là bố chú mày, nhưng chuyện William và ta không thuận nhau cũng chẳng phải là điều gì bí mật nữa.”

“Không sao ạ,” Theodore đáp. “Bố con cháu cũng thế thôi.”

Tướng William bước ra trước khán đài và diềm tĩnh đưa mắt quan sát đội Chiến binh Trừ Tà cùng Pháp sư Khai công tụ tập trước mặt.

“Nếu cả bốn tên Named đều thoát được lên mặt đất thì chỉ có một cách duy nhất ngăn bọn chúng kết hợp các Tạo tác với nhau để triệu tập Kẻ thứ Năm mà thôi.”

Ông dăm dăm nhìn họ một cách lạnh lùng.

“Một trong bốn tên Named phải chết.”

Căn phòng lặng đi như một nấm mộ. Charlie thậm chí còn không chắc mình nghe có nhầm hay không nữa.

“Nhưng làm sao mà được chứ?” cuối cùng một người hét lên.

“Chúng ta làm gì có cửa đấu lại một tên Named!” một kẻ khác nói.

Thế là như cửa cống xả lũ - tất cả các Chiến binh Trừ Tà lẫn Pháp sư Khai công bắt đầu rít lớn tiếng tranh luận về điều mà hình như phần lớn họ đều cho là một kế hoạch tự sát không hơn không kém.

Khi họ còn đang bô bô tranh cãi, chợt một hồi còi dài lanh lảnh xuyên thủng tiếng huyên náo, làm mọi người trong phòng đều nín lặng. Charlie

kinh ngạc nhận ra hồi còi đó là từ ông Rex.

“Ta biết tất cả các người đang nghĩ gì,” ông cao bồi đứng lên nói. “Giết một tên Named chẳng khác nào nhòm vào trong nòng súng và hy vọng dùng răng đón được viên đạn bay ra. Một ngum nước quá lớn - không nghi ngờ gì nữa - nhưng trước sau gì ta cũng phải uống nó thôi, và ta thấy nếu chúng ta cứ trì hoãn thì cơ may cũng sẽ chẳng khác hơn bao nhiêu đâu. Khi thật, phải cảm ơn cậu nhóc Charlie Benjamin đây,” ông ngả mũ về phía Charlie khiến nó đỏ bừng mặt xấu hổ, “nhờ cậu mà Barakkas cùng Verminion đã bị trọng thương cách đây không lâu.”

Trong tâm trí Charlie thoáng hiện lại hình ảnh lần cuối nó nhìn thấy hai tên Named. Do bị nó lừa nên hai con quái khổng lồ đã đánh nhau dữ dội trong hang ổ của chúng dưới Krakatoa. Bọn chúng cắn xé nhau tan nát đến nỗi Charlie không chắc chúng còn sống được hay không.

“Ai mà biết được?” ông Rex nói tiếp. “Có thể một đứa trong bọn khốn ấy đã chết và công việc của chúng ta đã xong. Điều quan trọng là chúng ta phải biết được chắc chắn và phải ra tay trong lúc vẫn còn lợi thế.” Rồi ông quay sang ông William. “Mày cũng biết tao chẳng thể chịu nổi mày, Bill Béo ạ, nhưng trong vụ này thì chúng ta ở cùng phe.”

“Cám ơn Chiến binh Henderson,” tướng William đáp. “Nào quý vị... sẵn sàng chiến đấu thôi.”

Chỉ một tiếng đồng hồ sau, bốn mươi Chiến binh Trừ Tà và Pháp sư Khai công đã được triệu tập trên các bãi hoang ở Vòng Đầu của Âm Ti. Trước đây chưa hề có một cuộc tập hợp khả năng và kỹ năng nhằm vào một mục tiêu duy nhất nào như thế này. Trong khi William đi len lỏi qua bọn họ, thì sát mọi người chuẩn bị, ông nhìn thấy Charlie, Violet và Theodore.

“Bọn trẻ con này làm gì ở đây hả? Đây có phải chỗ cho chúng bay đâu.”

“Ta đã yêu cầu Charlie cùng tham gia đấy,” ông Rex bước lại, đáp. “Nó đã mở cổng vào hang ổ của bọn Named nhiều hơn bất kỳ ai khác ở đây, có

nghĩa là nó có cơ hội tốt nhất để mở cổng đưa chúng ta đến đó rất nhanh gọn.”

“Được. Nhưng điều đó chưa giải thích được lý do hai đứa còn lại ở đây - đứa con trai với đứa con gái.” Ông hất đầu về phía Theodore và Violet.

Đứa con trai, Charlie mĩa mai thầm nghĩ. Sao ông không nói là ‘Con trai ta’?

“Phải có người bảo vệ Charlie!” Theodore kêu lên. “Và người đó là con! Nếu Charlie đi thì con cũng đi - chuyện này là KNN, Không Nói Nhiều!”

“Thật ư?” trên mặt ông William thoáng một nụ cười. “Nhưng người chỉ là một Pháp sư Khai cổng. Chẳng phải nó được một Chiến binh Trừ Tà bảo vệ sẽ tốt hơn sao?”

“Đó là lý do cháu ở đây,” Violet nói và bước tới. “Theodore và cháu sẽ giữ an toàn cho Charlie trong lúc các cô chú chiến đấu.”

“Ta hiểu rồi. Ba người lính Ngự lâm, hả?”

Charlie, Violet và Theodore cùng gật đầu.

“Vậy thì cứ thế đi.” Ông William quay sang ông Rex. “Người đã có kinh nghiệm với Barakkas và Verminion, theo người thì ta sẽ gặp phải điều gì khi Charlie mở cổng?”

“À, ta không rõ tên Named nào sẽ ở gần nhất, nhưng nếu là Verminion thì theo ta phải nhắm vào cần cổ, không thì không thể nào xuyên qua được lớp vỏ cứng của hãn. Còn nếu là Barakkas, thì vì tình yêu với Chúa trời, coi chừng cặp sừng của hãn nếu không muốn thành thịt nướng xiên.”

Loáng thoáng có tiếng cười gằn.

“Dù là đánh tên nào,” ông Rex nói tiếp, “thì ta cũng phải làm hết sức và phải ra tay thật nhanh trước khi toàn bộ đám quân Âm Ti khốn kiếp đó ập vào ta.”

“Cám ơn,” ông William nói. “Giờ thì cảm phiền người, ta sẽ tiếp quản từ đây.” Ông quay khỏi ông Rex và nói với đám đông. “Hỡi các Pháp sư Khai công, ta muốn có một lũy công bao quanh đội Chiến binh Trừ Tà để đón viện binh khi bọn quái vật từ dưới đường hầm xông lên. Và Pháp sư Greenstreet...”

Ông William nhìn Tabitha. Cô hình như ngạc nhiên vì mình được chọn ra.

“Có?”

“Nếu tình hình cần đội nước, cô sẽ chịu trách nhiệm việc đó.”

“Tôi sẽ làm.”

Lũy công? Đội nước? Charlie chẳng hiểu ông William đang nói gì. Nó cảm thấy vô cùng hoang mang.

“Được rồi,” ông William nói. “Các Chiến binh Trừ Tà, kiểm tra vũ khí.”

Tiếng thép va chạm loảng xoảng khi những Chiến binh Trừ Tà kiểm tra khí giới của mình - những cây rìu sáng loáng, những cây chùy sáng bóng lên cùng hàng chục thanh kiếm đủ loại ngời lên ánh thép xanh biếc trên vùng đất hoang vu mênh mông của Âm Ti.

“Mọi người xong hết rồi chứ?”

Mọi người gật đầu.

“Vậy thì bắt đầu thôi. Charlie?”

“Vâng, thưa ngài,” Charlie đáp.

“Mở công!”

Charlie gật đầu. Nó hồi hộp đến nỗi miệng mồm khô khốc như tờ giấy nhám.

“Này nhóc,” ông Rex thì thầm, “nếu gặp rắc rối thì cứ hét to lên, ta sẽ đến ngay, hiểu chưa?”

“Cháu sẽ làm thế,” Charlie đáp. Nó nhắm mắt lại và mở một cánh cổng vào hang của Verminion bên dưới Krakatoa.

*

Toán Chiến binh Trừ Tà và Pháp sư Khai cổng tinh nhuệ của Phân viện Ác mộng hùng hổ gầm gào tràn qua cổng xuống cái hang động khổng lồ. Trùm qua người Charlie và các bạn của nó là sức nóng, như một con sóng triều, tỏa ra từ những vũng dung nham đang sôi sùng sục, chiếu lên một thứ ánh sáng lơ mơ huyền ảo vắt ngang qua những hình thù bằng đá vụn vẹo đã hình thành nơi khoảng không mênh mông này từ hàng bao thế kỷ.

Tim Charlie đập thành thịch như điên trong lồng ngực khi đoàn quân chạy dọc theo hang, phấp phồng chờ bị hàng trăm con quái vật tấn công vào bất kỳ giây phút nào. Charlie cuống quýt ngó quanh tìm dấu vết của Verminion... hay Barakkas... hay bất cứ thứ gì.

Nhưng hang động trống không.

Hai tên Named, cùng đoàn quân của chúng, đã đi khỏi.

“Đùa đấy à,” ông Rex nói, liếc mắt nhìn khắp gian phòng trống rỗng bao quanh họ.

“Bọn chúng đã ở đây mà,” Charlie nhìn quanh ngạc nhiên. “Cháu đã mở cổng đến đúng chỗ mà, thật đấy.”

“Chúng ta biết, nhóc ạ,” ông Rex nói. “Nhưng có vẻ chúng đã đi rồi. Chúng đã đi trước ta một bước.”

Ngay lúc ấy có tiếng đá rơi lộp độp sau lưng. Họ quay người lại thì thấy một con Cà khêu Âm Ti Hạng 4 đang bò vào hang trên tám cái chân nhện, hình như không hay biết gì đến vụ đột kích ồ ạt này.

“Bắt lấy nó!” William hét lớn, đoàn Chiến binh Trừ Tà đổ xô lại phía con quái đơn độc. Nó cố chạy trốn nhưng đã bị đội quân nhanh chóng khống chế. Ông William rút thanh kiếm phải cần hai tay mới nâng nổi ra và áp lưỡi kiếm cháy rực vào cổ con quái. Lớp da cổ cháy kêu xèo xèo.

“Chúng đi đâu rồi?” ông tra hỏi.

Con Cà Khêu Âm Ti Hạng 4 khè vào ông William và ông ấn kiếm vừa đủ rạch một đường làm đứt vỏ của nó, để rỉ ra một dòng dịch đen. “Nói ngay, đồ quái vật, hoặc người sẽ phải chịu đau đớn không tưởng tượng được đâu.”

“Chờ đã ạ!” Charlie la lớn. Đám người lớn quay lại phía nó. “Đừng hại nó. Cháu có cách khác hay hơn.”

Charlie mở cổng dẫn giáo sư Xixclix vào trong hang núi lửa.

“Xin chào,” con Cà khêu thân thiện này nói với toán đột kích, vừa nói vừa thè cái lưỡi loang loáng lau sạch cẳng chân trước như-chân-nhện. “Charlie cho ta hay các người vừa tìm thấy một chú thuộc loài của ta.”

“Nó ở đằng kia,” Charlie đưa tay chỉ về con Cà khêu Âm Ti bị bắt. “Ông nói chuyện với nó được không? Bọn cháu cần biết Verminion và Barakkas đã đi đâu.”

“Không quá khó,” Xix đáp. “Hắn chỉ thuộc Hạng 4. Đã đạt Hạng 5 như ta thì bắt hắn phun ra không phải là khó.”

Charlie thú vị khi nghe thoáng có chút kiêu ngạo trong giọng con thú.

Xix rảo bước lại gần con Cà khêu Âm Ti bị bắt rồi bắt đầu nói với con ấy bằng thứ ngôn ngữ riêng - những tiếng khè khè, chặc chặc và thỉnh thoảng lại có cả tiếng khạc. Đó là lần đầu Charlie nhìn thấy Xix tiếp xúc với đồng loại. Nó đã quá quen nhìn thấy Xix trong vai trò thường nhật là Sư phụ quái vật của Học viện đến nỗi gần như quên mất lão không phải là con người - mặc dù khi nhìn vào con vật dềnh dàng giống con nhện, có lông lờm chờm gai nhọn trên mấy cặp chân khẳng khiu cùng tấm lưng đen bóng vân vện hoa văn màu tím kia, thật khó mà nghĩ rằng lão ta là cái gì đó *khác* một con quái vật.

“Vây... con ổn chứ?” ông William hỏi Theodore khi hai con thú trò chuyện với nhau. Charlie bị bất ngờ trước câu hỏi này - trong thái độ trước

đó của ông William chẳng có gì cho thấy ông có quan tâm đôi chút đến thằng con trai.

“Tuyệt ạ!” Theodore trả lời, rõ ràng cũng bị choáng vì câu hỏi này chẳng khác gì Charlie. “Con rất thích Học viện!”

“Cậu ấy là một trong những Pháp sư Khai cổng giỏi nhất ở đó bác ạ,” Violet góp lời.

“Chính xác đấy ạ,” Charlie nói.

Ông William liếc nhìn cả ba đứa, rồi quay sang Theodore. “Việc con làm là tốt đấy, đòi đi theo để giúp bạn ấy... Ta thích như thế.”

Theodore rõ là kinh ngạc vô cùng. “Vâng... cảm ơn bố!” Nó toét miệng cười khoái chí.

Ngay lúc đó Xix đã nói chuyện xong với con quái bị bắt và nhún nhảy tiến lại phía họ.

“Sao rồi?” ông William hỏi.

“Hắn không biết gì nhiều,” lão Xix đáp. “Nhưng hắn biết là bọn chúng đã tái bố trí hang ổ tại ‘Hoang Mạc Băng Giá’ - không biết là ở đâu. Nhiệm vụ của hắn là ở lại và khơi cho dung nham ngập hết hang cũ để xóa mọi vết tích cho thấy bọn chúng đã từng ở đây.”

“Nghe có vẻ như hắn đã rút nhằm phải cây thăm ngăn rồi,” ông Rex nói.

“Vậy bọn chúng muốn gì?” Charlie hỏi. “Ý cháu hỏi Verminion và Barakkas ấy. Bọn chúng có ý đồ gì?”

Nhưng trước khi Xix mở miệng hỏi con vật bị bắt thì con quái ấy đã tự động trả lời... “Giết sạch... tất cả...”

Đám Chiến binh Trừ Tà cùng Pháp sư Khai cổng lúng túng liếc nhìn nhau.

“Phải tìm ra bọn chúng,” ông Rex nói. “Cho dù chúng ở đâu ta cũng vẫn phải lùng cho ra bọn Named này để giết một đứa trong số chúng, chưa giết

được thì ta vẫn chưa thể dừng tay.”

Charlie cảm thấy chua chát. Giết một tên Named đã là một nhiệm vụ gần như bất khả thi, thế mà giờ đây họ thậm chí còn chẳng biết Barakkas cùng Verminion *đang* ở nơi nào. Thậm chí chưa bắt đầu chiến đấu mà họ đã phải chịu một thất bại nặng nề. Chắc chắn là rồi họ cũng tìm được vị trí của hang ổ mới... nhưng đến đó thì có còn kịp nữa không?

Bây giờ mọi chuyện tùy thuộc vào hiệu trưởng rồi, Charlie nghĩ.

Nó hy vọng bà tìm thấy Kẻ Góc Đường còn sống.

Nó hy vọng bà vẫn có thể giữ được tình hình theo hướng đó.

Nó hy vọng chuyện vẫn chưa quá muộn.

PHẦN II

KẺ GÁC ĐƯỜNG

CHƯƠNG SÁU - DƯỚI VỰC SÂU

Học viện Ác mộng luôn là một nơi làm người ta thích mắt - những con thuyền vỡ to đùng nằm trên cành của cây đa khổng lồ nhất thế giới không khi nào thôi khiến Charlie phải ấn tượng - thế nhưng lần này nó bực bội đến nỗi chẳng thèm liếc nhìn lấy một cái.

“Có chuyện gì thế Charlie?” Violet hỏi khi chén xong trái xoài dùng cho bữa trưa của mình. “Về chưa được trọn một ngày mà cậu trông cứ như vừa có một con Ectobog bám lấy mẹ cậu vậy đó.”

“*Có chuyện gì thế* ấy hả?” Charlie cúi kính. “Có chuyện gì đâu chứ! Chú Rex và cô Tabitha đang cố tìm ra hang ổ mới của Verminion trên Mặt Đất; cô hiệu trưởng thì ở dưới Âm Ti cố giúp Kẻ Gác Đường...”

“Thì sao?”

“Còn bọn mình thì chết dí ở đây chả làm được trò trống gì cả!”

“A ha!” Violet kêu lên. “Cậu bực vì bọn mình bị loại khỏi vòng chiến. Thôi, thoải mái đi. Phần việc của bọn mình xong cả rồi. Bọn mình chỉ là Noob thôi mà.”

“Addy chứ,” Theodore chỉnh ngay. “Tớ cóc quan tâm ông Pinch nói gì. Bọn mình vẫn cần có quyết định của hiệu trưởng về chuyện này khi bà trở về mới được.”

“Nè, ý tớ là chuyện nghiêm trọng quả là đang diễn ra, có điều nó không còn là trách nhiệm của bọn mình nữa thôi.”

“Cậu nói đúng.” Charlie thở dài. “Nhưng thế không có nghĩa là tụi mình không giúp được, phải có cách nào chứ.”

Nó chán nản dựa vào lan can của con tàu cướp biển và nhìn đăm đăm ra đại dương phía xa.

“Này, các cậu.”

Charlie quay lại thì nhìn thấy Brooke, tóc vàng mắt xanh, nhú ra qua một tấm mạng bằng lá cây giống như một thiên thần đang bay lên. Cô bé bước ra khỏi cái xuồng thang máy đã đưa mình lên và bước về phía chúng với một nụ cười hoàn mỹ.

“Chào Brooke!” Charlie và Theodore thốt lên cùng một lúc.

Violet đảo mắt. Đúng vậy, Brooke lớn tuổi hơn, cao hơn và đặc biệt là rất đẹp!

“Tình hình sao rồi?” Brooke hỏi.

“Tình hình kinh lắm, kinh cực,” Theodore đáp, “và Charlie đang nổi điên lên vì không được tham gia.”

Charlie trừng mắt nhìn thẳng bạn.

“Ý tớ là tất cả bọn tớ đều nổi điên lên vì chuyện đó,” Theodore vội vàng chữa lại. “Chứ không chỉ Charlie đâu - tớ không muốn ám chỉ nó là một đứa trẻ con mẫu giáo mếu máo hay gì đó đâu.”

“Thì chính xác nó là đứa vậy còn gì,” một giọng rất quen cất lên.

Charlie liếc sang Geoff - tên bạn trai to con tóc vàng của Brooke - với cái mặt khinh khùng, đang đi lên sau cô bé. Charlie quả thật thấy nhức nhối vì cái thằng ấy hình như càng lớn càng đẹp trai hơn - Geoff mới mười sáu mà trông như đã hai mươi rồi vậy.

“Gì thì gì,” Geoff nói tiếp, “tất cả chúng mày vẫn chỉ là Noob thôi, ai chả biết chúng mày thi rớt cuối kỳ chứ.”

“Bọn tao không rớt!” Theodore cự lại. “Cô hiệu trưởng vẫn chưa có quyết định cuối cùng nên kết quả vẫn còn để nổi.”

“Đâu phải chỉ có kết quả là còn để nổi. *Chúng mày* cũng đang nổi còn gì - nổi điên ấy!” Geoff phát lên cười khùng khục và quay sang Brooke tìm kiếm một sự đồng tình.

“Sao anh không đi tìm chuyện gì đó không can dự gì đến em mà làm đi?” Brooke trả lời lạnh tanh.

Charlie muốn hoan hô nhưng đã tế nhị ngó đi nơi khác. Tuy nhiên Theodore thì cứ tự nhiên mà reo hò.

“Câm ngay!” Geoff huơ nắm đấm và gầm lên.

Theodore cũng vung nắm đấm đáp trả cái thẳng lớn hơn nó nhiều. Rồi dùng ngón cái cùn ngón trỏ làm mồm con rối, nó dài giọng eo éo nói “Anh yêu em!” và hôn nắm đấm của Geoff bằng cái mồm rối này.

Geoff trừng mắt nhìn Theodore, sừng sờ, rồi quay sang Brooke. “Đây là bọn người mà em muốn giao du đó sao?”

“Đúng thế.”

“Được rồi, khi nào chán chơi trò mẩu giáo này thì đến gặp anh.” Hấn nện mạnh gót chân xuống boong tàu, đi về phía một chiếc xuồng đang đợi và nhanh chóng tuột khỏi tầm mắt.

“Bọn con trai...” Brooke nói với Violet, kèm một cái thở dài nãy nẽ như thể cả hai đều là tay dạn dày chinh chiến và yêu đương. “Bám theo mình cứ như kẹo cao su dính vào giày, rồi khi mình cạy ra thì lại nổi khùng lên.”

“Tôi không nhai kẹo cao su,” Violet đáp cộc lốc.

“Meo!” Theodore kêu lên. “Mèo con chỉ thích cào thôi! *Ngaaaaaoooo!*” Nó giương mấy ngón tay giả làm vuốt và cào trong không khí trước mặt Violet.

“Tớ thấy mình hết chuyện ở đây rồi,” cô bé bực tức quay đi.

“Chờ đã!” Brooke gọi với theo.

Charlie biết Violet không thích Brooke - không chịu nổi thì đúng hơn - vì cô gái lớn hơn này hơi bị ‘kiêu kỳ’. Nhưng Charlie cũng biết, từ lúc sát cánh với Brooke chiến đấu trong hang ổ của Verminion, rằng thái độ cao

ngạo của Brooke chẳng qua chỉ để che giấu một sự chênh vênh kinh khủng mà thôi.

“Chưa đi được đâu,” Brooke nói tiếp. “Tôi đem một lời nhắn của hiệu trưởng cho cậu đây. Đúng ra là cho tất cả các cậu.”

“Cậu gặp cô hiệu trưởng hồi nào?” Violet quay lại hỏi, đột nhiên quan tâm.

“Hôm qua. Cô nói chuyện với tôi trước khi đi xuống Âm Ti.”

Chắc hẳn là ngay sau khi để bọn mình ở lại chỗ của mục chúa quỷ Hag đấy mà, Charlie sức nghĩ. “Cô ấy nói gì?”

“Cô nói nếu tới giữa trưa hôm nay mà cô chưa về thì bốn đứa bọn mình phải đi gặp cô ở dưới Âm Ti.”

“Nhưng cô đi gặp Kẻ Gác Đường cơ mà,” Charlie kêu lên. “Tớ chẳng biết ông ấy ở đâu dưới Âm Ti cả!”

Brooke nhún vai. “Cũng có quan trọng gì đâu. Đằng nào thì cũng có mở cổng tới ngay chỗ của Kẻ Gác Đường được đâu. Cậu chỉ có thể mở cổng đến gần đó, trong một khu vực siêu nguy hiểm mà thôi. Cô hiệu trưởng có thể xoay xở ở nơi đó được, nhưng với bọn mình thì quá gay go. Thế cho nên mình phải dùng ‘Thuyền Gác’.”

Cả ba đứa trẻ liếc nhìn nhau.

“Thuyền Gác?” Charlie hỏi.

Chiếc thuyền Gác được giấu dưới đám lá của một cây chuối, trong một cái vịnh đầy đá nằm xa về phía Nam của hòn đảo, xa hơn nhiều những nơi mà Charlie cùng bạn của nó đã từng lò dò đến.

“Xem cái này nè!” Theodore kêu lên khi tất cả trèo vào bên trong chiếc thuyền nhỏ. Thuyền to cỡ bằng chiếc xuồng máy, có sáu chỗ ngồi, mỗi chỗ có một cái đai an toàn bằng thép. Cái đai ấy vắt qua vai rồi vòng ngang

ngược. Theodore hăm hở buộc ngay vào người. “Xem này - giống như cái thứ mình thấy trên tàu lượn ấy.”

“Tớ... hơi lo,” Violet nhận xét. “Sao phải cần cái đó?”

Trong khi Theodore mày mò với cái đai thì Charlie quan sát ghế của thuyền trưởng. Chỉ có vài nút điều khiển trên tấm bảng trước ghế - một nút đánh lửa, một cần kéo để kiểm soát tốc độ của thuyền, một tay lái, một cái la bàn đơn giản để chỉ hướng cùng một nút màu đỏ bên dưới có khắc dòng chữ CẢNH BÁO: CHỈ DỪNG KHI RƠI TỰ DO.

“Rơi tự do?” Charlie nói. “Là sao chứ?”

Brooke nhún vai. “Không biết. Tôi chỉ biết là mình phải hướng ra biển, rồi đi về hướng Nam, và bằng cách sao đó chiếc thuyền sẽ tự đưa bọn mình tới nơi.”

“Thuyền sẽ bằng cách sao đó tự đưa bọn mình tới nơi?” Violet nghi ngại. “Ý cậu là ta chỉ - phụp! - thế là đáp xuống một cách thần kỳ gần chỗ Kẽ Gác Đường hay sao?”

“Thì... cô hiệu trưởng nói thế,” Brooke đáp, có đôi chút dè dặt. “Tôi cũng đã đi bao giờ đâu, thật thế mà.”

“Tuyệt...” Violet rên lên. “Thật yên tâm làm sao. Thậm chí đến cái thứ này hoạt động thế nào mình còn chẳng biết!”

“Ngoài cái nút đỏ với mấy cái thắt lưng an toàn kỳ cục kia,” Charlie nói, “thì cái thuyền này về cơ bản cũng như mấy cái thuyền bình thường thôi mà. Chỉ cần có người đưa nó ra khỏi vịnh và đừng để nó va vào đá mà vỡ tan tành ra là được.”

“Để tao làm cho,” Theodore nói. “Tao lái thuyền cực siêu!”

“Thật hả?” Charlie hỏi. “Nhưng mày đã bao giờ lái thuyền chưa?”

“Chưa.”

“Vậy sao mày biết là mày ‘cực siêu’ được chứ?”

“Trời, mày có biết tao là ai không vậy?” Theodore đáp. “Đây là món mà tao giỏi băm sinh mà. Xì.” Nó tháo chiếc đai choàng vai rồi đứng dậy, nhưng Violet đã đẩy nó ngồi xuống.

“Để tớ,” cô bé nói và ngồi vào ghế thuyền trưởng. “Ngày xưa nhà tớ có thuyền mà. Đeo đai vào!”

Charlie, Brooke và Theodore làm theo lời ngay. Violet mở máy, đẩy cần lái về phía trước và nhẹ nhàng hướng chiếc thuyền nhỏ len qua các tảng đá, ra khỏi vịnh.

“Ê, cậu giỏi món này thật đấy nhỉ,” Charlie nói, thán phục tài năng của cô bạn.

“Một cô gái thì luôn phải có sự chuẩn bị trước chứ,” Violet cười đáp.

Ngày âm, khí trời trong trẻo, bất chấp hiểm nguy cùng sự mơ hồ của sứ mạng mà chúng đang nhận lãnh, Charlie vẫn cảm thấy tinh thần phấn chấn lên khi chiếc thuyền bỏ đảo lại sau lưng và tiến vào vòng tay chào đón của đại dương bao la.

Tai họa dần dần xuất hiện.

Khi cả đám ra khơi được chừng hai mươi dặm thì chiếc kim la bàn này giờ vẫn kiên định chỉ về phương Bắc một cách đáng tin cậy bỗng nhiên quay tít về hướng Nam, rồi hướng Đông, rồi lại về hướng Nam lần nữa.

“Kỳ quái thật,” Violet nói và nhìn cây kim đang chạy loạn lên.

“Có chuyện gì không ổn hả?” Charlie hỏi.

“Không chắc nữa. Không hiểu sao la bàn lại lạ thế này. Nhìn xem này - nó lại quay tứ tung nữa rồi!”

Cây kim hết quay qua trái rồi lại qua phải.

“Lo làm gì,” Theodore nói. “La bàn trở chứng như thế cũng là chuyện hoàn toàn bình thường thôi mà. Có thể do lực hút của mặt trăng hoặc bọn mình đang đi qua một tảng quặng có từ tính to đùng thôi.”

“Mày đang nói gì thế?” Charlie nói. “Có hiểu mình đang nói gì không đó?” Nó chỉ vào bảng điều khiển. “Nhìn thứ đó đi, dứt khoát không phải thứ bình thường đâu!”

La bàn tiếp tục quay tít trong khi đại dương dần dậy sóng. Trên đầu chúng, những đám mây trắng phồng bắt đầu tối sầm lại.

“Có lẽ bọn mình nên quay lại...” Brooke bứt rứt đề nghị. “Trông như sắp có bão ấy.”

“Tôi cũng muốn thế,” Violet nói, “nhưng la bàn quay như thế này thì không chắc tìm được đường về đâu.”

“Tất nhiên là được chứ!” Theodore nói. “Dùng mặt trời ấy.”

“Mặt trời?”

“Cậu không biết à... định hướng đi.”

Violet nghiêng răng. “Được rồi, nhưng làm thế nào?”

“Sao mà tớ biết được? Cậu là thuyền trưởng cơ mà. Xì.”

May mà con bé đã bị cái đai sắt giữ lại, Charlie nghĩ thầm khi thấy mắt Violet đăm đăm sát khí.

“Cứ quay lại đi,” Charlie bình tĩnh nói. “Ít nhất thì cũng tránh xa được vùng biển động.”

Biển quả thật đã bắt đầu cuộn lên. Một cơn gió mạnh đã nổi lên, bọt nước mặn chát châm vào mặt bọn trẻ rất rạt. Charlie bàng hoàng khi thấy thời tiết quay sang chống lại bọn chúng nhanh đến thế nào.

“Có lẽ cậu đúng,” Violet lo lắng liếc quanh khi những con sóng cứ lớn dần lên, đập vào chiếc thuyền nhỏ, làm chiếc thuyền hết chòm lên rồi lại chúi xuống như một món đồ chơi của trẻ con. Cô bé bẻ lái.

Không ăn thua.

Chiếc thuyền tiếp tục hướng về phía cũ, nó giờ đây hình như đã bị một lực vô hình rất mạnh nào đó lôi đi. Những con sóng đại dương khổng lồ bắt đầu đánh vào mạn thuyền, đe dọa nhận chìm cả bọn.

“Có chuyện gì vậy?” Charlie hét lên át tiếng gió hú mỗi lúc một lớn.

“Không biết!” Violet hét đáp lại. “Giống như là tớ không còn cầm lái nữa vậy! Có cái gì đó đang lôi bọn mình đi!”

“Đó hẳn là cực Bắc hoặc cực Nam,” Theodore lập luận, “tùy thuộc bọn mình đang ở phía nào của địa cầu, dĩ nhiên là thế.”

“Ngớ ngẩn quá đi!” Charlie hét lên. “Học viện Ác mộng chẳng ở đâu gần các địa cực hết, đây rõ ràng là ở miền nhiệt đới, rõ ràng là thế!”

“Các cậu không biết Học Viện nằm ở đâu sao?” Brooke nghi ngờ hỏi lại khi một ngọn sóng to ùng khác ập vào thuyền.

“Không!” Charlie quệt nước mặn đau rát khỏi mắt và hét trả. “Có ai nói cho bọn tớ đâu!”

“Cũng không phải là quá lạ,” Brooke nói. “Tới khi các cậu làm Addy rồi thì người ta mới dạy cho các cậu về mấy thứ này.”

“Vậy bọn mình cuối cùng là ở đâu đây?” Theodore gào lên.

Mưa tuôn thành những tấm màn dày và bắt đầu quất vào chúng. Sét đánh ngang qua bầu trời tối đen. “Tam giác Bermuda,” Brooke gào lên trong khi chiếc thuyền bắt đầu quay mòng mòng theo dòng nước. “Học viện Ác mộng là ở Tam giác Bermuda!”

Ba đứa nhìn Brooke chăm chăm, câm nín.

“Tam giác Quỷ Bermuda?” Theodore gào lên. “Cậu đùa đấy hả? Bọn mình bị mắc vào cái bẫy chết người rồi! Cậu biết có bao nhiêu máy bay với tàu biển biến mất ở đây không?”

“Không biết chắc,” Brooke la lớn.

“Hàng tấn đó! Không thể tin được! Bọn mình chết tới nơi rồi!”

“Thôi đi!” Violet quát. “Bọn mình sẽ không chết!”

“Thật ra là...” Charlie nhìn qua phía mạn thuyền rồi nói. “Tớ nghĩ là đám vậy lắm đó.”

Biển bắt đầu quay tít thành một xoáy nước khổng lồ, và chiếc thuyền nhỏ của bọn trẻ lao đi như điên ở bên rìa xoáy nước. Ở rất xa bên dưới, sâu trong cuộn nước quay tít mù, chúng có thể nhìn thấy một cái đĩa khổng lồ màu đỏ rực.

Một cảnh tượng kỳ dị, không thể tin được.

“Đó là cái gì vậy?” Brooke kinh ngạc hét lên.

“Tớ không biết!” Charlie la lớn.

Cả đám bị bắn xuống tâm của xoáy nước cho tới khi con thuyền cao tốc nhỏ xíu của chúng lọt sâu vào lòng đại dương, mất kiểm soát và lao về phía cái đĩa màu đỏ kỳ lạ. Khi lại gần Charlie mới nhận thấy cái đĩa ấy vô cùng lớn - ít nhất từ bên mép này sang bên mép kia cũng xa đến cả dặm. Cái đĩa lớn dần lên trong tầm mắt nó, cho tới khi che ngập cả thế giới của nó. Charlie giằng cái đai trên vai, vùng vẫy cố thoát ra, nhưng cái đai giờ đây đã khóa chặt, và bọn trẻ không có cách nào thoát được khỏi chiếc thuyền nhỏ đang tàn nhẫn kéo bọn chúng bay vùn vụt qua các tầng sâu lạnh giá nghẹt thở, hướng về cái vật huyền bí đang quay tít ở tận dưới đáy biển...

CHƯƠNG BẢY - NGHĨA TRANG

TGB

Charlie không thở được. Charlie không biết nó đã ở dưới nước bao lâu - có thể vài phút, có thể chỉ vài giây - nhưng nó *biết rõ* một điều là nếu không được tiếp thêm dưỡng khí ngay thì nó sẽ chết. Phổi nó bồng rập và một màn đen lạnh lẽo bắt đầu trùm lên mắt nó như nắp quan tài. Nó nhìn thấy đám bạn chung quanh đang chết đuối dần, không thoát ra được khỏi chiếc thuyền đang chìm. Mắt nó ghim chặt vào mắt của Violet. Nó nhìn thấy sự hoảng loạn trong đó... và lơ mờ cả một sự cam chịu nữa.

Tim nó chùng xuống.

Lại thêm một lần nữa nó dẫn cả đám xuống một lối đi âm u, cô độc và hình như kết thúc bằng một cái chết chắc chắn. Bọn chúng giờ đây đã tới rất gần cái đĩa khổng lồ quay tít bên dưới, đến nỗi Charlie có thể vươn tay ra mà chạm được - và thật sự nó cũng đang cố làm như vậy.

Thế nhưng chẳng có gì để chạm cả.

Tay nó đi xuyên qua đó, toàn bộ chiếc thuyền cũng vậy. Thế rồi tất cả cùng rơi, lộn nhào, qua không khí - chính là không khí! Charlie há mồm, hít vào thật sâu luồng dưỡng khí và dập tắt lửa trong phổi mình. Mặc dù con thuyền đang quay cuồng nhào lộn, nhưng những đai quàng qua vai vẫn giữ cho bốn đứa nguyên ở chỗ ngồi. Charlie có thể nhìn thấy những hình ảnh loáng thoáng chung quanh - màu vàng của pha lê, một cột lửa đỏ rực...

Chúng đang ở Âm Ti, đột nhiên Charlie nhận ra . Chúng đang rơi tự do qua Âm Ti.

Rơi tự do.

Nó đã thấy từ này ở đâu nhỉ?

“Nhấn nút đi!” nó hét gọi Violet. “Cái nút màu đỏ trên bảng điều khiển đó - đập vào nó đi!”

Violet, đang lảo đảo, mất phương hướng, nhưng vẫn trông thấy cái nút màu đỏ với hàng chữ *CẢNH BÁO: CHỈ SỬ DỤNG KHI RƠI TỰ DO* ghi bên dưới. Vận hết sức lực, cô bé với tay ra và nhấn.

Có tiếng xì rất mạnh, như không khí xì ra khỏi ruột xe. Những quả bóng trong suốt bật tung ra từ hai bên mạn thuyền và căng phồng lên ngay lập tức. Chúng bọc chiếc thuyền nhỏ lại như một cái kén, làm giảm tốc độ rơi. Charlie có thể nhìn thấy qua những quả bóng hình ảnh nhòe nhoẹt của những vật trông giống như những chiếc thuyền buồm - hàng trăm, hàng trăm chiếc - trên mặt đất thật xa phía dưới.

Chiếc Thuyền Gác lao thẳng xuống trước khi cuối cùng đâm sầm vào boong một tàu chở hàng cũ. Nó nảy lên như một quả bóng cao su, vừa nảy lên vừa quay tít và Charlie nhìn thấy thấp thoáng cái đĩa to lớn màu đỏ chói mà bọn chúng đã rơi xuyên qua - giờ đây sáng le lói ở xa xa phía trên đầu chúng.

Rồi tất cả lại rơi xuống, nhào lộn quay cuồng.

Thêm vài lần nảy lên nữa rồi chiếc thuyền điên mới ngừng lại. Những quả bóng bảo vệ xẹp xuống và những cái đai quàng qua vai tự động tách ra với một tiếng *coong* nghe rất dễ chịu.

Chúng đã tới nơi.

“Chà... thú vị thật,” Theodore nói và nhắc cái đai sắt lên.

“Mọi người không sao chứ?” Charlie hỏi, và cũng tháo đai khỏi người.

“Tớ không chắc,” Brooke thở hển hển đáp. “Tớ nghĩ vậy. Trông tớ có sao không?”

“Không sao! Không sao!” Theodore đáp. “Cậu trông tuyệt lắm.”

“Tớ cũng không sao, Theodore ạ,” Violet mĩa mai nói. “Nói trước phòng khi cậu muốn biết.”

“Ô, chẵn chẵn rồi. Tớ cũng đang định hỏi thăm cậu mà. Thật đấy.”

“Ừ, rồi.”

Cả bọn bước ra khỏi thuyền và nhìn quanh. Chúng đang ở giữa một nghĩa địa mênh mông la liệt những tàu thuyền hư nát, chõng chất cao ngất như những chiếc xe hơi cũ trong bãi phế liệu. Những chiếc nằm dưới cùng thì cũ kỹ và bạc phếch, nhưng càng lên phía trên thì càng mới. Cao trên tất cả là cái đĩa khổng lồ màu đỏ - Charlie giờ đây hiểu ra đó là một dạng cổng - lù lù như một mặt trời đang chết.

“Chúng ta gọi đó là ‘Anomaly’,” một giọng nói cất lên sau chúng.

Bọn chúng quay lại thì thấy hiệu trưởng đang khéo léo len lỏi qua những xác tàu kền càng và tiến tới.

“Cô hiệu trưởng!” Charlie kêu lên. “Bọn em nhận được tin nhắn của cô!”

“Đúng, ta thấy là các cô cậu đã nhận được...” mắt bà ánh lên một chút thú vị. “Các cô cậu đang đứng ở một nơi gọi là Nghĩa trang TGB. Rất hiếm người được tận mắt nhìn thấy nơi này.”

“Nghĩa trang TGB...” Charlie nói. “Đó là viết tắt của Nghĩa trang Tam Giác Bermuda, phải không ạ?”

Hiệu trưởng gật đầu. “Như các cô cậu có thể đoán ra, Anomaly hút về phía nó những tàu bè ở trái đất bên trên và tấp chúng vào đây.”

“Anomaly... đây là thứ mà Kẻ Gác Đường bảo vệ, phải không ạ?”

“Chính thế. Chúng ta vẫn không chắc được chính xác đó là cái gì - có lẽ là một vết rách trong kết cấu của Âm Ti chẳng.”

Nếu là một vết rách, thì đó quả là một vết quá trời to, Charlie nghĩ bụng.

Nó chưa từng nhìn thấy một cánh cổng nào lớn hơn những cổng mà sức nó mở ra được, nhưng đây là một thứ hoàn toàn khác. Cái này thật khổng

lồ, rõ ràng là thế rồi, lớn gấp một trăm lần cánh cổng lớn nhất mà nó có thể mở được ấy chứ. Cánh cổng này cháy lửa đỏ (thay vì lửa tím thông thường), hình như mở thường trực và hút hết tất cả mọi thứ, như một thổi nam châm. Cánh cổng này cho phép mọi thứ đi qua, trừ nước biển.

Không một giọt nào lọt qua, nó kinh ngạc thầm nghĩ trong khi vẫn giương mắt lên nhìn. Ngay lúc ấy, nó chú ý tới một bóng đen to lớn từ phía trái đất đang tiến lại gần.

“Cái gì thế ạ?” nó hỏi.

“Một thứ khá to,” hiệu trưởng trả lời.

Cái thứ to tướng trườn bóng lên họ tiến lại càng lúc càng gần hơn, cho đến khi rơi qua Anomaly và lọt xuống Âm Ti.

Không thể nào... Charlie nghĩ. Đó là một con cá voi lưng gù!

Con vật kèn càng đó quay cuồng rơi xuống, co quắp vắn vẹo một cách vô vọng trong không khí cho đến khi cuối cùng đâm sầm vào xác một chiếc máy bay cũ và làm nổ tung lên vô số các mảnh sắt thép cùng thịt mỡ.

“Tội nghiệp nó!” Brooke thốt lên, tay ôm lấy ngực.

“Đó là chuyện không may, nhưng vẫn xảy ra,” hiệu trưởng nói. “Phần lớn các sinh vật biển đều cảm nhận thấy Anomaly và tránh đi, nhưng đôi khi cũng có con bị mắc bẫy. Ta rất muốn mở cổng bên dưới nó để cho nó rơi về lại đại dương của trái đất... nhưng không thể mở cổng ở bất kỳ nơi nào gần Anomaly được - do đó, mới cần phải có Thuyền Hộ Mệnh.” Bà chỉ tay về phía con thuyền nhỏ kỳ cục của bọn chúng. “Chắc rồi, đến đây như thế thì bất tiện thật, nhưng lại là cách an toàn nhất. Không có nó thì các cô cậu sẽ phải mở cổng vào Vòng Năm, rồi phải đánh nhau với lũ quái vật Hạng 5 để mở đường đến đây - như ta đã làm. Không dễ chịu lắm đâu.”

“Dứt khoát là không...” Violet đồng tình.

“Vậy Anomaly chính là lý do vì sao mà Tam Giác Bermuda lại là cái bẫy ghê gớm như thế ạ?” Theodore nói. “Lý do tại sao ra-đa ở đây lại kỳ cục và

biết bao nhiêu người người lạc lối và mất tích sao? Chà, bí ẩn vậy là đã được giải quyết!”

“Chính xác là như vậy, cậu Dagget ạ. Anomaly để cho mọi thứ từ trái đất lọt xuống Âm Ti.”

“Vâng...” Charlie nói. “Và em đoán Anomaly cũng làm ngược lại, là để cho mọi thứ từ Âm Ti lọt lên trái đất. Những thứ như lũ quái vật. Những thứ như bọn Named.”

Hiệu trưởng gật đầu. “Đúng rồi đấy, cậu Benjamin. Hẳn đã thế rồi... nếu như nó không được Kẻ Gác Đường bảo vệ.”

“Đâu rồi ạ? Ý em nói là Kẻ Gác Đường ấy.”

“Đi nào,” hiệu trưởng đáp. “Ta sẽ chỉ cho các cô cậu thấy.”

Kẻ Gác Đường không hề giống như Charlie tưởng.

Y mỏng manh và yếu đuối, có kích thước chỉ bằng một đứa bé mà thôi - một đứa bé có đôi mắt to ầng ậng nước và làn da màu vàng cam trong suốt lộ rõ những mạch máu xanh đang phập phồng bên dưới. Miệng y bé, như miệng em bé sơ sinh, đầy những chiếc răng nhỏ xíu sáng như những hạt ngọc trai nhỏ. Y dùng hai cánh tay dài khăng khiu ôm kín lấy lồng ngực bé nhỏ, vừa run rẩy vừa thở khò khè như lên cơn hen.

“Ôm ta với,” y cất giọng thì thào. “Ta lạnh.”

Kẻ Gác Đường sống trong buồng thuyền trưởng trên một con tàu chiến hư nát. Mặc dù Nghĩa trang TGB là một nơi bí ẩn, nhưng có ai đó (là chính cô hiệu trưởng cũng nên) đã cố làm cho nơi nhỏ bé này sáng sủa hơn một chút. Năm ngốn ngang khắp nơi là những chiếc gối và tranh ảnh của những nơi xa xôi ấm áp - Charlie nhận ra trong số đó có Hawaii. Một chiếc tủ con đặt trên sàn kế bên giường ngủ của Kẻ Gác Đường, mà thật ra chỉ là một chồng chăn xếp lên nhau, và một trò chơi đang dở dang. Không hiểu sao nỗ lực làm cho nơi này trông tươi vui hơn rõ ràng lại có tác động ngược lại - Charlie chưa bao giờ nhìn thấy nơi nào lại quạnh quẽ và hiu hắt như thế.

“Sao không ôm ta?” Kẻ Gác Đường lại hỏi. “Ta muốn được ôm.”

“Y bé quá...” Violet nói, và tiến lại gần cái sinh vật mỏng manh kia, hai tay chìa ra. Cô bé vô cùng muốn ôm lấy y mà vô về.

“Y đang hấp hối đấy, cô Sweet ạ,” hiệu trưởng nói. “Và nếu chạm vào y tức là cô giết chết y ngay đấy.”

Violet dừng lại - nhưng rõ ràng hành động này đòi hỏi một ý chí cực mạnh. Có một điều gì đó nơi cái sinh vật mong manh này, một điều gì đó gần như siêu nhiên, khiến ta muốn ôm y vào lòng và che chở cho y.

“Ôm ta đi...” Kẻ Gác Đường nói. “Làm ơn... sưởi ấm cho ta với.”

“Đủ rồi đấy, Hank,” hiệu trưởng khẽ mắng. “Người biết bọn chúng không thể chạm vào người được. Không ai trong bọn ta có thể cả mà.”

“Hank ạ?” Theodore bật cười một tiếng. “Kẻ Gác Đường tên là Hank ạ?”

“Ta không rõ y thật ra tên là gì,” hiệu trưởng đáp. “Thậm chí ta còn không chắc là y có tên hay không nữa ấy chứ. Nhưng hồi ấy ta có một con chó tên Hank mà ta rất thích, thế nên...”

Bà nhún vai, như thế vậy là đủ rồi.

“Người trông tốt bụng thế, Kẻ Gác Đường quay sang Brooke thì thào. “Ta nghĩ nếu người ôm ta thì không sao đâu. Ta lạnh và cô đơn lắm.”

Mắt Brooke rưng rưng. “Em ôm y một giây thôi có sao không? Chỉ một cái ôm rất nhẹ và rất nhanh thôi thì không thể nào...”

“Có thể chứ, cô Brighton,” hiệu trưởng nạt. “Và y đã bị rồi đấy. Một cái ‘ôm rất nhanh và rất nhẹ’ đã làm cho Kẻ Gác Đường lâm vào tình cảnh khốn cùng như các cô cậu đang thấy đây. Đây chính là lý do cần bảo vệ y tránh xa con người - rất khó cưỡng lại sự thôi thúc đụng chạm vào y.”

“Vâng, thưa cô hiệu trưởng,” Brooke nói và quay mặt đi lau nước mắt.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra thế ạ?” Charlie hỏi. “Có người đã chạm vào y sao?”

Hiệu trưởng gật đầu. “Khi ta đến thì thấy Kẻ Gác Đường đang nằm trong tay một đứa bé. Dĩ nhiên cô bé con đó chỉ muốn giúp mà thôi - cũng giống như các người lúc vừa xong vậy - nhưng thậm chí chỉ vài tích tắc tiếp xúc đó thôi cũng đã khiến y trở thành nguy kịch như thế này đây.”

“Nó đâu rồi ạ?” Charlie hỏi. “Cô bé kia ấy.”

“Về nhà rồi.”

“Bằng cách nào? Em tưởng không mở được cổng ở đây mà?”

“Đúng thế. Để làm điều đó ta phải đưa nó ra khỏi phạm vi của Anomaly.”

“Tới chỗ bọn quái vật...” Violet hạ giọng.

“Đúng vậy,” hiệu trưởng đáp. “Cũng phải... tiêu diệt một số nhất định, ta e vậy.”

Charlie đã từng thấy hiệu trưởng ra tay, nó có thể dễ dàng tưởng tượng ra lượng thiệt hại bà đã gây ra bằng cây trượng xanh óng ánh của mình. Một khi đã ra tay thì không thể dùng bà lại được.

“Ôm ta đi...” Kẻ Gác Đường lại rên rỉ. “Dưới Âm Ti tối lắm và ta sợ lắm.”

Thôi thúc được vỗ về cái sinh vật ấy mạnh mẽ vô cùng... Charlie không hiểu làm sao hiệu trưởng lại kiềm lòng được, chứ nó thì gần như không chịu được nữa rồi.

“Ra ngoài thôi,” bà nói với chúng. “Ra ngoài rồi ta sẽ nói những điều cần nói.”

Họ đứng trong Nghĩa trang TGB, vừa đủ ở ngoài tầm nghe của Kẻ Gác Đường, mặc dù Charlie có cảm giác là vẫn còn nghe được tiếng thở khò khè nặng nhọc của y.

“Nếu Kẻ Gác Đường chết,” hiệu trưởng nói, “thì hào quang y phát ra cũng chết theo, mà chính hào quang đó đã xua đuổi được bọn quái vật của

Âm Ti - sự thật là, hào quang đã thấm vào mọi chiếc tàu đang ngổn ngang trên mặt đất nơi đây.”

“Chính đó là thứ dùng để xây dựng Học viện Ác mộng, phải không ạ?” Charlie đột nhiên hiểu ra. “Những chiếc thuyền cũ kỹ ở Nghĩa địa TGB. Đó là lý do tại sao Học viện xua được mọi quái vật của Âm Ti.”

“Chính vậy,” hiệu trưởng nói. “Nhưng chỉ với điều kiện Kẻ Gác Đường còn sống . Nếu y bị diệt, y sẽ không còn phát hào quang bảo vệ được các chiếc tàu nữa, thế là những sinh vật của Âm Ti sẽ tràn ngập nghĩa trang TGB và thoát lên mặt đất.”

“Vậy nên chúng ta phải cứu y!” Theodore kêu lên.

“Có cách nào không ạ?” Charlie cố nén lòng âu lo đang dâng lên.

“Có,” hiệu trưởng ngần ngừ một lúc rồi đáp. “Vậy nên ta đã nhờ cô Brighton đưa các cô cậu lại đây - thế nhưng mỗi hiểm nguy vô cùng lớn và chẳng có gì bảo đảm thành công cả.”

“Em bảo đảm,” Theodore nói. “Đấy, cô đã có được Bảo đảm của Theodore Dagget! Coi như xong. Bọn em phải làm gì đây?”

Hiệu trưởng thận trọng nhìn nó chăm chăm, cân nhắc khả năng cùng quyết tâm của bọn trẻ giống như một bác thợ may tài giỏi ngắm nghía khách hàng và biết ngay được kích cỡ mà không cần tới một lần đo đạc. Cuối cùng bà nói, “Có một loại dung dịch ở Âm Ti được cho là có năng lực hồi phục rất kỳ diệu - chỉ cần một hộp nhỏ thôi là đã phục hồi lại được đến thời điểm sung mãn nhất trong đời.”

“Wow,” Brooke nói. “Nhưng em đoán rằng khó mà lấy được nó.”

“Đoán đúng rồi đấy.”

“Là thứ gì thế ạ?” Charlie hỏi.

“Là sữa...” hiệu trưởng nói. “Sữa của Hydra.”

“Hydra?” Theodore bật thốt lên. “Ý cô bảo là con rồng nước Hydra nhiều đầu hung dữ ác độc ấy ạ?”

“Đúng, nhưng không phải con Hydra nào cũng được... mà phải là một con Hydra cái. Điều không may là rồng Hydra cái chỉ tồn tại duy nhất có một mà thôi... và chúng ta không biết nó hiện đang ở đâu.”

“VẬY là, để cứu Kẻ Gác Đường,” Violet nói, “chúng ta phải tìm cho ra con Hydra cái duy nhất ở Âm Ti, lấy sữa của nó rồi đem về cho Kẻ Gác Đường trước khi y chết.”

“Chính xác. Thêm nữa, với cái đà Kẻ Gác Đường đang mòn mỏi đi như thế này thì các cô cậu chỉ có chưa tới một ngày.”

“Vô phương!” Theodore kêu lên. “Đó là việc không thể được!”

“Không thể sao?” hiệu trưởng đáp. “Nhưng sao lại thế? Ta tưởng cậu đã bảo đảm làm được kia mà.”

“Đó là trước khi em biết công việc này thật sự là *thế nào*,” Theodore nói. “Ý em là điều này gian nan hơn em tưởng nhiều.”

“Ta nhẽ ra phải nghĩ đến chuyện này. Đây là việc cứu cả thế giới nên chắc chắn không thể nào các cô cậu có thể thực hiện được dễ dàng.”

“Bọn em sẽ làm,” Charlie khẽ nói.

Mọi người quay sang nó.

“Charlie?” Brooke nói. “Cậu chắc chứ?”

“Ừ. Đây là chuyện cần làm, vậy thôi. Làm gì còn ai khác nữa. Hiệu trưởng phải ở lại đây để bảo vệ Kẻ Gác Đường khỏi bọn nhỏ có thể sẽ xuất hiện, còn mọi người ở Phân viện Ác mộng thì đều đang truy lùng Barakkas và Verminion. Bọn mình sẽ làm vì bọn mình phải làm.”

Nó mỉm cười tự tin với Brooke.

“Chờ chút đã...” Violet nói, liếc nhìn hết đứa này đến đứa kia. “Cậu đang nói là bọn mình sẽ làm chuyện này vì cậu muốn gây ấn tượng với cô ấy hay

sao?”

Charlie xấu hổ đỏ bừng mặt. “Cái gì? Không! Làm sao cậu lại có ý nghĩ như thế...”

“Chính cậu có ý thế đấy chứ, không phải à? Mặt cậu đỏ hết lên kia kìa!”

“Thôi đi!”

“Không thể tin được. Thật đấy.”

Charlie ước sao có một cái hố nào đó để chui tọt xuống ngay. Làm sao Violet lại có thể buộc nó vào một chuyện như thế? Làm sao mà nó có thể làm điều này chỉ để gây ấn tượng với một cô gái cơ chứ!

Thật vậy không nhỉ?

“Các cô cậu có nhận nhiệm vụ này hay không?” hiệu trưởng hỏi.

“Có ạ,” Charlie kiên quyết đáp, và liếc nhìn đám bạn. “Đúng không?”

“Mày là chỉ huy mà,” Theodore đáp ngay. “Nếu mày cần tao thì có tao, *mon frère* ạ - tiếng Pháp đó, có nghĩa là ‘bạn của tôi’ đấy.”

“Hiểu rồi,” Charlie nói, và quay sang Brooke. “Còn cậu, tham gia chứ?”

Cô bé mỉm cười với nó. “Đương nhiên.”

“Tuyệt!” nó nhìn Violet. “Nào, Violet... nhé? Tớ cần cậu, thật đấy. *Tất cả* bọn tớ đều cần cậu.”

Cô bé nhìn nó chăm chăm một lát... rồi hậm hực gật đầu. “Được.”

“Tốt,” hiệu trưởng nói. “Ta sẽ tiễn các cô cậu ra khỏi Anomaly một quãng vừa đủ để có thể mở cổng và cầm chân bọn quái vật trong khi các cô cậu làm việc đó.”

Bà sai bước qua khu nghĩa trang tàu đắm. Charlie nhìn lại Kẻ Gác Đường một lần cuối - nhỏ nhoi, mong manh, cùng quần - rồi nổi gót theo.

*

Họ bước đi trong yên lặng. Những thân tàu cổ hoang phế lơ nhô chung quanh như bóng ma của những gã khổng lồ.

“Có khả năng còn nhiều đứa trẻ khác đang bị mắc kẹt dưới Âm Ti,” hiệu trưởng nói, sau một hồi lâu. “Hãy để mắt tìm chúng. Nếu cứu được thì cứu nhé.”

“Bọn em sẽ làm thế,” Charlie đáp.

“Nhưng trên hết là phải hoàn thành sứ mạng. Không có gì quan trọng bằng điều này. *Không có gì.* Nếu không thì ta đã chẳng yêu cầu các cô cậu phải đánh liều mạng sống của mình.”

Bà có vẻ vô cùng nghiêm trọng.

Chẳng mấy chốc họ đã ra khỏi hào quang bảo vệ của Kẻ Gác Đường và hướng về phía một rừng pha lê sắc nhọn màu nhờ nhờ, hình thành nên phần còn lại của Vòng 5. Có những chuyển động thấp thoáng trong đó - những hình bóng vật vờ, tối tăm và chết chóc.

“Thêm vài bước nữa là mở cổng được rồi đó,” hiệu trưởng nói. Bà đưa ánh mắt chẳng mấy thích thú nhìn thanh gươm cong của Charlie cùng con dao găm của Violet. “Khi về Học viện hãy trang bị vũ khí mới nhé - mấy món kia là vũ khí của các Noob rồi.”

“Thế nghĩa là bọn em đã là Addy rồi phải không ạ?” Violet hồ hởi hỏi.

“Dĩ nhiên. Các cô cậu nghĩ ta lại cử một đám Noob đi thi hành sứ mạng nguy hiểm như thế này sao?”

“Đúng rồi!” Theodore la lớn, rồi quay sang Charlie và xòe năm ngón tay lên cao. “Đừng bắt tao giơ tay một mình nhé.”

“Không bao giờ.” Charlie vỗ vào bàn tay đang giơ ra, nhưng trong đầu thì nghĩ ông Pinch sẽ không thích lượt thăng cấp này lắm đâu.

“Nhân tiện,” hiệu trưởng nói, “vui lòng chuyển lời giúp ta đến ông Pinch được không?” Charlie nghĩ thật quái lạ, hình như bà đọc được ý nghĩ của

nó.

“Vâng.”

“Vui lòng nhận rằng ông ấy không cần phụ trách Học viện khi ta đi vắng nữa - việc đó bây giờ để cho Rose mama lo liệu. Ta muốn ông Pinch cùng đi với các cô cậu về Âm Ti. Ta tin các cô cậu sẽ thấy kinh nghiệm của ông ấy là... vô giá.”

Charlie, Theodore, Brooke và Violet rầu rĩ liếc mắt nhìn nhau.

“Vâng, đúng rồi đấy ạ,” Theodore lầm bầm.

Hiệu trưởng giả vờ như không nghe thấy.

Ngay lúc ấy, một tiếng rú khủng khiếp choáng ngợp cả không gian khiến Charlie phải đưa tay bịt tai - có cảm giác màng nhĩ của nó như bong bóng đã căng và sắp nổ tung đến nơi vậy. Một cơn gió giạt từ trên trời giạt xuống, và khi nhìn lên, cả bọn thấy một vệt vàng óng từ cây cột đỏ của Vòng Trong đang quay cuồng lao về phía mình.

Charlie đã nhìn thấy cái thứ sáng vàng óng ấy một lần rồi - trong tòa dinh thự hoang phế của bọn quý Hag.

“Tyrannus...” nó nói.

CHƯƠNG TÁM - TYRANNUS – KẼ ĐIÊN KHÙNG

Con dơi vàng khổng lồ từ trên trời cao phóng xuống với lực của một trận lốc xoáy, rồi đâm sầm xuống mặt đất, mạnh đủ để nghiền vỡ vụn lớp pha lê dày dưới bàn chân đầy vảy của nó. Sải cánh của nó lớn khủng khiếp - bằng bề rộng của cả một chiếc máy bay chở khách cỡ lớn - và chỉ một cái vẩy cánh khê nhất của nó thôi cũng đủ quật ngã một con voi rồi. Con quái vật vừa giương cặp mắt đỏ rùng rợn trừng trừng nhìn toán người, vừa lấy móng vuốt mọc ra từ cánh xia những miếng thịt của một con Phun A-xít còn mắc lại giữa kẽ răng nhọn hoắt. Charlie nhìn thấy quanh cái ngón xương xẩu của con quỷ ấy là một chiếc nhẫn lên màu đen bóng, trên có những hình chạm phát ra ánh sáng đỏ như lửa.

Đó chính là một trong các Tọa tác của Âm Ti, Charlie chợt nghĩ ra.

“HOAN NGHÊNH hoan nghênh và một đồng xin chào!” con quỷ khổng lồ rú lên, nhảy lên nhảy xuống cách họ chừng năm mươi thước, dẫm bẹp kha khá những con quái Âm Ti không kịp tránh đi. “Chào mừng đến với chỗ tầm thường này của Âm Ti. Ta là Tyrannus và rất hân hạnh được ăn thịt các người!”

“Thật sao?” hiệu trưởng quát trả. “Nếu người có hứng thú ăn thịt chúng ta thế thì sao không lại đây mà ăn đi?”

“Măm măm... VUI lắm!” Tyrannus khùng khục nói. “Nhưng khó quá. Khoảng cách có thể ngắn nhưng cơn đau thì lại quá dàiìììì.”

“Ồ, ý người đang nói tới hào quang của Kẻ Gác Đường đấy hả?” hiệu trưởng đáp. “Ta quên mất món đó có tác dụng ghê gớm thế nào đối với người. Ta thật tình *không vui* chút nào vì người chẳng thể đi lại khắp chốn Âm Ti này như người thích.”

“Chóng thôi!” con quái khổng lồ hét vang khoái trá. “Kẻ Gác Đường rồi sẽ chóng ĐI TONG và ta sẽ nhuộm ĐỎ mặt đất bằng máu từ...”

Con Named đột ngột ngừng lại, ngoẹo đầu qua một bên, suy nghĩ.

“Bằng cái sọ của mi ấy hả?” Theodore lên tiếng. “Thế vãn đấy. Nhuộm đỏ mặt đất bằng máu từ cái sọ của người? Nghe được đấy chứ?”

Charlie quay sang thẳng bạn. “Mày điên à? Để cho con quái đó tự gieo vãn đi, được chứ?”

“Đúng,” Theodore nhanh nhẩu gật đầu. “Đôi khi tao cũng hơi nhanh nhẩu thật.”

“Ta không NGHE rõ,” Tyrannus gầm lên. “Bọn nhóc con, lại gần đây một tí và thì thầm cho ta nghe vãn điệu của mi nào... để chúng ta cùng được rõ ấy mà?”

“Thôi, ta bỏ qua,” Theodore gào lại. “Không thì người lại tông ta vào...”

“Cậu Dagget!” hiệu trưởng quát lên, ngắt lời nó. “Cậu làm ơn để *ta* xử trí vụ này được không?”

“Được ạ,” Theodore nói. “Đương nhiên.”

“Người muốn gì? Tyrannus?” hiệu trưởng hét lớn với con quái vật. “Bọn ta là những người bận rộn, chẳng có dư thời gian mà lãng phí với người đâu.”

“Có lãng phí thời gian nghĩa là có cách sử dụng thời gian đúng đắn chứ gì. Cá nhân ta ấy hả, ta thì thích vươn đôi cánh, ăn thịt lũ ngây thơ, và nhảy múa theo điệu nhạc trong đầu ta.”

Con quỷ Named uốn người nhảy mấy cái. Cả Âm Ti rung chuyển như bị động đất.

Trời ơi, Charlie nghĩ bụng. Con quỷ này bị điên rồi!

Hiệu trưởng nhận thấy suy nghĩ của Charlie liền ra hiệu bằng ánh mắt rất rõ ràng, *yên lặng*.

“Đúng, tất cả bọn ta thỉnh thoảng cũng thích nhảy vài điệu,” bà quay sang con quái vật to lớn và nói. “Bọn ta có thể giúp được gì cho người không?”

“Có chứ. Ta muốn ăn thịt các người.”

“E rằng chúng ta không thể cho phép điều đó. Còn điều gì khác?”

“Có. Ta bị xương của con Phun Axít mắc ở kẽ răng. Người có thể tốt bụng leo vào trong miệng ta và lôi ra giùm chẳng?”

“Được... thế nhưng ta ngờ rằng đó chỉ là mảnh khóe để ăn thịt chúng ta mà thôi.”

“Ô, người TINH QUÁI lắm cơ,” Tyrannus nhăn nhó cười xảo quyết rồi gầm lên. “Chẳng lừa người được! Người sắc bén quá lão già Tyrannus này không bì kịp rồi - sắc bén như răng của con Hydra vậy!”

“Người muốn gì?” hiệu trưởng nói, giọng cười cợt giờ đây đã biến mất. “Bọn ta còn nhiều việc cần làm.”

“Ồ, ta *biết* rồi,” Tyrannus trả lời. Gã đột ngột lấy giọng nghiêm túc. “Kẻ Gác Đường đang hấp hối và các người muốn cứu y. Ngược lại, ta thì lại rất muốn con quái nhỏ bé thối tha đó chết phứt đi cho xong - do đó ta không thể cho các người rời khỏi đây được.”

“Và chính xác thì người định ngăn chặn chúng ta bằng cách nào đây?”

“Thì giết các người đi thôi, dĩ nhiên rồi. Nếu các người đi đủ xa khỏi Anomaly để mở được cổng thì tức là cũng đã ra khỏi tầm bảo vệ của Kẻ Gác Đường - lúc đó ta sẽ ăn thịt các người.”

Hắn nháy mắt đùa bỡn.

“Vậy ra đây là cắt đường?” hiệu trưởng nói.

“Đến khi Kẻ Gác Đường chết rồi thì sẽ là cắt đầu, vì ta sẽ vặn đứt đầu các người.” Tyrannus cười khoan khoái. “Thế nên... ta chơi gì để giết thời gian đây?”

Hiệu trưởng quay sang Charlie, thì thầm, “Ta sắp làm một chuyện. Khi đó các cô cậu hãy chạy ra khỏi tầm kiểm soát của Anomaly và mở cổng đi ngay nghe chưa.”

“Làm sao bọn em biết khi nào thì tới lúc?”

Ánh mắt của hiệu trưởng long lanh. “Ồ... sẽ biết ngay thôi. Nào... chuẩn bị đội nước.”

Bất thành linh, không cần hộ vệ, bà phóng về phía trước, nhắm thẳng vào Tyrannus.

Gã Named phản ứng ngay tức khắc.

Con quỷ khổng lồ vươn người đứng thẳng dậy và giương hai cánh ra - ở khoảng cách gần như thế này mới thấy kích thước của chúng thật khủng khiếp. Gã phát ra một tiếng rít khiến Charlie phải khụy gối xuống, nhưng hiệu trưởng không hề nao núng. Bà vẫn chạy tiếp về phía con quỷ, trông giống như một con chuột nhắt đang nhắm tấn công một con sư tử.

Hiệu trưởng chết mất, Charlie thầm nghĩ. Không cách nào bà có thể sống sót được qua tình thế này .

Tyrannus lao về phía hiệu trưởng. Chỉ một nhịp tim đập trước khi hai bên đụng độ, bà liền vẫy tay và một cánh cổng khổng lồ mở tung ra ở giữa. Nước biển cuồn cuộn trào ra khỏi cổng mạnh đến nỗi đập Tyrannus đẩy lùi trở lại, khiến gã loạng choạng ngã chống kèn, cánh xõa xượi. Dòng nước tiếp tục tuôn trào xối xả, cuốn phăng những sinh vật Hạng 5 cố nhào lại hỗ trợ cho Tyrannus.

Bà đã mở cổng vào đúng ngay giữa lòng đại dương, Charlie hiểu ra. Giờ nó đã hiểu “đội nước” có nghĩa là gì - đó là biện pháp cuối cùng, với ý đồ quét sạch mọi thứ khi giằng dai xung đột đã quá lâu, và điều quan trọng nhất vẫn là thoát được.

“Nào!” nó hét gọi đám bạn. “Làm thôi!”

Cả bọn cùng nhào sang phía Tyrannus, cố thoát ra khỏi tầm kiểm soát của Anomaly trong khi con quái vật đang vùng vẫy đứng dậy. Mọi bản năng trong Charlie đều bảo nó hãy chạy tránh cho xa gã quái chết người kia chứ không phải chạy lại phía gã, nhưng nó biết rằng cơ hội mà hiệu trưởng đã tạo ra cho bọn chúng là cơ hội duy nhất mà bọn chúng có thể có được.

Vừa chạy nó vừa duỗi tay phải ra, nhắm mắt lại và cố mở một cánh cổng. Bình thường thì chuyện này khá dễ dàng nhưng sát ngay bên cạnh Anomaly thì không dễ chút nào cả - Charlie có thể cảm nhận sức mạnh kỳ lạ của nơi này đã dập tắt nó như một tấm chắn ướm phủ lên than hồng. Nó cố tập trung hơn nữa, vận hết sức lực cố đạt tới nỗi sợ hãi của riêng mình - sợ bị làm kẻ bị ruồng bỏ, sợ bị đơn độc trong một thế giới mà tất thảy đều khinh khi mình.

Mình đã vô duyên vô cớ dẫn bạn bè vào nguy hiểm, nó nghĩ. Và tại sao chứ? Để tạo ấn tượng với một cô gái ư? Làm sao mình ngu dại thế? Bọn nó sẽ chết vì mình và rồi mình sẽ bị bỏ rơi ở nơi đây, hoàn toàn đơn độc...

Đơn độc.

Charlie nhẹ người khi nhúm than hồng sợ hãi đã bắt đầu bùng lên thành một ngọn lửa sáng rực. Trong khi chạy về phía Tyrannus, nó cảm nhận được quyền năng của Anomaly bắt đầu giảm dần, và chỉ chốc lát sau, nó mở được một cánh cổng trở về Học viện Ác mộng.

“Cậu làm được rồi!” Brooke reo lên và Charlie lại đỏ bừng mặt vì xấu hổ - xấu hổ vì Brooke đã chú ý đến nó, và xấu hổ vì điều cô ấy nói ra mang ý nghĩa vô cùng lớn lao đối với nó.

Vỗ đôi cánh khổng lồ, Tyrannus vọt lên không, bên trên dòng thác nước mạnh dữ dội từ cánh cổng của cô hiệu trưởng, rồi rít lên một tiếng ghê rợn làm tan chảy cả ý chí, gã nhào vào Charlie cùng đám bạn của nó... nhưng vừa tới nơi thì chúng đã biến mất.

Chúng đã quay về Học viện Ác mộng.

Kho vũ khí của Học viện Ác mộng được bố trí trong hầm lớn của một chiếc khu trục bằng sắt gần cội cây đa - những cành cây ở nơi đó dày hơn, mạnh hơn và có thể đỡ được trọng lượng vô cùng lớn của chiếc tàu kim loại. Charlie và Violet quan sát hàng hàng lớp lớp vũ khí treo trên móc bên dưới tấm bảng ghi chữ VŨ KHÍ CỦA ADDY.

“Tất cả rõ ràng đều ngon lành hơn vũ khí của Noob,” Charlie nói. “Nhưng tớ vẫn thấy thích cây kiếm của tớ.”

Nó vung kiếm tài tình trong không khí để chứng minh lời nói của mình.

“Tớ hiểu,” Violet nói. “Tớ cũng vẫn thích Bun-Bun - là con thỏ nhồi bông của tớ từ hồi tớ còn bé tí ấy - nhưng đôi khi ta cần biết tới lúc phải nói lời tạm biệt, cậu hiểu không? Cây kiếm nhỏ xíu đó làm sao bảo vệ cậu lại những thứ như Tyrannus được?”

“Làm sao có *thứ gì* bảo vệ chúng ta khỏi một con quái vật như gã được kia chứ?”

“Nhanh lên nào!” một giọng nói nghiêm nghị sau lưng chúng ra lệnh. “Mấy con lên cấp chứ không có phải cưới xin gì đâu mà.”

Charlie hân hoan khi nghe giọng nói thô ráp nhưng không hiểu sao rất nồng hậu của Rose mama. Đó là một phụ nữ to béo, hai gò má hồng hào khỏe mạnh, và bà tỏa ra một mùi thơm yên bình an ủi - như mùi bánh quy có rắc sô-cô-la tự làm ở nhà vậy.

Rose mama quay sang Violet. “Đi đi. Xem hết đi, con gái à, rồi kiếm món nào lên tiếng mời mọc con ấy.”

Violet xem qua vô số giáo, trượng, và kiếm treo gọn gàng trên bức tường sắt - cách treo gợi cho Charlie nhớ lại cách bố nó thường bố trí các dụng cụ trong nhà xe. Đột nhiên mắt Violet sáng lên.

“Cái đó,” Violet miệng nói tay chỉ. Đó là một cây rìu lưỡi đôi, dài bằng cẳng tay cô bé, với cán làm bằng gỗ tần bì.

Rose mama cười. “Nó lên tiếng với con phải không?”

“Ồ, vâng ạ...”

“Vậy thì lấy đi.”

Violet gỡ cây rìu ra khỏi móc. Năm nó gọn gàng trong bàn tay phải, cô bé vờn thử vài đường trong không khí.

“Chao... cảm giác nhẹ mà mạnh thật đấy ạ.”

“Một bước nhảy dài so với cây dao nhỏ xíu tội nghiệp kia chứ hả, con gái?”

“Đúng ạ! Chỉ cần cầm nó trong tay thôi mà con đã có cảm giác mạnh mẽ rồi.”

“Một Chiến binh Trừ Tà *nên* cảm thấy như vậy.”

“Cháu không hiểu tại sao cháu lại không được chọn một thứ vũ khí nào,” Theodore rên rỉ. Nãy giờ nó đứng trong góc, mặt chảy dài ra. “Chắc rồi, cháu không giỏi được một trăm phần trăm như Violet và Charlie, nhưng cháu biết sử dụng vũ khí chứ - cháu xuất thân từ một gia đình nhiều đời làm Chiến binh Trừ Tà cơ mà.”

“Vậy sao?” Rose mama dịu dàng nói rồi quay sang Violet. “Sao không đưa cho nó vũ khí của con nhỉ?”

“Cây rìu mới của con ấy ạ?”

“Ừ. Đưa cho nó. Nó nói nó biết dùng mà.”

“Được ạ,” Violet nói, rõ ràng con bé rất miễn cưỡng nhưng vẫn làm như Rose mama bảo.

“Đến với bố nào!” Theodore sung sướng nói và nắm chặt lấy cán rìu... nhưng ngay tích tắc Violet vừa buông tay thì món vũ khí ấy rơi rền xuống sàn như một cái đe sắt.

Rose mama cười ngất.

“Trời ạ!” Theodore hét lên. “Nặng thế! Sao cậu nhắc nó lên nổi?”

“Tớ không biết,” Violet nhún vai. “Nhưng tớ không thấy nặng.”

“Bởi vì con là Chiến binh Trừ Tà mà, con gái!” Rose mama nói. “Đối với con thì nó phải như thế thôi.” Rồi bà quay sang Theodore. “Còn con thì đến bao giờ mới chịu thôi cái trò cố trở thành thứ không phải là mình đây hả, cái thằng nhỏ này?”

Theodore vừa xấu hổ vừa tức giận, huỳnh huých ra khỏi kho vũ khí mà không nói một lời.

“Bác không nên làm thế,” Charlie nói. “Bác làm nó đau lòng lắm đấy ạ.”

Rose mama quay cái đầu quá khổ của mình về phía Charlie, và ánh mắt bà khiến Charlie phải ước gì đừng lên tiếng. “Nghe ta nè, Charlie Benjamin, và hãy nghe cho kỹ. Nếu cứ nể vì thằng nhóc đó và gọi nó là thứ mà bản thân nó không phải thì chẳng giúp gì được cho nó cả đâu. Nó có thể hoặc làm một Pháp sư Khai cổng vĩ đại hoặc làm một Chiến binh Trừ Tà dở òm. Giờ thì chưa thấy rõ, nhưng việc này có thể tạo nên sự khác biệt giữa việc nó trở thành anh hùng hay nó trở thành kẻ chết rồi. Con có muốn chịu trách nhiệm chuyện này không?”

“Không ạ,” Charlie khẽ nói.

“Vậy thì hãy trưởng thành lên đi.”

Trưởng thành. Hai từ ấy lơ lửng trong không khí như một đám mây độc.

Mong muốn ghê gớm được thoát khỏi vầng mây ấy, Charlie quay trở lại phía bức tường treo vũ khí và lùng tìm một món để thay cho thanh kiếm cũ. Sau một hồi, nó tia thấy đúng thứ mình cần.

“Lại một thanh kiếm khác hả?” Violet hoài nghi hỏi khi Charlie gỡ xuống một thanh kiếm mới sáng choang. Kiếm vạch trong không khí *soạt* một tiếng rất vừa ý.

“Đấy, nếu nó này không gãy thì...”

“Addy trẻ tuổi của chúng ta đây rồi,” một tiếng nói vang lên sau lưng họ. Charlie quay lại. Ông Pinch đang tiến đến gần. “Ta thấy các người không mất quá nhiều thời gian để qua mặt ta và đi tìm đúng món mà mình muốn rồi đấy nhỉ.”

Ôi trời, Charlie nghĩ thầm. Lại nữa rồi.

“Hiệu trưởng bảo chúng cháu nâng cấp vũ khí,” Violet bước ra đứng chặn trước mặt Charlie. “Cô hiệu trưởng phong chúng cháu lên Addy. Chúng cháu không đòi cô phải làm thế.”

“Ô, chắc rồi,” ông Pinch mĩa mai. “Các người hoàn toàn vô tội, cũng như tất cả những tên tù trong tất cả những nhà tù vậy - tội lỗi đùn hết từ đĩa này sang đĩa khác, rốt cuộc chỉ có thằng cuối cùng là có tội mà thôi. Vậy, Theodore vừa bảo là chúng ta có một chuyến phiêu lưu nhỏ trước mắt, do cậu Benjamin trẻ tuổi đây dẫn đầu.”

“Hiệu trưởng muốn chú đi cùng bọn cháu tìm lấy sữa của con Hydra,” Charlie nói, “vì chú rất hiểu biết về Âm Ti.”

“Đúng, kiến thức của ta vừa sâu vừa rộng, như đại dương của Vòng thứ Tư - mà thật tình cờ, chính là nơi chúng ta nhắm tới. Ta đi chứ?”

Charlie, ông Pinch, Theodore và Violet tập trung trên boong chiếc tàu cướp biển để chuẩn bị cho chuyến quay lại Âm Ti.

“Chắc tớ sẽ phải mở vài cánh cổng để tìm Vòng thứ Tư,” Charlie nói. “Có thể sẽ phải thăm dò và phạm vài sai lầm đấy, vì tớ chưa hề mở cổng tới đó bao giờ.”

“Tao thì đã mở rồi đấy,” Theodore phấn khởi nói.

Tất cả đều nhìn nó ngờ vực.

“Sao? Thôi được, lần ấy là một sai lầm và tao suýt bị ăn thịt - thế nhưng nếu không đập vỡ vài quả trứng thì làm sao làm được món ộp-lết hả, đúng không?”

“Nghe như cậu đã đập bể cả thùng trứng ấy chứ,” Violet nhe răng cười.

“Ha ha. Tin tốt là tớ có thể đưa cả bọn mình xuống đó - không có gì phải lo.”

Thật ngạc nhiên, Theodore đã hết giận vì câu nói của Rose mama. Charlie kinh ngạc khi thấy Theodore thay đổi tâm trạng dễ dàng thế nào - cảm xúc đối với nó chẳng khác gì một cơn bão, ào tới không hề báo trước rồi qua đi cũng nhanh không kém.

“Các cậu, xin lỗi tôi đến muộn!”

Bọn chúng quay lại thì thấy Brooke đang ngồi trên xuồng cao su tiến đến. Cô bé đã thay quần áo và chải tóc. Hễ khi nào Charlie nghĩ Brooke hết sức xinh, thì cô lại làm nó thêm kinh ngạc bằng cách hóa ra xinh hơn nữa.

“Ê, Brooke!” Theodore nói và chồm chồm về phía Brooke. “Cậu đến vừa đúng giờ đấy chứ.”

“Sao cậu ấy lại đến đây?” Violet hỏi với giọng bực bội rõ rệt. “Tớ không có ý gì xúc phạm cậu đâu, Brooke ạ, nhưng cậu không phải Chiến binh Trừ Tà mà cũng chẳng phải Pháp sư Khai cổng.”

“Ừ,” Brooke đáp, có đôi chút tự bảo vệ mình. “Nhưng tớ là một Trợ thủ cấp Leet. Có thể tớ biết vài điều hữu ích.”

“Tất nhiên rồi, và đó là lý do cả Giáo sư Pinch cũng cùng đi.” Violet quay sang ông râu ria. “Đúng không ạ?”

Ông Pinch cười khà khà, có vẻ lấy làm khoái trước cái màn đụng độ giữa bọn trẻ như một kẻ sắp chết đói ngồi trước một mâm tiệc ngon lành đầy ắp.

“Ta nghĩ là,” ông vui vẻ nói, “chúng ta nên để Charlie quyết định Brooke có nên đi cùng hay không. Gì thì gì, hiệu trưởng - với đầu óc khôn ngoan vô cùng - đã giao phó cho cậu ấy phụ trách chuyến phiêu lưu nhỏ này kia mà, vậy nên để cậu ấy quyết định là phải nhất, đúng không?”

Mọi người đều quay sang Charlie. Nó nhấp nha nhấp nhồm.

“Sao?” Violet hỏi. “Cậu ấy có đi không?”

“Ờ...”

“Cậu có *muốn* tớ đi không, Charlie?” Brooke nghiêng người lại gần nó... sự gần gũi với cô bé làm nó lo lắng nhưng cũng cả thích thú, cùng một lúc.

“Vụ này vui nà!” Theodore cười ha ha. “Tao chỉ biết nói rằng đây là lần đầu tao sung sướng vì không phải là mày.”

Charlie chẳng muốn giải quyết chuyện này một tí nào, nhưng rõ ràng nó phải lựa chọn. Nếu nó nói có, thì Violet hẳn sẽ cho rằng là vì nó mê Brooke và muốn tạo ấn tượng với cô ấy. Nhưng nếu nó nói không, thì Brooke chắc sẽ cho rằng đó là vì nó chỉ là con rối trong tay Violet, và làm bất cứ điều gì Violet bảo nó làm. Đẳng nào cũng dở.

Nó nên làm phật lòng Brooke hay Violet đây?

”Tớ nghĩ là,” nó nói sau một hồi đắn đo cân nhắc, ”có lẽ tốt nhất cậu nên ở lại đây, Brooke ạ, còn coi sóc căn cứ nữa chứ. Ý tớ là sẽ nguy hiểm lắm và không cần phải liều mạng sống của tất cả chúng ta một cách không cần thiết, phải vậy không nào?”

Brooke nhìn nó chăm chăm, rõ ràng vừa thất vọng vừa tức giận.

”Được rồi,” cuối cùng Brooke nói. ”Thôi chúc các người may mắn!”

Cô quay đi, bước trở lại chiếc xuống cao su đang chờ rồi nhanh chóng biến vào tàn lá bên dưới. Violet hình như rất hài lòng nhưng Charlie thì lại chỉ muốn chết phứt đi cho xong.

Không hay rồi , nó nghĩ. Không hay gì hết.

”Nào!” ông Pinch trong lòng thú vị, cất tiếng nói. ”Tới Âm Ti lấy sữa được chưa đây”?

CHƯƠNG CHÍN - ĐẠI DƯƠNG KHỦNG KHIẾP

Ông Rex có lần đã gọi đại dương ở Vòng thứ Tư là ‘Vực sâu Giá lạnh’. Như thường lệ, ông Pinch đã cãi lại và nói thích gọi là ‘Đại dương Khủng khiếp’ hơn. Ông Rex liền gạt phăng đi, nói rằng cái tên ấy vừa thiếu cái đẹp, lại chẳng có chất thơ; thế nhưng bây giờ, khi lần đầu tiên được tận mắt trông thấy nơi này thì Charlie phải công nhận rằng ông Pinch đã đặt tên không thể chính xác hơn - *thật* khủng khiếp.

Đại dương của Vòng thứ Tư này là một vùng nước cuồn cuộn, tối đen và lạnh lẽo, mênh mang vô tận, không thể nhìn thấy chỗ tận cùng. Những con sóng cao đập vào bờ làm tung lên màn bụi nước rất rạt. Những ngọn sóng bạc đầu có màu xám bẩn, và cơn gió tàn bạo thổi trên mặt sóng mang theo mùi thối rửa khó ngửi.

“Chỗ này khiếp thật đấy,” Theodore nói, và nhìn quanh e dè.

“Đúng thế,” Charlie đồng ý. Nó quay sang ông Pinch. “Theo thầy thì bây giờ mình nên làm gì?”

“Theo ta ấy hả?” ông Pinch vờ ngạc nhiên. “Người muốn biết ý kiến của ta ấy hả? Nhưng ta đâu phải là kẻ lãnh đạo cái nhóm nhỏ vui tính này - là người đẩy chứ.”

“Thôi mà, thầy đừng như thế,” Charlie nài nỉ. “Bọn em cần thầy giúp. Em không biết cách nào để tìm con Hydra ấy cả.”

Ông Pinch lắc đầu quày quật. “Không, không, không... không được đâu. Hiệu trưởng giao cho người phụ trách thì người phải biết làm sao chứ. Suy cho cùng, nếu bà ấy cho ta là kẻ thích hợp làm việc này thì đã giao cho ta phụ trách rồi.”

Charlie thở dài. Nó đã biết ông Pinch cay cú nhưng thế này thì ngoài sức chịu đựng của nó rồi.

“Lẽ ra nên đem Brooke theo mới phải,” Theodore lẩm bẩm. “Cậu ấy có thể không biết được nhiều thế này nhưng ít ra cũng sẽ nói cho bọn mình biết điều mà cậu ấy *biết* .”

“Nói đúng lắm!” ông Pinch nhìn Charlie và nở nụ cười méo mó. “Xấu hổ chưa... quyết định đầu tiên ở vai trò lãnh đạo mà chưa gì đã bị những người đi theo nghi ngờ rồi. Ta tự hỏi không biết bà hiệu trưởng có sai lầm chẳng khi bố trí người lãnh đạo chúng ta...”

“Thôi đi ạ,” Violet nói. “Đây chẳng phải là về thầy hay về bọn em, mà là về việc làm sao cho phải, thế nên thầy hãy làm cái điều phải ấy và giúp bọn em đi ạ!”

Charlie không chắc Violet thật lòng có ý như thế không, hay chỉ là không muốn thừa nhận mình đã sai khi bỏ Brooke lại ở nhà; nhưng dù sao thì lời nói của cô bé cũng có tác dụng.

“Giống Hydra rất thích chỗ nước sâu,” ông Pinch nói. “Đó là lý do tại sao chúng ta không hề thấy chúng ở nơi gần bờ này.”

“Tốt rồi,” Charlie đáp. “Vậy ta chỉ cần tìm cách ra giữa đại dương là được.”

“Tao sẽ mở một cái cống,” Theodore đề nghị. “Rồi bọn mình ăn trộm một chiếc thuyền.”

“Tuyệt, nhưng ăn trộm thế nào?”

“Sao tao biết thế nào được chứ!” Theodore nói. “Tao chỉ là người nêu ý tưởng, người có cái nhìn toàn cảnh, người nghĩ về ‘bức tranh lớn’ - mày phải lo tổ chức chứ.”

“Tao? Tại sao tao lại luôn phải...”

“Nhìn kìa,” Violet ngắt lời trước khi Charlie nói hết câu. Cô bé chỉ một vật trông hao hao một chiếc bè màu bạc đang dập dềnh cách mép nước không xa. “Cái gì kia?”

Ông Pinch cười khẩy, “Lời giải đáp cho vấn đề nho nhỏ đầu tiên của chúng ta.”

Đó không phải là một chiếc bè. Đó là một con sứa biển.

Một con sứa biển khổng lồ.

Charlie lội qua các ngọn sóng nhồi đập để ra tới chỗ con vật đang nổi lênh bênh trên mặt nước đen ngòm lạnh giá.

“Cẩn thận mấy cái xúc tu của nó!” ông Pinch la lớn khi cùng hai đứa kia lội theo sau. “Nếu để chúng đâm vào thì người sẽ bị tê liệt đấy.”

Tuyệt, Charlie nghĩ và dăm dăm nhìn xuống mặt nước tối đen. Cứ mặc kệ bọn tôi ra nhặt chiếc bè duy nhất có thể làm ông tê liệt đi.

Nó trông thấy một đống xúc tu sặc sỡ đang trôi dập dềnh bên cạnh con vật to lớn. Những xúc tu vừa dài vừa mập mạp, phập phồng nhẹ nhẹ cho đến khi ngọ nguậy chìm khuất vào trong bóng tối. Charlie vừa thận trọng tránh né vừa bấu vào cái lưng dai như cao su của con sứa để trèo lên. Cảm giác thật phát kinh - chẳng khác nào đang sờ vào một con sên lầy nhầy và ướt rượt cả - Charlie còn trông thấy cả nội tạng của con vật đang đập nhẹ nhẹ dưới lớp da trong suốt và bóng láng mà nó đang bám vào.

“Ui, cái thứ này gớm quá đi,” Violet trèo lên theo và nói. “Người ta gọi bọn này là gì ạ?”

“Sứa Nổ,” ông Pinch nói khi Violet kéo ông lên.

“Sứa Nổ?” Theodore lặp lại, thằng này cũng đang loay hoay bò lên lưng con vật khổng lồ. “Sứa Nổ, tên gì mà ngu ngốc thế chứ?”

“Tin ta đi. Cái tên ấy rất thích hợp với chúng.”

“Được rồi,” Charlie nói. “Nhưng làm sao bắt con ‘Sứa Nổ’ này đưa mình đến nơi cần đến bây giờ?”

“Dễ lắm, thật. Bọn này là giống đơn giản, sống theo bản năng, chúng hoặc sẽ bơi về phía con mồi hoặc sẽ bơi tránh xa hiểm họa.”

“Hoàn hảo,” Violet nói và đi lại bên sườn phía gần bờ của con Sứa Nổ. Cô bé lấy rìu ra, dùng cạnh lưỡi rìu chọc cho con vật một cú.

Phản ứng xảy ra tức thì.

Con Sứa Nổ dạt thật nhanh xa khỏi bờ - xa luôn cả vết đau do vũ khí của Violet gây ra - tiến về phía vùng nước sâu đen thẫm ở phía xa. Charlie vô cùng kinh ngạc trước sự lạnh lùng mà hiệu quả của cô bạn. Có lẽ nó cũng làm như thế thôi, nhưng chắc hẳn sẽ có chút ngại ngần.

“Hay!” Theodore reo lên khi con Sứa Nổ chở bốn người ra giữa đại dương. “Giờ thì chỉ còn mỗi việc là giương mắt lên mà tìm con Hydra nữa thôi.”

Nửa tiếng đồng hồ sau đó, họ phát hiện ra một con.

Con quái vật đang len lỏi qua một đàn Sứa Nổ khổng lồ lênh bênh như những chiếc phao lưới cá trên mặt nước đen ngòm. Charlie sững sốt nhận thấy con Hydra hóa ra rất lớn - phải bằng cả một chiếc xe ủi, có sáu cái đầu, đầu nào cũng có một mớ răng nhọn hoắt sáng bóng. Lớp da sần sùi vảy xanh lục khiến con Hydra trông giống như một con rồng có cái đuôi to bè đẩy nó về phía trước, băng băng qua những ngọn sóng dập dềnh.

“Nó có phải con cái không ạ?” Charlie hỏi.

Ông Pinch lắc đầu. “Kích thước không phải, màu sắc cũng không phải. Con cái to hơn nhiều và có màu xanh biếc kia - ít nhất thì người ta đồn như thế. Dĩ nhiên chưa ai từng nhìn thấy nó, vậy nên chẳng biết nó ở nơi nào.”

Bỗng nhiên con Hydra phát ra một tiếng kêu đau đớn, rồi bắt đầu giãy dụa, bắn tung lên những màn nước biển. Charlie nhìn thấy quanh những cái

chân như mái chèo của con vật là rất nhiều những xúc tu sặc sỡ đang quấn vào, rồi tinh lên như một đồng mỳ sợi khổng lồ.

“Con Sứa Nổ kia tóm được nó rồi!” Violet nói. “Và mấy con khác đang xúm lại.”

“Con của bọn mình cũng thế đây này,” Charlie nói khi thấy con Sứa Nổ mà chúng đang cưỡi cũng đang dạt về phía con Hydra vậy vùng.

Bọn Sứa Nổ tiến lại chỗ con vật quần quai đau đớn, vây chặt lấy nó trong mớ xúc tu mang chất độc - càng giẫy dựa mạnh thì con Hydra lại càng bị siết chặt vô vọng hơn. Cả sáu cái đầu của con Hydra cùng tấp dũ dội vào bọn tấn công nó, xé toạc những vết rất sâu và rộng trên thân lũ sứa, làm chảy ra ào ào một chất dịch trong và đặc.

“Kìa!” Theodore kêu lên. “Chúng đang chuyển sang màu đỏ!”

Đúng như thế. Mọi con Sứa Nổ đánh nhau với con Hydra đang dần dần chuyển từ màu bạc qua một màu đỏ sậm, màu đỏ rực lên từ tận trong người chúng.

“Ôi chà,” ông Pinch nói khẽ.

“Cái gì?” Charlie hỏi. “‘Ôi chà’ nghĩa là thế nào?”

“Có lẽ người nên lái tránh xa ra đi thì hơn.”

“Tại sao?”

Đột nhiên một con Sứa Nổ nổ tung với một lực mạnh đến nỗi gần như xé con Hydra sáu đầu ra làm hai. Lần lượt từng con một, theo một phản ứng dây chuyền ghê rợn, tất cả lũ Sứa Nổ đều bắt đầu nổ ầm ầm, to như tiếng đại bác. Một trận mưa thịt tảng cùng chất dịch nhầy nhụa trút xuống đầu cổ Charlie cùng các bạn.

“Đó là lý do tại sao,” ông Pinch kéo những mảnh xúc tu dính trên râu mình và nói.

Vì đang trôi hướng lại những con vật đang nổ tung, Charlie bèn phóng ra phía đầu của con vật mà cả bọn đang cười và thọc lưỡi kiếm vào đó, thật mạnh. Con này dạt ra theo hướng ngược lại - tách khỏi những con Sứa Nổ khác.

“Nào, nào...” Charlie thúc.

Con Sứa Nổ chở cả bọn dạt ra khỏi những con sứa khác với tốc độ vô cùng chậm chạp. Charlie đã chắc chắn phen này bị kẹt lại trong đợt sóng các con vật sắp nổ tung kia rồi - nhưng rồi họ cũng xoay sở tránh đủ xa khỏi phạm vi trước khi con cuối cùng nổ tung làm bắn rào rào một trận mưa gôm ghiếc dữ dội.

“Gôm ghiếc,” Violet nói khi cả bọn phải hết những tảng thịt và chất dịch bám trên mặt.

“Gôm ghiếc ấy hả? Hoàn tráng thì có!” Theodore la to. “Đúng là một màn trình diễn cực kỳ!”

“Phải công nhận là khá ngoạn mục,” Charlie nói. “Nhưng chẳng có nghĩa lý gì cả. Bọn chúng tự sát để hạ đối phương ấy hả? Đúng là điên.”

“Loài ong cũng làm như vậy,” ông Pinch nói. “Sau khi một con ong đốt xong, nó chết ngay, bởi vì cá nhân là con số không - chỉ bầy đàn mới quan trọng. Bọn Sứa Nổ này cũng thế. Chúng hy sinh cá nhân để bảo vệ bầy đàn.”

“Chắc vậy.”

“Chắc vậy? Người cho là ta đang gạt người hay sao chứ? Người cho là ta vừa mất trí và quyết định dành cả ngày cung cấp cho người những thông tin sai lạc như một thằng điên khùng nào đó hay sao?”

“Không,” Charlie sửng sốt vì cơn bộc phát quái lạ của ông Pinch. “Em chỉ nói là có vẻ đó không phải là một chiến lược sinh tồn hợp lý cho lắm.”

”Người thì biết gì về sinh tồn mà nói?” ông Pinch gầm lên, rõ ràng cơn giận của ông tăng lên mỗi giây. ”Làm gì có chuyện ghê rợn nào đã từng xảy

ra với người đầu! Người chẳng gặp điều gì cần phải vượt qua - cha mẹ người vẫn còn sống, người vẫn còn Khả năng và bây giờ người đang ở đây và làm như hiểu rõ hơn ta trong khi chính ta một thời mới là kẻ vĩ đại nhất từng tồn tại. Charlie Benjamin, quyền năng của ta mạnh đến nỗi so ra thì người chỉ giống như một tên hề mà thôi - *thằng bé* con kiêu căng đáng thương ạ!”

Cơ bọc phát này từ đâu ra vậy? Charlie tự hỏi.

Theodore và Violet liếc nhìn nhau, lúng túng. Chẳng đứa nào biết phải đối đáp làm sao.

“Em xin lỗi,” cuối cùng Charlie nói. Nó nghĩ một người ngạo nghễ như ông Pinch mà phải trả lời từng câu hỏi của một thằng bé mười ba tuổi thì hẳn là một việc không dễ dàng gì. “Em biết thầy mất cha mẹ khi chỉ bằng tuổi bọn em, và bọn em cũng hiểu những gì Phân viện đã làm đối với thầy cách đây nhiều năm là không đúng. Em không có ý tra vấn gì thầy cả. Em chỉ định...”

“Cái gì? Người chỉ định cái gì?”

Charlie vừa mở miệng nói... thì nó chợt cảm thấy dưới chân mình cộm lên một cái rất lạ. “Có ai vừa cảm thấy gì đó không?”

“Tớ có,” Violet hoảng hốt.

Charlie nhìn qua sườn của con Sứa Nổ mà cả bọn đang cưỡi, xuống vùng nước tối đen bên dưới. Chẳng khác gì nhìn vào một chậu mực cả.

“Chắc không có gì. Chỉ có cảm giác như là...”

Một con Hydra từ dưới nước sâu vọt lên rồi rớt xuống ngay con Sứa Nổ của cả bọn, làm con sứa lật nghiêng. Mọi người rơi xuống màn nước đen của Vòng 4. Con quái nhiều đầu cố bơi theo đớp nhưng lại bị vướng vào đám xúc tu lưng bùng nhót nhát của con Sứa Nổ đang nằm lật ngửa.

“Bơi đi!” Charlie quát lên. “Bơi xa ra! Con sứa sắp nổ đấy!”

Thật vậy, con vật vốn làm bè chở họ bắt đầu sáng dần lên một màu đỏ rực rỡ.

Cả đám cuống quít bơi tránh xa con Sứa Nổ trong khi con Hydra đâm toạc vào nó, con Hydra càng chống cự thì lại càng bị mắc kẹt trong những vòi châm tê liệt kia. Chẳng mấy chốc sau, hai sinh vật chỉ còn là một búi hỗn độn răng và xúc tu và chất dịch sánh bắn tung tóe.

“Cứ bơi đi!” Charlie nhổ búng nước mặn tanh tưởi khỏi miệng rồi hét lên. “Chỉ vài thước nữa thôi! Chắc mình sắp ra tới nơi an...”

Con sứa nổ tung, giết chết con Hydra ngay tức khắc và tạo một đợt chấn động khổng lồ trong làn nước. Sóng đập vào người Theodore mạnh đến nỗi khiến nó bất tỉnh tức khắc.

Nó từ từ chìm xuống vùng nước đen ngòm sâu không đáy.

“Theodore!” Charlie gào lên, cố hết sức để giữ thăng bằng cho chính mình. Nước lạnh cóng và các cơ trong người nó bắt đầu cứng lại. Nó vội bơi đến chỗ Theodore nhưng vẫn còn cách vài thước.

“Để tớ tìm cậu ấy!” Violet la lớn rồi lặn xuống nước.

Hãy tìm cho ra cậu ấy, Charlie thầm nghĩ, nỗi kinh hoàng càng lúc càng tăng. Làm ơn đừng để cậu ấy chết!

Nó đếm được tới mười bảy giây vô tận, rồi thở phào khi Violet trôi lên lại mặt nước, ôm Theodore đang ngất xỉu trước ngực.

“ Tỉnh dậy, Theo!” cô bé hét lên. “Tớ không giữ chặt được cậu đâu!”

Mắt Theodore hấp háy mở ra. “Đến chưa?”

“Chưa, chưa đến đâu cả,” Charlie khỏa nước, trả lời. “Bọn mình đang đơn độc giữa đại dương ở Vòng 4 của Âm Ti!”

“Không đơn độc đâu,” ông Pinch nói, mắt đăm đăm nhìn về phía xa. “Không còn đơn độc nữa đâu.”

Charlie nhìn lên thì thấy một con Hydra khác đang tiến nhanh lại gần. “Tuyệt thật,” nó lẩm bẩm và rút kiếm ra.

Chỉ trong thoáng chốc con vật đã tới nơi và nhe sáu hàm răng nhọn hoắt tấp nó. Charlie cảm thấy một cảm giác bình thản quen thuộc tràn ngập khi kỹ năng Trừ Tà của nó trỗi dậy. Nó đánh lui hết đợt này đến đợt khác những đợt tấn công của những hàm răng ác hiểm kia với tốc độ và sự duyên dáng gần như siêu nhiên - và quả thật *chính là như vậy* - nhưng Charlie biết nó không thể trụ mãi được.

Phải chi mình mở được một cánh cổng, nó nghĩ. Lúc đó nước sẽ tràn qua và cuốn bọn mình theo ra khỏi nơi này!

Thế nhưng dù nó là Đe Dọa Kép, và có thể trừ tà lẫn khai cổng, nhưng nó chẳng thể nào làm được hai chuyện cùng một lúc. Nếu ngưng chiến đấu thậm chí chỉ một giây thôi để mở cổng thì nó cùng mọi người khác chắc chắn sẽ chết. Theodore còn quá yếu không thể giúp được gì, còn Violet thì đang phải vận hết sức mới giữ được Theodore khỏi bị chết chìm. Còn ông Pinch... ôi, chuyện mở cổng đã thành ra xa mù mịt - trò Rút phép ghê tởm của Phân viện Ác mộng đã tước đi khả năng đó của ông rồi.

Charlie vẫn đang múa kiếm để đẩy lùi các đợt tấn công của con Hydra thì nhận thấy có thêm hai con thú gớm ghiếc như thế nữa đang bơi về phía mình.

Bây giờ đã có tới ba con.

“Đừng đánh nữa!” ông Pinch quát lớn. “Không thắng được đâu!”

“Cái gì?” Charlie hét lên đáp. “Thầy điên à? Nếu ngưng đánh thì chúng ăn thịt em mất. Chúng ăn thịt chúng ta mất!”

“Cứ làm như ta bảo!”

“Như thế là tự sát.”

“Nghe lời ta, không thì chết bây giờ! Nào, buông... kiếm... xuống!”

Ông già này đang nói gì vậy chứ? Charlie nghĩ thầm. Ông Pinch đầu hàng rồi sao? Ông ta muốn kết thúc mọi chuyện sao?

“Nghe lời thầy ấy đi!” có tiếng nói cất lên sau lưng Charlie. Là Violet. “Dù sao cũng không đánh được bọn chúng nó đâu, Charlie. Cứ làm theo lời ông ấy đi - bọn mình không còn lựa chọn nào nữa đâu!”

Cố cưỡng lại bản năng trong người, Charlie hạ kiếm xuống.

Tức thì một cái miệng của con Hydra đớp lấy nó, ngậm ngay thắt lưng nó. Charlie có thể cảm thấy những chiếc răng sắc bén ép vào lưng và bụng mình. Trong miệng con Hydra ướt và tối như trong quan tài đóng kín. Charlie có thể ngửi thấy mùi hôi thối của những bữa ăn trước đó của con Hydra từ dưới dạ dày con vật bốc lên - có mùi giống như cá ươn và rong biển thối rữa.

Vậy ra mình chết như thế này đây, nó thầm nghĩ: . Cả bọn mình sẽ chết như thế này đây.

Hình ảnh của bố mẹ nó vụt hiện lên trong tâm trí, mỉm cười ân cần, luôn đầy ắp tình yêu thương. Nó đã không gặp họ nhiều tháng nay rồi, Phân viện Ác mộng đã giấu họ ở một nơi nào đó, đặt cho họ tên mới cùng nhân thân mới để bảo vệ họ khỏi những con quái vật của Âm Ti.

Ước gì nó biết được họ đang ở nơi nào và họ có hạnh phúc và an toàn hay không.

Ước gì có thể ôm họ một lần nữa.

Ước gì...

Nhưng rồi bóng tối phủ chụp lấy người nó.

CHƯƠNG MƯỜI - VẬT SỬA HYDRA

Charlie tỉnh dậy và thấy mình đang nằm trên một đồng xương lớn ở dưới đáy hồ sâu. Nước từ trên trần cao nhỏ giọt xuống, và nó nghe thấy tiếng nước chảy khắp phía. Nó liếc nhìn quanh thì thấy những người khác bên cạnh mình cũng đang lần lượt tỉnh dậy. Charlie không hình dung được chính xác bọn họ đang ở đâu - có vẻ là trong một cái hang sâu - nhưng ít nhất nó biết cả bọn vẫn còn sống, và đó mới là điều quan trọng nhất. Nó vén áo lên thì thấy rằng con Hydra đã để lại những đốm máu trên bụng và trên lưng mình, nhưng cảm ơn trời, thương tích chỉ có thể mà thôi.

“Charlie...” một giọng nói yếu ớt cất lên bên cạnh nó. Là Violet. “Bọn mình thoát rồi à?”

“Tớ nghĩ vậy... nhưng không biết bằng cách nào. Tại sao con Hydra không ăn thịt bọn mình?”

“Là do cơ cấu xã hội của chúng,” ông Pinch nói, và nhóm người dậy, chống khuỷu tay trên xương sống của một loài cá khổng lồ nào đó - vẫn còn một ít thịt bám vào khung sườn. “Không một con Hydra thợ nào được phép ăn trước Hydra Chúa cả - con chúa sẽ thử trước mọi món. Khi xong rồi thì bọn Hydra đực mới được xơi những thứ còn sót lại.”

“Vậy nên thầy bảo em ngừng đánh và để chúng bắt cả đám mình đến đây?” Charlie hỏi. “Thầy biết chúng sẽ đưa chúng ta về cho Hydra Chúa phải không?”

Pinch nhún vai. “Thì cũng đáng để thử xem chứ? Ta nghĩ mình nên biết ơn vì con chúa này chỉ thích ăn mỗi sống, chứ không thì hoàn cảnh của chúng ta sẽ rất khốn khổ.”

“Ý thầy là còn khốn khổ hơn là bị kẹt cứng trong ổ Hydra chờ được con chúa ăn thịt ấy à?” Theodore ngồi dậy.

“Khốn khổ còn tốt hơn là *chết* - thừa cậu Dagget. Cậu không đồng ý vậy sao?”

“Em đồng ý nhưng mông em đau quá vì phải nằm trên mấy cái xương này...”

“Được rồi,” Violet nói. “Xem chúng ta đang phải chống lại cái gì đây nào.” Cô bé trèo lên miệng hố. Charlie theo sau, nhưng điều mà nó nhìn thấy khi lên tới đó thì chẳng lấy gì làm khích lệ cả. Họ đang ở trong một hang động dưới nước. Những dòng sông đổ nước vào trong những cái hồ đen thui. Những con Hydra đực lượn ra lượn vào, chắc đó là lối bơi ra đại dương ngoài kia - có ít nhất là ba mươi con quái ghê gớm như thế. Bên kia những hồ nước, Charlie nhắc thấy con Hydra Chúa như một nữ hoàng đang ngồi chễm chệ trên ngai.

Con Hydra Chúa to đùng, gần bằng cỡ một con cá voi. Những chiếc vây xanh biếc chiếu lấp lánh ngay cả trong thứ ánh sáng lờ mờ của hang động. Một cặp đầu to lớn canh chừng trong lúc mấy cái đầu còn lại nằm ngủ say sưa bên người nó. Một vài con Hydra sơ sinh bạo gan, mỗi con cỡ bằng con gấu, đang nô đùa vật lộn nhau khắp trong hang trong lúc số còn lại xúm xít quanh con chúa, bú lấy bú để những ống sữa chạy ngang dọc khắp chiếc bụng có vảy như áo giáp của nó.

“Cậu thấy mấy ống sữa ấy không?” Violet chỉ vào bụng của con Hydra. “Đó là nơi ta sẽ lấy sữa.”

“Đúng,” Charlie nói. “Hoàn hảo.”

“Hoàn hảo ấy hả?” Theodore lặp lại từ ấy trong khi leo lên khỏi hố, đứng cạnh hai đứa. “Mày nói ‘hoàn hảo’ là sao? Bọn mình làm cách nào *lấy* được sữa đây? Đây không phải là siêu thị. Không thể cứ thế đi thẳng tới rồi nói là ‘bán cho một lít sữa đi’.”

“Suýt!” Charlie và Violet cùng nói một lúc.

“Nè, Theodore,” Violet nói tiếp. “Tìm được Hydra Chúa là phần việc gian khổ nhất. Bây giờ, một đứa trong bọn mình phải lên lại gần để vắt sữa nó.”

“Ồ, vậy *thôi* hả?” Theodore thì thào. “Chỉ cần lên lại gần và vắt sữa con quái vật khổng lồ đó *thôi* ấy hả? Dễ nhỉ!”

Một cặp Hydra sơ sinh gần đó quay lại nhìn ba đứa.

“Suýt!” Charlie và Violet lại nói, lần này gắt hơn.

“Mày không cần lo chuyện đó,” Charlie nói thêm, “vì tao sẽ làm.”

“Phản đối,” Theodore đáp. “Ca phẫu thuật này đòi hỏi kỹ năng và sự tinh tế, đúng là thứ mà Bác sỹ Dagget đây chuyên thực hiện - Bác sỹ ‘Hành Động’! Tao là đàn ông mà, nhóc! Đó đúng là cách ta hành động.”

“Ừ, ừ,” Charlie nhăn răng cười. “Dù lời đề nghị ấy nghe rất hấp dẫn, nhưng mày phải ở lại đây để mở cổng cho mọi người thoát ra trong trường hợp có chuyện chẳng lành.”

“Chẳng lành gì chứ? Mày chết ấy hả?”

“Theodore!” Violet gắt lên.

“Ê, đừng có nhìn tớ, chính nó khơi ra mà!”

“Tao không chết đâu,” Charlie nói. “Ý tao chỉ là... ở đây có nhiều thứ mà bọn mình không thể kiểm soát hết được.”

“Mà có thể dẫn tới việc mày bị chết,” Theodore tiếp. “Vậy nên tao mới là người sẽ làm chứ không phải mày.”

“Chuyện này đã quyết rồi.” Nói xong Charlie quay đi như thể đã thỏa thuận xong.

“A, chuyện đã quyết. Được thôi. Hiểu rồi. Vậy có điều gì đặc biệt mà mày muốn tao nhắc lại với bố mẹ mày nếu như cái ‘quyết định’ vĩ đại này không thành công không? Và mày muốn bọn tao xử lý cái thi thể của mày thế nào

đây? Ví dụ giả sử chỉ còn sót một cái ngón tay thôi thì mày muốn bọn tao nhặt về đem chôn hay hỏa táng?”

“Theodore, bệnh quá đi!”

“Và cũng chẳng ăn thua gì cả,” Charlie thêm vào. “Mày không dọa được tao đâu, Theodore. Tao sẽ làm chuyện này.”

“Còn tở?” Violet nói, “tở có thể làm được. Hay tở bị ra rìa vì là con gái?” Cái trừng mắt của cô bé thật đáng gờm.

“Nghe này, tở biết cậu làm được,” Charlie nói. “Nhưng cậu phải ở lại đây để giữ lũ Hydra tránh xa khỏi Theodore trong lúc nó mở cổng, trong trường hợp có chuyện chẳng lành. Về căn bản thì tở cần cậu ở đây để chiến đấu.”

“Tao chiến đấu được,” Theodore nói. “Violet là Chiến binh Trừ Tà không có nghĩa là chỉ có mình cậu ấy biết chiến đấu.”

Charlie nhắm chặt mắt lại.

“Hai người đang làm tở phát điên lên đấy, biết không? Cả hai, làm ơn, cứ ở lại và lo liệu ở chỗ này và đừng có cãi nặng lên nữa, để tở yên tâm đi vắt sữa con Hydra Chúa, được không?”

“Được,” Violet nói.

“Tốt. Còn Theodore?”

“Cái gì? Được, tao đã nói được rồi còn gì. Cứ đi mà vắt sữa con Hydra Chúa ngu xuẩn của mày đi, xì.”

“Ít nhất thì cậu cũng đã có kế hoạch rồi chứ?” Violet hỏi. “Tở muốn nói là cậu tính vượt qua khoảng đất trống trơn kia bằng cách nào mà không bị phát hiện đây?”

“Để tở cho các cậu thấy.” Charlie quay sang con Hydra bé gần đó nhất và gọi nó. “Ê, ê nhóc...”

Sáu cái đầu của con Hydra sơ sinh quay hết về phía Charlie. *Thật ra thì con quái này cũng kháu khỉnh, một cách điên rồ, đấy chứ*. Nó tiếp tục nói

ngọt ngào với con thú. “Bé ngoan nào. Lại đây, bé Hydra ngoan. Lại với Charlie nào.”

Con thú sơ sinh nhìn nó dò hỏi, rồi chập chững đi lại trên bốn cái chân run rẩy.

“Ng ngoan lắm!” Charlie thì thào. “Lại đây, Hydra, Hydra, Hydra... lại đây, bé Hydra xinh xắn.”

“Chà, đây chẳng phải là chuyện được nghe mỗi ngày đâu,” Theodore nói. “Hơi tò mò một chút, cái gì khiến mày nghĩ con vật ấy sẽ không muốn... mày biết đó... ăn thịt mày nhỉ? Nó còn bé thật, nhưng vẫn to gấp đôi mày đó.”

“Con Hydra này sẽ không ăn thịt tao vì nó chưa ăn được thịt... nó vẫn còn bú sữa mẹ, và điều này có nghĩa là nó sẽ đưa tao thẳng tới chỗ mẹ nó.”

Sau vài giây, con Hydra sơ sinh tới nơi và Charlie nhẹ nhàng vuốt ve một cái đầu của con vật. Nó kêu gừ gừ, có vẻ thích được như vậy.

“Được rồi, ta đi nào...”

Charlie liếc nhìn những con Hydra đực trưởng thành đang hồi hả tới lui trong hang động. Bọn chúng dường như không nhận thấy chuyện đang xảy ra, thế là nó lẹ làng nhảy ra khỏi hố và trườn xuống phía dưới bụng con thú sơ sinh quái dị. Nó quắp cả hai tay hai chân, bám như một con khỉ con dưới bụng con thú.

“Đi thôi nào, anh bạn nhỏ. Lại với mẹ nào. Mày không đói sao? Mày không khát sao?”

Con vật sơ sinh vẫn đứng yên tại chỗ. Charlie không nghĩ ra tại sao con Hydra lại không chịu đi cho tới khi nhận thấy con vật đang tò mò nhìn Theodore chăm chăm.

“Lêu lêu lêu!” thằng nhóc gầy nhom nói với con quái vật sơ sinh. “Mày là con quái vật sáu đầu bị biến đổi gen! Mày là đồ quái thai nhỏ có vảy!”

Vừa nói nó vừa đút hai ngón tay cái vào tai, ngúc ngoắc mấy ngón tay và lè lưỡi ra trong khi miệng thì phát ra tiếng trêu chọc.

“Theodore?” Charlie nói qua kẽ răng trong khi vẫn vận hết sức bám vào bụng dưới của con quái vật.

“Gì?”

“Mày làm ơn... đừng có làm con quái con này... phân tâm được không?”

“Ờ, đương nhiên được.”

Không nói lời nào nữa, Theodore tuột xuống vào lòng hổ với ông Pinch, trong đồng xương giòn ngang.

“Chúc may mắn,” Violet nói. “Hoặc là thật cẩn thận hoặc là thật may mắn nhé.”

“Tớ sẽ cố có cả hai.” Nó mỉm cười một cái thật nhanh với cô bạn, rồi quay lại với con Hydra sơ sinh. “Nào, anh bạn nhỏ. Đến chỗ mẹ nào.”

Con Hydra sơ sinh quay đi và bước qua cái hang động to đùng với Charlie bám cứng dưới bụng. Khi con thú luồn lách qua đám Hydra đực trưởng thành, Charlie nín thở, cầu khẩn đừng có con nào nhìn thấy hoặc ngửi thấy mình. Thật nhẹ nhõm, không một con thú thềm liếc mắt tới cả.

Cuối cùng con vật cũng tới được với mẹ nó.

Ở gần như thế này, thì bụng của con Hydra Chúa trông giống như một bức tường đá cao, cứng, và dốc đứng. Charlie có thể nghe tiếng bọn quái con mút chùn chụt khi bu quanh vô số hàng vòi tiết ra sữa.

Bình tĩnh nào, nó tự nhủ. Yên lặng nào.

May thay bọn nhóc đang mê mải bú nên không chú ý tới nó. Còn về phần con Hydra Chúa thì bốn cái đầu của nó đều đã ngủ, hai cái còn thức thì cũng đang lim dim và trông có vẻ như sẽ thiếp đi không biết lúc nào. Khi con Hydra mang Charlie bắt đầu bú, thì Charlie trườn ra khỏi bụng dưới nó,

tìm thật nhanh, và thấy một ống sữa bỏ không đang rỉ ra một dòng chất lỏng màu trắng.

Sữa! nó hân hoan nghĩ. *Sữa của Hydra, cuối cùng thì cũng có sữa của Hydra .*

Thế rồi nó hoảng hốt nhận ra rằng mình điên khùng làm sao khi không mang theo một vật gì để *đựng* sữa của con Hydra Chúa cả.

Ôi, không, nó nghĩ thầm. Sao mình lại có thể quên một chuyện đơn giản đến thế kia chứ! Ngu quá! Ngu quá!

Nó cố bắt mình bình tĩnh lại để suy nghĩ. Chắc chắn nó phải có thứ gì đó, một vật chứa nho nhỏ nào đó có thể dùng được chứ? Nó điên cuồng lục soát mọi thứ trên người - thắt lưng, giày, ví? Không có, không có, và không có.

Nào!

Nó càng tìm thì càng có vẻ sẽ chẳng thấy gì, cho đến khi, đột nhiên, thành công...

Son!

Trong túi nó có một cây son Chapstick ‘say hương nho’.

Nó lấy cây son ra, mở nắp và vặn cho tới khi chất sáp bên trong lộ hẳn ra ngoài. Rồi nó quăng cái ruột đi, chỉ còn cái ống nhỏ hình trụ và cái nắp mà thôi.

Cám ơn trời, nó nghĩ, mồ hôi túa ra . Thế là được rồi. Dù sao thì hiệu trưởng cũng nói là Kẻ Gác Đường chỉ cần một hộp thôi là đủ, không phải sao? Ống son này đựng được còn nhiều hơn thế.

Nó cố ép mình để làm chậm nhịp đập của tim, nó quay lại ống sữa đang chảy...

... thì thấy mình đang mặt đối mặt với một cái đầu của con Hydra.

Đôi môi con quái vật giật ngược lại, để lộ ra hai hàng lợi đen thui, trên đó cắm những cái răng xiêu vẹo dài bằng gậy bóng chày. Đôi mắt màu cam của

con quái nheo lại chỉ còn hai đường chỉ như loài rắn và nhìn nó trôn trối với tia nhìn cực kỳ tức giận.

“Ôi không...” Charlie há hốc miệng. “Không thể thế này được...”

“Charlie sao rồi?” Theodore hỏi.

“Khó nói lắm,” Violet đáp, con bé đang chăm chú nhìn. “Có nhiều con sơ sinh bu quanh quá nên rất khó để nhìn thấy cậu ấy đâu cả.”

Ngay lúc ấy, con Hydra Chúa gầm lên một tiếng lớn đến nỗi sóng âm tạo ra những đợt sóng dậy lên trong các vũng nước tĩnh lặng. Con quái thú khổng lồ vọt đứng lên, cả sáu cái đầu đều bùng tỉnh và tấp loạn xạ.

“Chạy!” rồi bọn chúng nghe tiếng hét hò... của Charlie. “Mở cổng! Nguy rồi! Nguy rồi!”

Thân hình bé nhỏ của Charlie Benjamin phóng thật nhanh về phía chúng qua nền hang động - nhưng vẫn còn cách xa cả một khoảng bằng sân bóng đá.

“Làm sao ta biết trước chuyện này sẽ xảy ra cơ chứ?” ông Pinch rên rỉ, trong khi những con Hydra trưởng thành từ khắp bốn phía nhảy xổ vào bọn họ, với một rừng mồm đang tấp lia lịa. Lưỡi rìu của Violet dường như nhảy gọn vào tay cô bé nhanh như một màn ảo thuật. Chỉ vài nhát rìu rực sắc xanh là đã có mấy cái đầu Hydra rụng xuống, lăn xuống hố và gãy loạn lên.

“Mở cổng đi!” Violet hét lên với Theodore. “Tớ sẽ cố hết sức ngăn bọn chúng lại!”

Cô bé bắt đầu xoay tít người, nhịp nhàng nhảy lên xuống cùng với cây rìu lưỡi đôi, chặt cụt vô số đầu các con quái vật. Trong lúc đó, Theodore nhắm mắt lại và cố tiếp cận nỗi sợ hãi sâu kín trong lòng...

Nếu mình chết ở đây, nó nghĩ, bố mình giết mình mất.

Charlie phóng băng băng qua hang động như một kẻ... à, như một kẻ đang bị một con Hydra khổng lồ đuổi theo sau lưng. Nó đưa ống son lên tai và lắc nhanh một cái.

Bên trong có tiếng óc ách nho nhỏ.

Sữa.

Sữa của con Hydra.

Ngay trước khi con quái vật chết người tấn công thì nó cũng đã kịp nặn nhanh một ít sữa từ cái ống sữa gần nhất. *Không nhiều lắm, nó thầm nghĩ, nhưng hy vọng là đủ.*

Cho dù hẳn là khả năng Chiến binh Trừ Tà xuất chúng giúp nó chạy được với một tốc độ kinh người nhưng con Hydra Chúa vẫn nhanh chóng theo kịp nó - hơi thở nóng hổi từ miệng con quái phả vào lưng nó như cái lò. Nó biết mình chẳng thể nào chạy nhanh hơn hay đánh thắng được con chúa ấy, nên lựa chọn duy nhất là phải suy nghĩ nhanh hơn nó.

“Bắt lấy!” Charlie la lớn và ném ống son qua hang động, vào bàn tay đang đón bắt của ông Pinch.

“Bắt được rồi!” ông Pinch cũng hét lên, cùng lúc hụp xuống tránh được hàm răng của một con Hydra trong khi đường rìu kinh người của Violet cứu ông khỏi hàm của một con khác. Trong khi Theodore còn đang cố mở cổng thì Charlie cũng chuẩn bị mở một cổng khác - lần này ra Thái Bình Dương.

Dội nước, nó nghĩ. Đến lúc sử dụng biện pháp cuối rồi.

Vừa chạy điên cuồng, nó vừa giang cánh tay ra, nhắm mắt lại và bắt đầu mở cổng...

... nhưng trước khi nó kịp làm xong thì mặt đất bỗng rung chuyển dữ dội.

Những thỏi thạch nhũ từ trên trần rớt xuống lả tả và cắm phập vào nền đá như những mũi giáo khổng lồ. Nước trong các hồ sóng sánh tràn bờ, tạo ra một bề mặt trơn nhẫy làm cho Charlie cùng con Hydra Chúa trượt tứ tung.

Có chuyện gì thế này? nó nghĩ.

Có một điều gì đó rất quen thuộc ở kiểu chấn động này, theo cái cách mặt đất rùng mình...

Không, nó nghĩ. Không thể nào!

Nền đá ngay giữa hang động nổ tung ngược trở lên và một sinh vật khổng lồ trông giống như con giun vọt theo ra. Thân hình to lớn xám xịt của nó lớn bằng thân của một chiếc hỏa tiễn và dài cũng gần bằng như thế. Hàng trăm cái chân chi chít nằm hai bên sườn, như một con rết, và đầu nó đâm nhọn ra, trông như một mũi khoan khổng lồ. Con vật lơ lửng trên không trung, cuộn người lại thành hình chữ S, cho tới khi cái mái vòm cứng trên đầu trật ra sau làm lộ ra hai con mắt đen lớn cùng một cái mặt như mặt bọ có cần ăng-ten rung rung.

Xuống tới nửa eo nó là một cái thắt lưng đen bóng chi chít những ký hiệu màu đỏ - Charlie lập tức nhận ra đó là một trong những Tạo tác của Âm Ti.

“Chào Charlie Benjamin,” gã Chúa Named nói bằng giọng nghèn nghẹt đất cát.

“Chào Slagguron,” Charlie đáp.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT- SLAGGURON

– KẼ BẤT BIẾN

“Người biết ta là ai sao?” gã Named thứ Ba hỏi. Giọng âm âm của gã làm cái hang rung chuyển như đang phải chịu những đợt dư chấn.

“Những gã Named còn lại ta đều đã gặp, và người lại đang đeo một Tạo tác của Âm Ti...” Charlie chỉ vào cái thắt lưng sáng bóng quanh phần thân đầy bùn đất của Slagguron, “thêm nữa, người lại to bằng cả tòa nhà. Ta chỉ cần phán đoán là ra thôi.”

“Nghe bảo người là đứa thông minh, Charlie Benjamin ạ. Nhanh nhẹn. Đáng gờm.” Slagguron cười. “Vậ là ta đã nghe đúng.”

“Người có thể đã nghe về ta, nhưng ta lại chưa được nghe mấy về người. Theo ta được biết thì thậm chí chưa ai từng trông thấy người.”

“Ta sống dưới lòng đất. Một mình. Không như những kẻ khác.” Slagguron nói hai tiếng “kẻ khác” với đôi chút vẻ miệt thị.

“Người không thích chúng sao?” Charlie hỏi. Nó nhận ra bất cứ rạn nứt nào giữa bọn Named đều có lợi cho nó trong tương lai - đây là nếu nó còn sống mà *nhìn thấy* tương lai.

“Ta chẳng thích cũng chẳng không thích. Ta là một trong Bộ Tứ. Ta phục vụ cho mục đích của ta.”

“Triệu tập Kẻ thứ Năm?”

Con quái vật to lớn gật đầu. “Để làm điều phải làm thì ta cần sự giúp đỡ của người, Charlie Benjamin. Người phải mở cổng để ta lên mặt đất.”

“Ta tưởng người có một kế hoạch khác rồi chứ.” Charlie cất bước tiến lại gần gã quý. “Ta tưởng người đang dùng trẻ con để giết Kẻ Gác Đường, người đang toan tính thoát đi qua ngả Anomaly.”

“Không. Đó là kế hoạch của Tyrannus. Anomaly cao quá ta không qua được. Ta không biết bay.”

Charlie hơi giật mình, đây là điều nó chưa bao giờ nghĩ tới. “Có lẽ người không bay được thật. Vậy người đúng là không có ý đồ đem trẻ con về Âm Ti?”

Slagguron lắc đầu. “Chỗ của bọn chúng không phải ở đây.”

“Người cứ tin ta,” Charlie nói, “bọn ta không chịu để đứa trẻ con nào ở lại đây đâu. Tìm được đứa nào là bọn ta sẽ đưa ngay về mặt đất.”

“Đưa ta đi cùng với chúng.” Giọng Slagguron đều đều bình thản, như thể đang yêu cầu Charlie một chuyện chẳng có gì quá đáng hơn là xin đi nhờ tới tiệm giải khát 7-11 vậy.

“Người không tin rằng ta sẽ làm điều đó đấy chứ? Đúng là điên rồ. Người đang có kế hoạch giết bọn ta kia mà.”

“Đúng.”

“Vậy thì sao ta lại phải giúp người?”

Slagguron trườn về phía trước, như một tòa nhà chọc trời đang di chuyển. “Bộ Tứ Named bọn ta sẽ lên mặt đất, Charlie Benjamin ạ, dù có hoặc không có người. Tham gia với ta thì người sẽ được kính trọng. Được bảo vệ.”

“Nói dối. Barakkas cũng đã bảo ta điều y như vậy, rồi sau đó lại toan giết ta. Verminion cũng nói thế với ông Pinch trước khi tàn sát cả gia đình ông ấy.”

“Đúng vậy,” ông Pinch lên tiếng từ đâu đó xa xa sau lưng Charlie.

Slagguron ném một cái nhìn về phía ông Pinch. Ông nhanh chóng lùi lại.

“Điều đó đúng,” gã quái vật nói, “nhưng đừng có so sánh ta với những kẻ khác. Verminion là tên dối trá. Y nói một đường làm một nẻo. Y nói lời tráo trở. Biến đổi. Ta thì bất biến, như lớp đá ta đào xuyên qua vậy.”

“Còn Barakkas?” Charlie ngắt ngang. “Người nghĩ sao về gã?”

“Lúc thì y bình thường, nhưng tích tắc sau đã lên cơn thịnh nộ. Y không chín chắn. Y biến đổi. Ta thì bất biến, như lớp đá ta đào xuyên qua vậy.”

“Còn Tyrannus?”

“Tyrannus bị điên. Trí óc y đầy chuyện điên rồ. Y biến đổi liên tục. Ta thì bất biến...”

“...như lớp đá người đào xuyên qua vậy?” Theodore vọt miệng.

Mọi người trừng mắt nhìn nó.

“Xin lỗi,” Theodore nói và giả vờ kéo khóa miệng mình lại.

“Người giúp ta chứ, Charlie Benjamin?” Slagguron hỏi. “Sự an toàn của người sẽ được đảm bảo.”

“Làm sao ta biết người sẽ không đổi ý?” Charlie đáp. “Rằng điều người nói sẽ... bất biến như người nói?”

“Cứ nhìn hành động của ta thì rõ. Ta đã bảo vệ người một lần, bảo vệ người khỏi mồm của mụ Hydra đó thôi.”

Charlie liếc mắt nhìn con Hydra Chúa. Trong lúc hoang mang nó đã quên bég mắt mụ. Mụ giờ lùi hẳn ra xa, rõ ràng sợ sệt con quái vật Named khổng lồ.

“Giả như chúng ta đang tranh luận,” Charlie nói, “thì sẽ có người - dĩ nhiên không phải ta - có thể lý luận rằng lý do duy nhất mà người cứu ta khỏi tay mụ Hydra là vì nếu ta chết thì sẽ chẳng lợi gì được cho người.

“Vậy ta cứu người để *lợi dụng* người?”

“Có người sẽ cho là như thế, dĩ nhiên là không phải ta.”

“Nhưng giờ mụ không còn đe dọa người nữa.”

Charlie nhún vai. “Ta nghĩ không hẳn vậy. Vì có người ở đây nên mới không có chuyện đó thôi.”

“Vậy ta chẳng được lợi lộc gì nếu ả chết đi, đúng không?”

“E rằng đúng như vậy.”

Bất thành linh Slagguron nhắc người về phía trước và ập cả thân mình lên mụ Hydra Chúa với lực của một tòa nhà sụp đổ. Hydra Chúa bị nghiền nát tức thì dưới sức nặng không tưởng của gã. Lúc gã quý vờn người dậy thì xác của mụ Hydra - trong lênh láng chất dịch màu đen - thậm chí không co giật được lấy một cái.

“Tại sao... tại sao người làm vậy?” Charlie thất kinh. Nó sững sốt vì cái hành động hung tàn và đột ngột vô cớ của tên quý Named.

“Chỉ là để làm tin thôi mà. Một món quà nhỏ - của ta dành cho người.”

Một *món quà* ?

Charlie không thốt nên lời. Không phải vì nó yêu mến gì mụ Hydra Chúa - dù sao thì mụ chẳng đã cố ăn thịt nó đấy còn gì - nhưng đó chỉ là sau khi nó quậy các con của mụ và ăn cắp sữa của mụ. Ít nhất thì mụ cũng có quyền tức tối một chút chứ?

Nhưng bây giờ mụ đã chết rồi.

Tệ hại hơn nữa, chúng đã mất đi cơ hội để lấy món sữa bồi bổ của mụ thêm lần nữa... hay có lẽ đó chính là mưu đồ của Slagguron ngay từ đầu cũng nên.

“Ta... ta không biết phải nói gì.”

“Bây giờ giúp ta, và ta sẽ bảo vệ người, Charlie Benjamin,” con quái vật khổng lồ quả quyết. “Người có lời hứa của ta. Lời hứa của ta, cũng như bản thân ta, bất biến.”

Charlie không biết phải đáp lại thế nào. Rõ ràng là đã đến lúc nó phải chọn lựa, nhưng mọi lựa chọn hình như đều kinh khủng...

Nó có thể cố mở cổng thoát thân với các bạn, nhưng sau khi thấy tốc độ của Slagguron thì nó biết chắc là không thể nào kịp được. Lựa chọn duy nhất còn lại là làm theo lời Slagguron và đưa gã lên mặt đất - nhưng thế

chẳng phải điên rồ sao? Sau thất bại vụ Barakkas, Charlie không đời nào chịu trách nhiệm đưa thêm một gã Named nào khác lên thế giới, cho dù để cứu mạng chính nó đi chẳng nữa.

Nhưng nếu là vì bạn bè thì nó có chọn không? Nếu làm việc này mà có cơ hội cứu họ - cho dù là một cơ hội rất nhỏ thôi - nó có nên chọn không?

“Giết quách nó đi!” Từ phía bên kia hang, Theodore hét lớn, đôi mắt chứa chan năng lượng điên dại. “Bên mình có ĐDK, chưa kể đến cô Rìu Chiến này nữa. Cộng thêm tao mở cổng rất ngon lành, rồi có ông Pinch biết... ừ, bất cứ chuyện gì ông ấy làm được. Tin tao đi, con giun to xác đó không có cửa nào đâu!”

“Nào cậu có nối được với mồm không đấy?” Violet nghi ngại hỏi.

“Này, chẳng nhẽ tớ cảm thấy tự tin cũng là một tội lỗi hay sao chứ? Tớ chán bị những thằng xấu xa to xác này bắt nạt lắm rồi đấy. Bọn mình ra tay luôn đi! Giết thẳng ngớ ngẩn này đi!”

“Không,” Charlie nói. Lời nó vọng khắp hang động, dứt khoát một cách bình thản.

“Mày nói ‘không’ là sao?” Theodore hỏi. “Không thì làm gì? Mày chắc chắn sẽ không mở cổng cho gã lên mặt đất đấy chứ?”

“Thật ra,” Charlie nói, “đó chính xác là điều tao sắp làm.”

“Cái gì?” Violet hét lên.

“Người nghiêm túc...” ông Pinch thêm.

“Em vô cùng nghiêm túc.”

Charlie nhắm mắt lại. Tia lửa màu tím sáng rực chạy ngang qua nó, và chỉ lát sau nó đã mở một cánh cổng vừa đủ cho Slagguron lách người qua. Bên kia là Thung Lũng Chết - một sa mạc bằng phẳng hoang vu, chỉ có lác đác vài cây xương rồng và một con rắn chuông cô độc cuộn mình dưới tảng đá không đủ để phá tan sự buồn tẻ rờn rợn.

“Đó,” nó nói với Slagguron. “Ta không biết chính xác người muốn đến đâu, nhưng sa mạc này khá rộng, người có thể chui xuống đất bất cứ lúc nào.”

Slagguron nghi ngờ nhìn chòng chọc vào cái cổng. “Ta... không ngờ người lại làm theo lời ta.”

“Vậy sao người lại bảo?”

“Ta đã theo dõi người một thời gian, Charlie Benjamin. Theo dõi người bằng độ rung của những bước chân người - chúng khác thường. Rất riêng. Ta muốn có lòng tin của người.”

“Người đã có rồi, ta đã làm như người muốn, vậy nên đi qua đi.” Charlie phác một cử chỉ về phía cánh cổng đang để mở. “Mặt đất đang chờ đó.”

Slagguron nhìn chòng chọc khung cửa rục rủa... nhưng không nhích tới thêm chút nào.

“Không,” cuối cùng gã nói. “Đây là một cái bẫy. Người âm mưu đóng sập cổng lại khi ta đang qua. Cắt ta làm đôi... như người đã từng làm với cánh tay của Barakkas.”

“Nghe đây, người muốn lòng tin của ta,” Charlie nói, “ta đã cho người. Giờ người lại không tin ta sao? Nếu không tin ta sao người không giết ta? Giết tất cả bọn ta đi.”

“Charlie!” Violet hoảng sợ hét lên.

“Người quỷ quyệt lắm,” Slagguron trả lời. “Dối trá, y như Verminion vậy.”

“Chỉ kẻ dối trá mới tin rằng mọi người đều đang dối mình mà thôi.”

“Người đang gọi ta là thằng nói dối hay sao?” Slagguron vươn thẳng người, gầm lên, giọng của gã đặc hẳn lại với cơn giận không còn kèm chế được. “Ta bất biến...”

“... như lớp đá mà người đào xuyên qua. Rồi, rồi, ta đã nghe người ca bài đó rồi.” Charlie lắc đầu, không còn kiên nhẫn nữa. “Nghe đây, người qua cổng hay là giết ta đây? Chọn một đi. Ta bắt đầu chán rồi đấy.”

Slagguron giương cặp mắt đen to tướng ngó Charlie chòng chọc. Cuối cùng, gã lúc lắc cái đầu khổng lồ. “Ta sẽ còn gặp lại.”

Gã nhảy vọt lên không như một vận động viên phóng khỏi cầu nhảy. Những tấm bảo vệ cứng bật ra từ mặt gã, chụm lại thành như mũi khoan. Và dễ dàng đến kinh ngạc, gã lúi xuống đất, để lại phía sau một đường hầm khổng lồ uốn khúc vào chốn tối tăm thăm thẳm của Âm Ti.

Trong chốc lát, gã đã hoàn toàn mất dạng.

“Wow...” Theodore há hốc miệng, kinh ngạc.

“Không thể tin được chuyện vừa xảy ra,” Violet tiếp lời.

Tuy nhiên, ông Pinch lại tập trung vào chuyện khác - tất cả đám Hydra trưởng thành đang siết chặt vòng vây, miệng há to, răng lấp lánh dớt dài. “Ta nghĩ nên nhanh chóng thoát khỏi nơi đây thôi.”

“Có lẽ thầy nói đúng,” Violet tán đồng, mắt liếc nhìn quanh bọn quái vật đang chuẩn bị trả thù cho cái chết của nữ chúa.

Bất ngờ, một con Hydra vọt ra khỏi hồ nước cạnh Charlie và lao vào cắn nó dữ dội. Theo bản năng, Charlie hươ kiếm chém đứt hai cái đầu của con vật. Tức thì cánh cổng khổng lồ hướng ra Thung Lũng Chết đóng sập lại, một minh chứng cho thấy ngay cả một tay Đe Doạ Kép cũng không thể thực hành phép thuật Khai cổng và Trừ Tà cùng lúc được.

“Theodore! Mở cổng!” Charlie hét lên, vừa đánh bật mấy cái đầu còn lại của con Hydra vừa chạy lại nhập vào nhóm. “Bọn mình cần thoát khỏi đây. Gấp!”

Theodore lo mở cổng trong khi Charlie và Violet - quay lưng vào nhau - vung vũ khí đánh tới tấp, để lại phía sau một đồng đầu của loài Hydra.

“Cúi xuống!” ông Pinch hét lên.

Chúng cúi xuống, tránh được trong gang tấc cú quét đuôi của con gằn nhất.

“Chuẩn bị đi,” Theodore la lớn. “Cổng đến rồi đây!”

Cánh cổng bật mở tung ra.

Cả bốn phóng người qua, theo sau là một con Hydra. Theodore nhanh tay đóng cổng lại, chặt đứt đôi con vật đang truy đuổi, bắt nó chịu đúng cái số phận khủng khiếp mà Slagguron mới đây đã lo sợ là sẽ dành cho chính gã.

Đám học sinh vây quanh Charlie, Violet, Theodore và ông Pinch, xem xét mấy cái đầu Hydra bị chém nằm lăn lóc trên bãi cát nóng trước Học viện Ác mộng.

“Cứ xem đi!” Theodore hãnh diện nói. “Con quái đó đã trúng đòn KC... đòn Khai cổng! Đó là một tuyệt chiêu của Theodore Dagget...”

Nó nhấn từng tiếng một: “Tu-y-ệt chi-iêu.”

“Sao cậu lại làm thế?” Violet vừa kéo Charlie ra khỏi đám đông vừa nói, trong khi Theodore vẫn đang khoái chí khoe thành tích của mình. “Sao lại mở cổng cho Slagguron?”

“Để giết gã. Tớ định đóng cổng chặt đứt gã, như gã nói đó. Nhưng chắc tớ chưa đủ khôn khéo.”

“Đúng vậy,” ông Pinch tiến lại nói. “Và điều gì sẽ xảy ra nếu người ra tay không kịp nhanh, để gã thoát được lên mặt đất bình yên vô sự?”

“Nhưng gã đã thoát đâu.”

“Nhưng đã có thể thoát. Đó đúng là trò may rủi, nhóc con ạ.”

“Không phải mọi thứ đều là chuyện may rủi sao? Hơn nữa, nếu em không mở cổng thì gã đã giết chúng ta rồi. Làm như thế thì mới đặt được gã vào thế thủ. Em nghĩ làm cho gã rối trí là cơ hội tốt nhất giúp ta sống sót.”

“Ừ, cách đó hiệu quả thật,” Violet nói. “Tớ phải có lời khen, mặc dù tớ vẫn không biết tại sao Slagguron lại chỉ chuồn đi như thế mà thôi.”

“Vì gã bị dồn vào thế bí,” Charlie đáp. “Gã nghi ngại cánh cổng tớ mở nhưng cũng không muốn giết tớ, vì chỉ có tớ và cô hiệu trưởng mới mở được cổng đủ lớn cho gã qua và gã vẫn muốn lưu lại lựa chọn này để còn đường cho tương lai.”

“Nhưng tại sao? Gã còn tin cái cổng nào khác của cậu nữa không, nếu như đã không tin cái này?”

“Trời ạ, tớ không biết, Violet,” Charlie bất ngờ nổi giận. “Thật không may, Slagguron lại quên không mời tớ đến dự bữa tiệc lên kế hoạch ‘Thoát khỏi Âm Ti’ của gã rồi.”

“Này, bình tĩnh nào! Đừng như thế... tớ cũng chỉ đang cố tìm hiểu việc này như cậu vậy thôi.”

“Xin lỗi,” Charlie chán nản nói. “Có lẽ tớ bức bối vì biết gã đang có mưu đồ gì đó nhưng lại không biết đó là gì.”

“Có lẽ đây chỉ là Kế hoạch A chẳng? Có lẽ gã chỉ thử thôi, xem cậu có hoảng sợ mà mở cổng cho gã thoát qua không... nhưng thấy cậu rất lì, nên gã biết không thể dọa nạt được cậu và thế là chuyển sang Kế hoạch B.”

“Là gì vậy?”

“Tớ không biết,” Violet thờ dãi nói. “Có lẽ Kế hoạch B không có gì liên quan đến cậu. Có lẽ gã sẽ cố thoát qua ngã Anomaly khi Kẻ Gác Đường chết.”

“Nhưng làm sao gã lên đó được?”

Violet mím môi, suy nghĩ. “Tyrannus? Cậu có nghĩ Tyrannus đủ sức chở Slagguron lên đó được không?”

Charlie nhún vai. “Có thể. Nhưng có chở được hay không thì cũng không quan trọng, chừng nào Kẻ Gác Đường còn khoẻ mạnh. Mà nhân nói đến

đó...” nó quay sang ông Pinch, “thầy còn giữ ống sữa đó không?”

Pinch đưa ống Chapstick ra. “Còn, ta còn.”

“Tuyệt. Tốt hơn chúng ta đem ngay đến cho hiệu trưởng - bất cứ người nào uống vào sẽ phục hồi lại được quyền năng ở thời kỳ mạnh nhất. Hy vọng điều đó là thật.”

“Ta cũng hy vọng vậy,” ông Pinch nói, và, trước sự ngạc nhiên của mọi người, ông mở nắp ống và liếm môi uống sữa của mụ Hydra Chúa.

CHƯƠNG MƯỜI HAI - PINCH

QUYỀN NĂNG

“Thầy... thầy vừa làm cái gì thế?” Charlie thét lên, đờ cả người vì choáng váng. “Đơn giản là làm điều cần phải làm,” ông Pinch trả lời. “Chúng ta không thể đưa một thứ quan trọng như thế này cho Kẻ Gác Đường mà không thử trước. Giờ thì đã có thể.”

“Nhưng thầy uống hết cả rồi!”

“Đã hết đâu. Ta chỉ uống có một hộp thôi. Vẫn còn lại một hộp đấy chứ, thấy không?” Ông chìa cho chúng cái ống nhỏ xíu. Quả là vẫn còn lại một chút ít sữa Hydra trong đó.

“Đồ ăn cắp!” Charlie gào lên. “Mụ Hydra Chúa chết rồi - nếu chùng đó không đủ cứu Kẻ Gác Đường, chúng ta không biết tìm đâu ra nữa!”

“Này mọi người,” Theodore vui vẻ nói và bước lại, hoàn toàn không hay biết chuyện mới xảy ra. Người nó vẫn còn nóng bừng vì được là tâm điểm chú ý của bọn học sinh khác nhờ vụ xử lý con Hydra. “Biết không, trò Khai công này cũng không đến nỗi tệ. Chỉ cần tìm ra được cách dùng nó để tấn công là ngon lành. Đúng là không thể thắng được nếu như không phòng thủ tốt, nhưng, các cậu cũng biết đấy, ai mà chả thích thỉnh thoảng tự mình ghi bàn chứ.” Nó tò mò nhìn Charlie và Violet. “Sao vậy? Sao trông cứ như vừa thấy một con Phun A-xít trong túi bánh thế.”

“Thầy Pinch uống sữa con Hydra rồi,” Violet nói.

“Cái gì?” Theodore hét lên, quay sang ông Pinch. “Ông bị điên rồi hả?”

“Chỉ một hộp thôi,” ông Pinch đáp.

“Chỉ một...” Không nén giận được nữa, Theodore quát lên âm ỉ, xắn tay áo, để lộ đôi cánh tay khăng khiu như thể sẵn sàng chiến đấu. “Sau bao thử

thách mới lấy được thứ ngu ngốc đó, vậy mà ông lại cho phép mình uống được hay sao? Không cần biết ông lớn hay nhỏ, tôi nhất định phải cho ông một trận!”

“Chờ đã!” Charlie hét lên trước khi Theodore vung tay đấm.

“Gì?”

“Nhìn kìa.”

Chuyện gì đó đang xảy ra với ông Pinch. Khuôn mặt ông méo mó đi vì đau đớn và tất cả các cơ trên người ông căng lên như vừa bị roi điện lừa bò dí vào. Thân người ông bắt đầu rung lên dữ dội. Charlie sợ ông làm đổ phần sữa còn lại bèn lao tới giật lấy ống sữa rồi đập ngay nắp lại.

“Chuyện gì vậy?” Violet hỏi.

“Ta... ta không biết...” người đàn ông râu ria rên rỉ, rồi khụy gối xuống, mắt nhắm nghiền rên xiết. “Đau quá!”

“Có chuyện không hay rồi,” Charlie nói. “Ai đó đi tìm người giúp đi! Tìm Rose mama đi!”

Nhưng chưa ai kịp nhúc nhích thì một chuyện lạ lùng đã đến...

Cả hàm râu của Pinch tuột khỏi mặt và rơi xuống nền cát bên dưới. Cảnh tượng khiến mọi người sửng sốt... bây giờ trông ông khác hẳn, mặt mày nhẵn nhụi và trẻ hơn rất nhiều.

Và cùng lúc đó, Charlie nhận ra không phải chỉ vì thiếu bộ râu mà ông trông trẻ hơn - mà sự thật là ông *đã* trẻ hơn thật. Những nếp nhăn quanh miệng và mắt biến mất, phần trọng lượng thừa quanh bụng cũng tan biến và người ông bắt đầu co rút lại, chiều cao hạ thấp xuống một phân, rồi hai phân, rồi nhiều hơn nữa.

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?” Violet thì thầm.

Charlie lắc đầu. “Tớ thật sự không biết.”

Các nếp nhăn, từng phân chiều cao và trọng lượng tiếp tục biến khỏi người Pinch cho đến khi bộ đồ xám ông đang mặc bỗng thành ra thùng thình, trông ông như một đứa bé diện áo quần của bố mình vậy. Da mặt ông nhăn nhui, tròng mắt trong hơn và sắc hơn.

“Thật không thể tin nổi,” ông Pinch nói và Charlie sửng sốt khi nghe tiếng ông bây giờ như tiếng một thiếu niên. “Hiệu nghiệm thật! Linh dược quả thật hiệu nghiệm - ta đã trở về khi ta mạnh nhất!”

Charlie kinh hãi nhìn chăm chăm thằng bé mười ba tuổi đang đứng trước mặt mình - thằng bé mười ba tuổi vốn là Pinch.

Ông đã biến lại thành trẻ con.

“KTN...” Theodore lầm bầm hoài nghi. “Không Thế Nào.”

Violet lắc đầu. “Tớ sẽ không bao giờ tin được chuyện này nếu không chính mắt trông thấy.”

“Ta tự hỏi,” ông Pinch tiếp tục giọng nói lạ lẫm thời tiền dậy thì của mình, “không biết Khả năng của ta có quay trở lại cùng với tuổi trẻ hay không.”

Ông dang tay phải ra và nhắm mắt lại. Lửa màu tím bắn lách tách qua người ông, và trong cái bóng dài của Học viện Ác mộng, một cánh cổng rất lớn bật mở, dẫn sang cõi tăm tối của Âm Ti.

Tất cả kinh ngạc nhìn qua cổng.

“Ông đã làm được,” Theodore kêu lên. “Ông đã mở được một cái cổng thật!”

“Thầy đã lấy lại được Khả năng,” Charlie nói. “Thầy đã làm được!”

“Ta đã làm được thật, phải không?” ông Pinch nói rồi bắt đầu khóc trong niềm hạnh phúc.

Đúng là kỳ dị, Charlie thầm nghĩ khi nhìn ông Pinch mặc cái quần jeans và áo thun đỏ mà nó vừa cho mượn. Vừa xoắn. Thằng bé Pinch (*ông Pinch*

chứ, Charlie tự nhắc mình) cũng tầm kích cỡ và cân nặng như nó, nhưng hai người chỉ có bấy nhiêu giống nhau thôi, còn tóc ông Pinch thì đen, mắt cũng đen, và da thì tái như bụng cá bơn.

“Đây rồi,” ông Pinch nói và kéo từ dưới cái võng ngủ của mình ra một cái hòm bạc màu. Gian buồng của ông trong Học viện Ác mộng vừa nhỏ vừa trống trải - không tranh ảnh, không vật dụng tùy thân, không hơi hướm của một mái nhà. Ông phủ bụi trên hòm rồi trịnh trọng mở ra.

Bên trong là một món vũ khí sáng, lưỡi cong bén ngọt, tay cầm làm bằng mã não có chạm khắc tỉ mỉ đẹp đẽ.

“Lưỡi liềm của ta,” ông Pinch hân hoan cầm vũ khí lên, vừa chạm vào thì lưỡi liềm rực lên màu xanh lạnh. “Ta đã không đụng tới nó kể từ khi...” ông lặng đi. “Ừ, từ lâu lắm rồi,” cuối cùng ông nói, vẫn lặng trong dòng suy nghĩ.

“Thầy Pinch,” Charlie huých nhẹ.

“Gì?”

“Ta phải đi thôi - cô hiệu trưởng đang chờ sữa.”

“Phải rồi.” Ông Pinch đứng lên, tay vẫn nắm chặt cái liềm.

“Thầy muốn mở cổng đưa chúng ta đến đó,” Charlie hỏi, “hay là...”

“Người làm đi. Ta lâu rồi không thực hành.”

“Được rồi.” Charlie quay sang Violet và Theodore. “Sẵn sàng nhé. Bọn mình sẽ tiến thẳng vào Vòng thứ Năm, tớ sẽ cố đến gần Nghĩa trang TGB hết sức có thể. Ở đó sẽ có quái vật đấy... có lẽ cả tấn đấy.”

“Cậu mang sữa chưa?” Violet hỏi.

Charlie gật đầu. “Đương nhiên.” Nhưng dẫu sao nó cũng vẫn kiểm tra lại túi - linh dược vẫn còn trong đó, an toàn. “Được rồi. Ta đi thôi.” Những ngọn lửa tím lổp bốp nổ qua người nó khi nó bắt đầu mở cổng.

Vòng thứ Năm lúc nhúc quái vật. Charlie hơi hoảng khi thấy những con quái vật hiểm độc càng lúc càng tiến được gần hơn đến nơi Kẽ Gác Đường

đang ẩn náu - một số con đã xoay sở lại gần đến nỗi chạm được cả vào những thân tàu vỡ nát ở vòng ngoài Nghĩa Trang TGB.

“Trời đất,” ông Pinch nói. “Chúng đến gần quá rồi. Kẻ Gác Đường chắc đã yếu lắm. Hy vọng chúng ta không quá muộn.”

“Ta phải nhanh lên thôi,” Charlie đáp và rút kiếm ra. “Ước gì tớ có được một kế hoạch hay ho để bàn với các cậu - một kế hoạch tài tình và khôn ngoan - nhưng có vẻ chúng ta chỉ có mỗi một cách là phải chiến đấu để mở đường đến nghĩa địa thôi.”

“Khá xa đấy,” Violet nói, quan sát khoảnh đất lồi ngổm yêu quái mà cả bọn sẽ phải vượt qua.

“Ừ, nhưng bây giờ ta đã có thêm một Chiến binh Trừ Tà nữa rồi mà.”

“Đúng vậy,” ông Pinch giơ cao cái liềm cong. Lưỡi liềm rực lên ánh sáng màu xanh, rõ ràng là một món đẹp hơn nhiều so với vũ khí mà Charlie và Violet mang theo.

“Theodore?” Charlie nói.

“Tên tao đó, đừng có gọi nhiều không nó mòn hết bây giờ.”

“Mày chỉ cần luôn luôn sẵn sàng mở cổng cho bọn này nếu có tình huống xấu xảy ra thôi, được chứ?”

“Rồi, rồi... Chắc tao chỉ làm được có vậy thôi, vì tao không phải là Chiến binh Trừ Tà như mọi người.”

Thường thì Charlie sẽ cố nâng tinh thần thẳng bạn lên, nhưng chẳng còn thời gian nữa - trong một vài giây ít ỏi từ khi cổng mở ra đến giờ, năng lượng của Kẻ Gác Đường đã hao mòn thêm và bọn quái vật của Âm Ti đã dò dẫm tìm đường vào trung tâm của Nghĩa trang TGB.

“Đi thôi,” Charlie nói và giơ cao thanh kiếm, lao qua cổng, tiến vào Âm Ti, những người khác theo sau.

Chẳng bao lâu sau, đợt tấn công đầu tiên đã nổ ra.

Hai con Dangeroo Hạng 5 từ trên trời rớt xuống, tiếp đất đánh thạch ngay trước mặt lũ trẻ. Hai con quỷ ấy nhe nanh gầm gừ, hành động không giống chút nào loài vật thân thiện có bề ngoài hao hao như chúng. Charlie, Violet và ông Pinch không bỏ phí chút thời gian nào, ngay lập tức vung vũ khí tiến vào.

Ông ấy giỏi thật, Charlie thầm nghĩ khi thấy ông Pinch vung liềm tấn công. Cho dù đã nhiều năm ông Pinch không sử dụng sức mạnh của mình, nhưng vũ khí vẫn loang loáng xoay trở trong tay ông.

“Con đầu tiên gục rồi!” Violet la lên, rồi cả bọn chuyển sự chú ý sang con Dangeroo thứ hai. Con quái ghê gớm thế nào thì ba Chiến binh Trừ Tà điều luyện cũng ghê gớm như thế, chỉ trong chớp mắt cũng đã hạ được nó.

Đúng lúc ấy cả bọn nghe giọng nói nho nhỏ ở phía sau.

“Cứu với...”

Charlie quay lại thì thấy một đứa bé, khoảng bảy tuổi, đang đứng quay lưng về phía những thanh pha lê màu ngà ngà như mù tạt của Vòng thứ 5. Thằng bé đang khóc, đôi mắt dại đi vì kinh hãi.

“Chúng bắt em!” đứa bé thét lên. “Bọn quái vật có túi đó... em bị ác mộng!”

“Hẳn là chúng đã bắt thằng bé và đem nó đến để giết Kẻ Gác Đường đây mà,” Violet nói. “Làm gì bây giờ?”

Charlie liếc mắt nhìn quanh thật nhanh. Bây giờ sự có mặt của cả bọn đã đánh động bọn quái vật Hạng 5, chúng đang ùn ùn kéo tới từ mọi phía - Charlie còn nhìn thấy vài con đang bò lên đằng sau thằng bé con, chỗ những thanh pha lê sắc nhọn như dao cạo.

“Phải đưa thằng bé ra khỏi đây thôi. Ngay bây giờ. Phải quay trở lại Học viện thôi.”

“Không đủ thời gian đâu,” ông Pinch đáp lại. “Ta phải đem sữa đến cho Kẻ Gác Đường trước. Đó là chuyện sinh tử.”

“Đúng vậy, nhưng nếu đem theo thằng bé thì ta sẽ bị chậm lại.”

“Nhưng không thể bỏ nó lại đây!” Violet nói. “Nó chết mất!”

“Nếu Kẻ Gác Đường chết thì tất cả cũng sẽ chết!” ông Pinch trả lời.

Charlie nhắm mắt suy nghĩ. Hiệu trưởng đã bảo nó là có thể còn có những đứa trẻ khác bị kẹt trong Âm Ti và nếu cứu được thì nên cứu - nhưng bà cũng nói không gì quan trọng hơn việc phải hoàn thành nhiệm vụ đem sữa đến cho Kẻ Gác Đường càng sớm càng tốt. Quả là một lựa chọn khó khăn.

“Được rồi,” cuối cùng nó nói. “Bọn mình sẽ chia ra. Theodore, mày đưa thằng bé về Học viện. Violet, cậu đi theo bảo vệ Theodore và thằng bé.”

“Nhưng còn sữa?” Theodore hỏi.

“Thầy Pinch với tao sẽ đem sữa đến cho Kẻ Gác Đường.”

“Tớ không biết đâu...” Violet nói. “Tớ không chắc mình chia nhóm thế này là hay hay dở.”

“Chúng đang tới kìa!” thằng bé con hét lên khi phát hiện ra những con quái vật đang tiến đến từ phía sau: một đôi Cà khêu Âm Ti và một con trông như con Darkling đang lướt đến qua màn tối.

“Đi ngay đi!” Charlie gào lên. “Không còn thời gian nữa đâu!”

Tuy còn chút ngần ngại, nhưng Theodore và Violet vẫn chạy lại chỗ thằng bé đang sợ hãi trong khi ông Pinch đánh trả một cuộc tấn công mới của một con Dơi Âm Ti bằng những đường liềm mãnh liệt. Charlie cùng tham gia và chẳng mấy chốc hai người đã bị cuốn vào một trận chiến dữ dội với những con quái vật bay của Âm Ti.

Trong lúc đó, Theodore tập trung mở cổng trở lại Học viện Ác mộng, còn rìu của Violet tung lên hạ xuống đánh trả con Darkling và lũ Cà khêu Âm Ti đe dọa ăn thịt thằng bé con.

“Cái cổng thế nào rồi?” Violet la lên trong khi đứa nhỏ chết điếng vì sợ hãi vừa vòng cả hai tay ôm chặt cô bé vừa khóc âm ỉ.

“Tới rồi đây!”

Cánh cổng của Theodore mở bật ra ngay trước mặt, qua đó, chúng có thể thấy bãi cát phía trước Học viện Ác mộng.

“Tuyệt!” Violet nói. “Theo chị!” Nó cùng thằng bé lao vào cổng, Theodore theo sau.

Ngay khi chúng đặt chân đến bên kia, Theodore quay lại Charlie. “Làm được rồi!” nó hét lên. “Mọi chuyện ở đây ổn rồi!”

“Tuyệt!” Charlie gào lên khi nó và ông Pinch tiêu diệt những con dơi Âm Ti cuối cùng đang tấn công. “Giờ thì đóng cổng lại đi, trước khi có thứ gì khác chạy qua!”

“Đợi đã!” Violet hét lên, mắt mở to. Con bé bắt đầu thối lui khỏi đứa trẻ mà bọn chúng vừa cứu thoát. “Ồi... Charlie. Cậu nên nhìn xem này!”

Charlie quay lại và, khi nhìn qua cổng, nó thấy thằng bé con đứng trên bãi biển đang rung lên bần bật. Thoạt đầu, Charlie nghĩ thằng bé chỉ là sợ quá đến nỗi không ngừng run được, nhưng liền sau đó nó để ý thấy có chuyện lạ lùng...

Khuôn mặt thằng bé bắt đầu xệ xuống và sau đó *tan chảy ra*, theo đúng nghĩa đen, như sáp nóng.

“Các người còn nhớ chuyện ta nói ta bất biến như lớp đá mà ta đào qua chứ?” thằng bé con khùng khục cười, nụ cười méo mó điên dại. “Ta nói dối đấy.”

Ôi không, Charlie nghĩ. Không thể thế được .

Phần da còn lại của thằng bé rơi tuột hẳn xuống, để lộ ra bên dưới đó là một sinh vật có hình thù như con giun. Quanh thắt lưng nó là một Tạo tác của Âm Ti màu đen lấp lánh.

“Slagguron...” Charlie há hốc mồm.

“Đã bảo là ta sẽ gặp lại nhau mà,” gã Named thứ Ba cười lớn trả lời.

f

CHƯƠNG MƯỜI BA - SLAGGURON

– KẺ GIẢ DANH

“Gã là một kẻ Giả danh!” Violet hét lên trong khi Slagguron càng lúc càng phình to ra Chẳng mấy chốc, gã đã lớn bằng cả một nửa Học viện Ác mộng.

“Kẻ Giả danh là gì?” Theodore hỏi, vội bước lùi khỏi con quái vật đang biến hình.

“Chúng giống như loài Đội lốt, nhưng thay vì thành một bản sao của thứ gì đó, chúng có thể biến thành bất cứ loài nào chúng muốn - nhưng chỉ trong thời gian ngắn mà thôi.”

“Tất cả đều là sự thật đó,” Slagguron oang oang. “Khi ở trong hang của mục Hydra, người ngỗ người khôn hơn ta chứ gì, nhưng giờ thì xem ai mới là kẻ khôn hơn nào? Ngay khi người nói đang tìm cứu bọn trẻ mắc nạn là ta đã biết ngay cái nguyện vọng ngớ ngẩn muốn ‘làm việc thiện’ của bọn người các người tất sẽ đưa ta đến thắng lợi!”

“VẬY mà gã nói *mình* xảo trá...” Charlie lẩm bẩm khi nó và ông Pinch đứng ở Âm Ti, cùng chứng kiến quá trình biến hình của Slagguron.

“Gã đã lừa được chúng ta,” ông Pinch nói ủ ê. “Ta không hề biết đây mới là bản chất thật của gã. Chúng ta cứ nghĩ chưa có người nào từng tận mắt nhìn thấy Slagguron, nhưng nào ai biết rằng chúng ta đã thấy gã bao nhiêu lần mà không hay biết đó thôi.”

“Charlie, làm gì bây giờ?” Violet hét gọi qua cánh cổng, nhưng trước khi nó kịp trả lời thì cánh cổng đã đóng sập lại, tách Violet và Theodore ở phía Học viện Ác mộng trong khi Charlie và ông Pinch vẫn còn ở Âm Ti.

“Ta có nên quay lại giúp không?” ông Pinch hỏi.

Charlie lắc đầu. “Không, muốn giúp được họ, chúng ta phải tiến tới thôi.”

Không còn Slaguron làm phân tâm, Charlie quay sang và thấy một dòng thác quái vật đang cuồn cuộn tiến về phía mình.

“Thầy Pinch, thầy sẵn sàng cho chuyện này rồi chứ?”

“Ta đã sẵn sàng,” ông Pinch đáp. “Còn người?”

“Đương nhiên ạ.”

Charlie vung kiếm lao về phía những con quái vật Hạng 5 đang nhào tới tấn công. Ông Pinch theo sau, chỉ cách nó vài bước chân. Họ đến được Nghĩa trang TGB trong cảnh vũ khí lấp loáng, chất dịch đen bóng chảy ràn rụa nhớp nháp, và bọn quái vật Âm Ti văng tung tóe. Trong khi đang chiến đấu, Charlie liếc mắt nhìn sang ông Pinch và sửng sốt khi thấy thằng bé ấy (*người đàn ông ấy* chứ, nó cố nhắc mình chính lại) lịch lãm thanh toán bọn quái vật Âm Ti của phần mình như thế nào. Ông chiến đấu giỏi kinh hoàng, và Charlie một lần nữa thảng thốt trước cái tội ác mà Phân viện Ác mộng đã phạm phải khi cố tiêu diệt một tài năng xuất chúng như thế.

Chẳng bao lâu sau, bất giác Charlie và ông Pinch đã thấy mình đang ở trong Nghĩa trang TGB, an toàn và lạnh lẽo, để lại phía sau xác bọn quái vật ngổn ngang.

“Đáng nể thật,” ông Pinch vừa nói vừa nhìn lại công trình của họ. “Hai ta làm tất tần tật đấy ư?”

Charlie gật đầu. “Đúng là không tệ đối với một thằng trẻ con mười ba tuổi và một kẻ *trông như* thằng trẻ con mười ba tuổi.”

Pinch cười, và trong một thoáng Charlie đã có thể thấy được con người thật của ông Pinch khi ông còn nhỏ - một đứa bé chỉ muốn làm điều tốt và muốn được mọi người yêu mến.

Nhưng rồi nét mặt ông Pinch trở lại nghiêm trọng. “Kẻ Gác Đường đâu rồi?”

“Lỗi này,” Charlie trả lời và chạy qua cái mê cung các con tàu bị đắm, dẫn ông Pinch đi về hướng chiếc tàu cũ nát mà Kẻ Gác Đường lấy đó làm nhà.

Không hiểu ở Học viện thế nào rồi, Charlie sợ hãi nghĩ thầm trong khi len lỏi qua đồng thuyền cao ngất không bao giờ còn gặp lại biển cả được nữa. Slagguron đã ra tay chưa? Bạn bè mình có còn sống không?

Đám học sinh của Học viện Ác mộng nhào ra các boong tàu còn trống, các lối đi trên không, các cành cây, nín lặng khiếp hãi giương mắt nhìn gã Chúa quỷ Âm Ti. Brooke đang đứng trên con tàu cướp biển, ở tít trên cao, bên cạnh là Geoff.

“Chà,” cô bé nói. “Chắc chắn với anh một điều, nếu có em đi cùng với họ thì đã chẳng xảy ra chuyện thế này.”

“Đúng rồiiiii,” Geoff đáp bằng giọng hoài nghi.

“Kẻ Gác Đường đã chết,” Slagguron rống lên. “Không thì cũng đã gần chết rồi. Quyền phép méo mó của y giờ đây chỉ là một cái gãi ngứa không hơn. Ta đã đợi nhiều năm dài để được lên mặt đất và bắt đầu sự hủy diệt của ta.”

“Ê, người biết người ta vẫn nói gì không?” Theodore vẫn còn đứng trên bãi biển, lớn tiếng quát lên. “Càng to xác thì càng ngã đau.”

“Chúng còn nói điều khác nữa,” Slagguron âm âm đáp lại. “Kẻ mạnh luôn đúng, vậy nên ta vô cùng, vô cùng đúng.”

“Này!” một giọng miền Nam đặc sệt vang lên.

Slagguron quay lại thì thấy Rose mama đang đứng trên boong con tàu nhà bếp của Học viện. Thức ăn trưa của học sinh đã được bày biện cẩn thận trên những chiếc bàn gỗ mòn vẹt.

“Đúng đó, người, ta đang nói chuyện với người đó! Ta biết người là đồ to xác khốn kiếp, nhưng ở đây chỉ có toàn bọn con nít thôi - bọn con nít lẽ ra giờ này phải ở trong nhà chứ không phải ra ngoài này mà trở mắt nhìn thứ

quái vật dị hợm như vậy!” Phần sau của câu nói là nhắm vào đám học sinh đang đứng sau lưng mình. Chúng tản ra, biến vào trong thân những con tàu của Học viện như một đám chuột sợ sệt. Bà quay sang lại Slagguron. “Người muốn ra tay giết chóc thì đi chỗ khác mà làm chuyện đó. Ta chắc chắn một tên Chúa quý Âm Ti to xác như người cũng không muốn làm hại con nít!”

“Đó,” Slagguron nói, “điều đó là người nhảm rồi.”

Rồi vận hết sức lực bằng một ngàn quả đạn phá hủy diệt, gã lồng lên và ném cả cái người đồ sộ của mình vào thân đa.

Charlie chưa từng nhìn thấy một sinh vật nào ở gần với cái chết như Kẻ Gác Đường. Sinh vật mỏng manh đó giờ vàng vọt ốm yếu. Lồng ngực của y phập phồng theo nhịp thở khò khè đứt quãng. Đôi mắt to đờ đẫn không hồn và làn da nứt nẻ đang rỉ ra một chất lỏng như mủ.

“Ôi không,” Charlie nói. “Chúng ta đến muộn quá rồi sao?”

“Y vẫn đang thở...” ông Pinch trả lời.

Ngay lúc đó, hiệu trưởng bước vào sau lưng Charlie và ông Pinch. “Xin lỗi vì không có mặt ở đây khi các cậu đến. Ta phải đi đuổi mấy con Phun A-xít mò lại quá gần.”

Phất tay nhanh một cái, bà biến cây gậy kim loại đen kịt lại vì máu của quái vật thành một cái que nhỏ rồi giắt vào trong nếp áo.

“Đây là?” bà liếc nhìn ông Pinch và hỏi.

“Là tôi, Edward đây,” ông đáp. “Edward *Pinch* .”

Mắt bà hiệu trưởng mở to. “Ta hiểu rồi. *Hiểu rồi* ... Vậy nghĩa là các cậu đã lấy được sữa, phải không?”

Charlie gật đầu. “Đây ạ.”

Nó đưa cái ống nhỏ cho hiệu trưởng.

Bà thở dài nhẹ nhõm, cầm lấy ống sữa với vẻ biết ơn. “Cám ơn cậu rất nhiều, cậu Benjamin... và cả cậu nữa, cậu Pinch. Ta chắc chắn cả hai có nhiều chuyện phiêu lưu thú vị để kể và ta cũng muốn nghe tất cả, ngay khi Kẻ Gác Đường đã bình phục, dĩ nhiên. Như hai cậu cũng thấy đấy, sức của y đã kém nhiều.”

“Làm ơn, cho y uống sữa đi ạ,” Charlie nói. “Chúng ta cần y khỏe mạnh. Ngay tức khắc.”

Hiệu trưởng nhìn Charlie chăm chăm. “Sao ta lại có cảm giác cậu có điều gì đó... chẳng lành... muốn cho ta hay, cậu Benjamin?”

“Đúng vậy. Và em sẽ kể. Sau khi cô đưa sữa cho Kẻ Gác Đường.”

Bất ngờ, một tiếng thét đinh tai xuyên suốt cõi Âm Ti. Tiếng thét gần đến nỗi kính cửa sổ con tàu chiến vỡ vụn vì chấn động.

“Tyrannus mò tới gần đây rồi,” hiệu trưởng nói. “Gã biết Kẻ Gác Đường chẳng mấy chốc nữa sẽ chết.”

Bà mở nắp ống và, cẩn thận không đụng vào người Kẻ Gác Đường đang hấp hối, trút những giọt linh dược cuối cùng vào miệng của y.

Sự va chạm thật khủng khiếp.

Lực tấn công của Slagguron khiến cho cây đại thụ rung chuyển dữ dội. Hai chiếc thuyền - một chiếc thuyền cao tốc được dùng làm nhà bếp của Học viện, nơi Rose mama đang đứng, và một chiếc thuyền nhỏ một buồng dùng làm chỗ giặt là quần áo - bị hất văng khỏi những cành cây. Những người bên trong la hét thất thanh khi chúng lao sầm xuống đất.

Theodore, hành động thuần túy theo bản năng, hất mạnh bàn tay phải, tức khắc tạo một cánh cổng lớn ngay bên dưới hai chiếc thuyền đang rơi. Chúng rơi qua cổng, lọt vào Vòng thứ nhất của Âm Ti - ở độ cao một trăm bộ trong không trung.

Và không suy nghĩ, Theodore cũng nhảy theo những chiếc thuyền vào cổng.

Khi rơi qua Âm Ti cùng hai chiếc thuyền, nó đóng cánh cổng phía trên lại rồi mở một cổng khác bên dưới, để cho thuyền lao qua cổng và rơi thẳng xuống đại dương ngay phía trước Học viện Ác mộng. Hai chiếc thuyền rơi xuống nước đánh rầm một tiếng dữ dội. Cú va đập rất mạnh - nhưng không đến nỗi tàn khốc như nếu bị rớt xuống mặt đất cứng.

Theodore cũng rơi tùm xuống làn nước biển ấm áp, rồi nó trôi lên mặt nước và bắt đầu giúp những người bị thương thoát khỏi hai chiếc thuyền đang chìm. Người đầu tiên nó tới giúp là Rose mama.

“Chà, nhìn con kìa, con trai,” bà nói kèm một nụ cười khi Theodore kéo bà ra ngoài. “Cuối cùng thì xem ra con có tương lai với vụ khai cổng này rồi đó nhé.”

“Có lẽ thế ạ,” Theodore cười đáp lại.

Trong khi Theodore tiếp tục cứu các nạn nhân trong đợt tấn công đầu tiên của Slagguron, thì Violet giận tím người, tay lăm lăm cây rìu, chạy lại phía con quỷ Named. Cô bé tóm lấy những cái chân giống như chân rết ở dưới thấp nhất và dùng chúng như các nấc thang, bắt đầu leo lên phía cái đầu to tướng của gã.

“Người nghĩ mình đang làm gì vậy hả?” Slagguron nói và nhìn cô bé như kiểu một con ngựa nhìn một con ruồi. Gã lắc nhanh thân hình một cái, hất Violet bay vút lên. Cô bé lộn nhào trong không trung, về phía Học viện Ác mộng, đâm sầm vào cái lan can gỗ đẽo thô mộc của con thuyền cướp biển trên ngọn cây. Cô bé cố bám vào đó, nhưng tuột tay và sắp sửa bổ nhào lại xuống mặt đất ở xa tít bên dưới thì chợt nghe một giọng nói quen thuộc...

“Bắt được cậu rồi!”

Brooke đã tóm lấy cánh tay Violet, và với một cú giật mạnh, kéo cô bé Chiến binh Trừ Tà trẻ tuổi lên boong tàu.

“Cám ơn,” Violet hụt hơi. “Nếu không có cậu...”

“Thôi bỏ qua đi.” Brooke cười nòng hậu.

Violet quay người nhảy lên một chiếc xuống thang máy của Học viện Ác mộng. Cô bé dùng đưa chiếc xuống tới lui trên sợi dây thừng dài như dùng đưa một con lắc. Rồi vận hết sức mạnh của mình, từ chiếc xuống Violet lao lên cái mặt sâu bọ của Slagguron, nơi hàng ngàn cái chân ngắn ngo ngoạy của gã không thể nào với tới được.

“Tránh xa ta ra, đồ con người!” gã gầm lên.

Violet không nói một lời, vung tay lên và chém phập lưỡi rìu thật sâu vào mắt trái của con quái vật khổng lồ.

Slagguron đau đớn rú lên làm rung chuyển cả mặt đất.

“Giờ thì mày chết rồi!” gã gầm gào, rồi lùi lại phía sau, cố ý đập Violet vào thân cây lớn của Học viện.

“Không!” Theodore hét lên. “Violet!”

Nhưng ngay trước khi ép Violet bẹp dí vào thân đại thụ thì đột nhiên con quỷ Named ấy hét lên đau đớn rồi ngã quỵ xuống đất, như một hành tinh nhỏ va vào trái đất. Violet trượt xuống theo người gã, dùng thịt của gã để giảm tác động khủng khiếp của cú rơi.

“Không tin nổi!” Theodore lao về phía cô bé. “Cậu hạ được gã đấy hả?”

Violet lắc đầu. “Đâu có.”

Slagguron cố nhồm người lên nhưng rồi lại ngã quỵ xuống đất.

“Gã sao vậy?”

“Charlie và ông Pinch hẳn đã hồi sinh được Kẻ Gác Đường rồi!” Violet sung sướng reo lên. Cô bé trượt xuống bên sườn con quái to lớn và nhảy xuống mặt cát thoăn thoắt như mèo. “Hệ thống phòng thủ của Học viện đã hoạt động trở lại rồi.”

“Chà, xem, hào quang của Kẻ Gác Đường mạnh khiếp chưa này! Thậm chí ở đến tận đây mà vẫn ghê gớm được như vậy.”

Những tấm vảy cứng căng ra khắp trên mặt Slagguron, tạo thành một đầu nhọn như mũi khoan. Violet nhận ra trước đây gã cũng đã từng làm như vậy. “Slagguron sắp trốn thoát đó!” con bé hét lên.

“Ồ ồ... tớ nghĩ cậu đúng.”

Không nói thêm một lời nào, Theodore mở một cánh cổng vào Vòng thứ nhất của Âm Ti.

“Cậu làm cái quái gì vậy?”

“Rồi cậu sẽ thấy,” nó nói rồi chạy luôn qua cổng.

Sự hồi sinh của Kẻ Gác Đường thật diệu kỳ.

Vừa uống sữa của con Hydra, màu da vàng vọt ồm ồm của y phai đi tức khắc, thay vào đó là một sắc xanh lục khỏe mạnh dạt dào sức sống. Đôi mắt trắng đục trở nên sáng trong, và dù không phải là một sinh vật to lớn, nhưng cơ thể y căng phồng ra và mạnh mẽ hẳn lên.

“Được rồi!” Charlie reo lên. “Y khỏe rồi!”

Thế rồi khắp chung quanh vang lên những tiếng kêu gào đau đớn.

Charlie chạy lên boong thì thấy vô số quái vật của Âm Ti đang quần quai rút lui khi hào quang của Kẻ Gác Đường chiếu qua nghĩa địa của các con tàu. Tiếng rú đình tai nhất vang lên ở trên không khi từ trời cao, Tyrannus rơi nhào xuống mặt đất cứng đánh sầm một tiếng, làm bắn tung lên vô số mảnh pha lê màu ngà ngà mù tạt.

“ĐỒ PHẢN BỘI!” gã gào lên, lão đảo đứng dậy, đôi cánh dơi dúm dỏ trông thật tức cười quắp lại dưới người gã. “Bất công! Bất công! Thăng Gác Đường đó phải CHẾT ĐI để ta có thể nhuộm mặt đất màu ĐỎ bằng máu trong SỌ của các người!”

“Thật ra,” Charlie quay sang nói với ông Pinch, “phần vằn vèo ở cuối đó là do Theodore nghĩ ra.”

“Ta cũng đoán được như vậy.”

Hiệu trưởng bước lại nhập bọn. “Các cậu cũng thấy rõ rồi đó, Kẻ Gác Đường đã khỏe lại. Bây giờ chúng ta phải quay về Học viện Ác mộng thôi.”

“Nếu gã vẫn còn ở đó...” Charlie lẩm bẩm.

“Cậu nói gì vậy, cậu Benjamin?”

“Em nói là em rất nóng lòng muốn quay về thôi ạ.”

Bà đi ngang qua hai người, ra xa tầm ảnh hưởng - gây khó khăn cho việc mở cổng - của còi Anomaly đồ rục to lớn ở bên trên. Charlie vừa quay người đi theo thì chợt nghe một giọng nói khe khẽ sau lưng.

“Ôm ta với,” Kẻ Gác Đường đứng ở ô cửa của con tàu gọi là nhà của y, cất tiếng nói. “Ở Âm Ti này lạnh lắm... và cô đơn lắm...”

Y nói đúng. Ở Âm Ti quả là cô đơn, Charlie nghĩ, chăm chăm nhìn vào đôi mắt van nài của cái sinh vật yếu ớt kia. Kẻ Gác Đường đang sống một cuộc sống u buồn khổ sở biết dường nào - y không chạm được bất cứ cái gì ở đây và cũng không con người nào được chạm vào y.

“Xin lỗi, Hank,” Charlie dịu dàng nói. “Người biết ta không thể làm điều đó. Ta phải đi bây giờ thôi. Chúc người may mắn.”

Dứt ánh mắt khỏi cái sinh vật mong manh ấy, Charlie quay lưng chạy theo hiệu trưởng. Sau bao nhiêu gian nan nguy hiểm ở Âm Ti, nó vô cùng khao khát được quay về với bạn bè của mình.

Khi Charlie và ông Pinch về đến Học viện Ác mộng qua cánh cổng do hiệu trưởng mở ra thì Slagguron, vẫn còn đau đớn khủng khiếp, phóng vọt lên không trung. Với tất cả sức lực còn sót lại, gã đâm đầu xuống mặt đất. Một tiếng nổ vang trời bắn cát văng tung tóe và trong thoáng chốc gã đã biến khuất mắt, để lại một đường hầm to lớn chạy luồn trong lòng đất thăm thẳm.

“Slagguron...” hiệu trưởng nói.

Charlie e dè liếc bà. “Đây chính là chuyện em đã muốn nói với cô. Gã, ừm... à, gã đã thoát ra khỏi Âm Ti.”

“Ta đã thấy đúng là như thế.”

“Chuyện dài lắm ạ.”

“Ta cũng nghĩ như thế.”

“Là vậy đó,” Pinch mệt mỏi đưa tay lên xoa khắp khuôn mặt trẻ con của mình, Charlie vẫn chưa quen được với sự thật là bây giờ ông trông như một cậu bé mười ba tuổi. “Ta để sống mất gã rồi.”

“Không, thực ra chưa sống mất đâu ạ.”

Họ quay sang nhìn Theodore cạnh cái cổng vẫn đang mở của nó.

“Ý cậu là thế nào, cậu Dagget?” hiệu trưởng bước lại gần hỏi.

“Ngay trước khi Slagguron chuẩn đi... khi gã vẫn còn đang nằm liệt ở đó, thì em đã mở cổng này.”

Charlie nhìn qua cổng và ngạc nhiên khi thấy một cảnh tượng quen thuộc - kho trang bị của nó ở vòng thứ nhất của Âm Ti.

“Ê, đó là nơi tao cất tất cả những vật dụng trừ tà!” nó kêu lên.

Theodore gật đầu. “Tao nhớ chứ. Ở trong đó mà có bộ dụ qui Gremlins, mấy cây kiếm phòng hờ, và tao cũng để ý thấy có một ít dụng cụ nho nhỏ hay hay cất ở ngăn trên cùng.”

Nó chìa ra một vật nhỏ bằng kim loại.

“Dụng cụ lần theo dấu...” Charlie nói.

“Ờ. Tao đã móc dính một cái vào thắt lưng của Slagguron ngay trước khi gã bỏ đi.” Theodore cười rạn rở đến nỗi Charlie phát lo là đầu thẳng bạn mình sẽ bị rách làm đôi mất. “Ê, nói tao là một siêu thiên tài đi.”

“Vâng ạ, thưa mà, mà quả là một siêu thiên tài.”

“Đúng rồi, làm vậy thông minh lắm,” hiệu trưởng tán thành. “Ta khá khen cho suy nghĩ nhanh nhạy của cậu đấy, cậu Dagget ạ. Như mọi khi, ta lại đang phải đối mặt với cả cái tốt và cái xấu lẫn lộn - Slagguron đã thoát lên mặt đất, tình hình rõ ràng là rất xấu; nhưng bây giờ có lẽ gã sẽ đưa chúng ta đến hang ổ mới của Barakkas và Verminion, việc này rất có khả năng là chuyện tốt. Cũng tương tự như vậy, nhờ kết quả nỗ lực phi thường của các cô cậu, đem sửa Hydra về cứu Kẻ Góc Đường mà Tyrannus bây giờ vẫn còn bị mắc lại dưới Âm Ti - cũng là rất tốt. Nhìn chung là làm được lắm.”

Charlie, Theodore và Violet rạng rỡ mặt mày.

“Vậy bây giờ thì sao?” ông Pinch hỏi. “Bước tiếp theo của ta là gì?”

“Hiện tại thì Tyrannus có lẽ đang ở dưới Âm Ti,” hiệu trưởng đáp, “nhưng không có gì bảo đảm một lúc nào đó trong tương lai gã sẽ không tìm ra được cách để ngoi lên mặt đất. Nếu điều đó xảy ra, gã gần như chắc chắn sẽ giúp triệu tập Kẻ thứ Năm, mà đó là điều chúng ta dứt khoát không thể để xảy ra. Hướng đi của chúng ta đã khá rõ ràng. Bây giờ là lúc được ăn cả ngã về không chúng ta đã phải chiến đấu cho đến hơi thở cuối cùng.”

Bà hướng ra biển, tà áo dài bay phấp phới trong làn gió ấm.

“Một trong các gã Named phải chết.”

PHẦN III

BỘ NAMED

CHƯƠNG MƯỜI BỐN - KẾ HOẠCH TẤN CÔNG

Những cánh buồm của con tàu cướp biển trên nóc của Học viện Ác mộng bay phần phật trong gió làm Violet rối trí. Cô bé đang tập trung vẽ hình một con rồng trong khi những công nhân của Phân viện đang cố hết sức sửa chữa lại những thiệt hại nặng nề mà Slagguron đã gây ra.

Việc vẽ vời xem chừng không được tốt cho lắm.

Trước đây cô bé thường thấy được những hình ảnh trong tâm trí mình, rõ như ảnh chụp, và vẽ vời chỉ đơn giản là chuyển những hình ảnh ấy sang trang giấy mà thôi. Nhưng bây giờ những hình ảnh trong tâm trí Violet không còn được rõ ràng nữa, như thể cô bé đang nhìn chúng qua một tấm màn trắng đục vậy.

“Tranh vẽ đến đâu rồi?” Brooke đi lại hỏi.

“Vẫn đang,” Violet nói, chẳng vui vẻ gì với việc xen ngang này.

“Tớ chỉ muốn nói là cậu thật cừ đấy, dám tấn công Slagguron thế cơ mà. Y như một Chiến binh Trừ Tà đầy kinh nghiệm vậy. Mà thật ra còn giỏi hơn ấy chứ. Tớ chưa bao giờ thấy ai làm điều gì như thế cả.”

“Cám ơn cậu. Và cũng cám ơn cậu đã giữ tớ, không có cậu thì tớ đã không xong rồi.”

Brooke nhún vai. “Chỉ là đúng nơi, đúng lúc thôi.” Nói rồi lại hất nhẹ mái tóc mượt mà khỏi mặt.

“Ừ, cám ơn lần nữa nhé.” Violet lại tập trung vẽ, mong cho Brooke hiểu ra được tín hiệu ấy và đi đi cho nó nhờ.

Nhưng Brooke không đi.

“Sao cậu ghét tớ thế?” cuối cùng, Brooke hỏi.

Violet ngược mắt lên. “Cái gì cơ?”

“Này, tớ hiểu tớ không phải là người tuyệt vời nhất thế giới. Thật ra, tớ biết mình thỉnh thoảng cũng khiến người ta bực mình.”

“Bực mình thôi sao?”

“Thôi được, thôi được, khiến người ta rất bực mình. Có lẽ còn tệ hơn thế nữa. Và tớ cũng biết tớ đã sai trong lần đầu tiên gặp các cậu ở Học viện này.”

“Cậu nghĩ vậy sao?”

Những lần Brooke và Geoff liên tục tấn công Charlie và cả nhóm vẫn còn rành rành trong tâm trí của Violet, cho dù chuyện xảy ra cách đây đã hơn sáu tháng.

“Tớ chỉ đang nói rằng...” Brooke tiếp, “trời ạ, khó thật đấy... tớ chỉ muốn nói rằng trước đây tớ thật khó chịu, nhưng tớ đã cố hết sức để thay đổi. Tớ đã cố gắng thân thiện với các cậu. Tớ chỉ muốn làm bạn thôi.”

“Vì sao?”

Brooke có vẻ thật tình ngạc nhiên vì câu hỏi đó. “Ờ... tớ không biết. Cũng vì cùng cái lý do khi mọi người muốn làm bạn của ai đó thôi, có lẽ thế.”

“Ừ thì vậy, nhưng vì sao?”

“Bởi vì tớ thích các cậu và tớ nghĩ chúng ta có thể chơi với nhau...”

Violet lắc đầu. “Không phải vậy. Lý do là cậu muốn được cặp kè với Charlie Benjamin.”

“Cậu điên à, cậu ấy mới mười ba, còn tớ gần mười sáu rồi!”

“Nhưng cậu ấy cũng là một tay Đe Dọa Kép, đứa nhóc có sức mạnh lớn nhất ở đây. Ai cũng biết điều đó. Cậu chỉ muốn gần gũi Charlie, và muốn làm bạn với tớ vì tớ là bạn của cậu ấy mà thôi.”

Violet lại quay đi hí hoáy vẽ. Bức vẽ trông thật là kinh khủng.

“Như thế thật xấu tính,” Brooke nói, mắt ngân ngấn nước.

“Cậu cứ để dành số nước mắt đó đi. Luôn cả cái trò vén vén mở tóc vàng và cái mặt phụng phịu vờ vịt kia nữa. Mấy thứ đó chẳng ăn thua gì với tớ đâu.”

“Tớ không vờ vịt!” Brooke gằn giọng. Violet có thể cảm thấy ánh mắt của đứa con gái lớn hơn đang xoáy vào mình nhưng cô bé cố cưỡng lại cái khao khát đối mắt với nhau. “Thôi bỏ đi.” Brooke quay người... nhưng thay vì bước đi, cô bé chỉ dừng lại và đứng nguyên ở đó. “Tớ đã từng có thể mở cổng,” cuối cùng Brooke nói. “Tớ cũng khá giỏi việc đó... nhưng rồi tớ mất Khả năng, và giờ thì tất cả những gì tớ có thể làm chỉ là nhìn mọi người xung quanh mình dùng Khả năng của họ, và cố tìm ra cách nào đó để được cùng tham gia mà thôi.”

“Cậu đã có lại Khả năng rồi còn gì, không nhớ sao?” Violet ngược mắt nhìn lên. “Khi cậu cùng Charlie chống trả Barakkas trong hang ổ của gã? Cậu đã mở cổng và cứu được cả hai.”

“Nhưng chẳng được mấy chốc. Nó lại đã biến mất ngay lập tức.”

“Vì cậu cứ để mặc như thế!” Violet đứng bật dậy. Bây giờ con bé đã nóng máu thực sự. “Cậu vẫn có thể như tất cả bọn tớ nếu cậu cố gắng, Brooke ạ, nhưng việc đó đòi hỏi lòng can đảm. Cậu thà làm một cô bạn gái xinh đẹp - ở bên cạnh kẻ có quyền lực chứ không muốn chịu trách nhiệm về nó!”

Người Violet run lên vì giận. Brooke bước lùi lại một bước.

“Đúng, có lẽ đúng là thế, nhưng không có nghĩa là tớ muốn như thế.”

“Thế thì thay đổi đi!”

“Bằng cách nào? Tớ chỉ muốn được như cậu.”

Violet cười. “Không, cậu không muốn vậy đâu. Tin tớ đi.”

“Tớ có muốn . Cậu cứng rắn, cực kỳ khéo léo và...”

“Và tớ ghét chính mình vì những điều đó!”

Violet bỗng kinh hoàng nhận ra đó là sự thật, cô bé ghét chính mình, hay ít nhất là ghét con người mà mình sẽ trở thành.

“Tớ đã rất thích vẽ,” Violet hạ giọng nói tiếp. “Giờ thì... nhìn xem.” Con bé hất tay về phía bức tranh trên giá với vẻ chán ghét. “Khi bọn quái vật tràn đến và phải chiến đấu thì tớ còn kiểm soát được mình. Tớ có thể dùng rìu - tớ dùng rìu giỏi, khá giỏi đấy - nhưng khi đó tớ không còn nhận ra được chính mình nữa.”

Cô bé im lặng một lát, mắt đăm đăm nhìn ra biển xa. “Tớ cảm thấy mình như đang trôi đi. Tớ không còn biết chắc mình là ai nữa...”

“Tao là một tay Pháp sư Khai công kinh lắm đấy, thật đấy,” Theodore nói khi cùng Charlie đi dọc theo bờ biển phía trước Học viện Ác mộng, vừa đi vừa nhặt vỏ ốc. “Mày không tin được là tao đã mở những cánh cổng như thế nào đâu - khổng lồ luôn! To đủ cho cả hai con tàu cùng rơi qua đó. Cả hai chiếc rơi vào Âm Ti, *bùm*, tao cũng lao xuống theo, và trong khi đang rơi, đang rơi đấy nhé, tao mở thêm một cánh cổng khổng lồ nữa cho tất cả rơi qua tiếp, như xô kim vậy đó, rồi *vụt* !, cuối cùng hạ xuống ngay trên mặt đất, ngay đại dương ngoài kia kìa, an toàn cực kỳ luôn...”

Nó chỉ ra một nơi ngoài đại dương, nơi những con thuyền đã đáp xuống.

“Đúng là khiếp thật!” Charlie nói, nó thật tình mừng cho thằng bạn. “Mày dùng cổng để làm những chuyện hoàn toàn bất ngờ, giống như một phiên bản siêu cực kỳ của chuyện mày với tao đem năng tới giết con Darkling đó, có điều là mày đã tự làm việc ấy một mình. Chắc chắn là mày sướng điên lên ấy nhỉ!”

“Đương nhiên.”

Theodore bất ngờ dừng lại rồi gập người xuống rên rỉ, ôm bụng có vẻ đau đớn.

“Sao vậy?” Charlie hỏi. “Mày không bị ốm đấy chứ?”

Theodore lắc đầu, rồi nhìn lên thẳng bạn mình với ánh mắt chứa đầy một sự đau khổ mới lạ. “Vấn đề là tao không biết tao đã làm điều đó như thế nào. Những cánh cổng kia ấy... tự nhiên chúng xuất hiện thôi.”

“Thế thì sao?”

“Thì nếu mày bắt tao làm lại như thế, ngay ở đây, ngay lúc này thì vô phương. Tao không làm lại được. Tao là thần đồng chỉ một cú thôi! Sự nghiệp của tao kết thúc rồi, mà tao chỉ mới có mười ba tuổi!”

“Bớt căng thẳng đi. Tao cũng thế mà. Mấy món to đùng đó, mấy cái cổng khổng lồ, những thứ đó cứ tự nhiên xảy ra. Chúng đến từ đâu đó sâu bên trong người mình và tao chẳng kiểm soát được, thế nên chúng rất mạnh... và rất nguy hiểm.”

“Thật hả?” Theodore có vẻ tràn trề hy vọng.

Charlie gật đầu. “Nghe này, hôm nay mày đã làm được một việc rất khủng, và khi khoảnh khắc đó trở lại, và tao biết nó sẽ trở lại, chắc chắn mày sẽ làm được điều còn tốt hơn nữa kia đấy.”

“Mày nghĩ vậy hả?”

“Tuyệt đối luôn! Và cứ tưởng tượng bố mày sẽ cảm thấy ra sao khi ông ấy nghe được chuyện này...”

Mắt Theodore sáng lên. “Mày nghĩ sẽ có người kể cho bố tao hả?”

“Mày đùa hay sao? Có người nào? Tất cả mọi người ấy chứ?”

Theodore bỗng nhiên tràn trề hạnh phúc. “Bố tao sẽ hãnh diện thật sự, phải không? Làm sao mà ông lại không tự hào được chứ, phải không?”

“Dứt khoát rồi.”

“Bố tao đã bắt đầu có suy nghĩ vậy rồi mà. Mày còn nhớ hồi trong hang ổ của Barakkas và Verminion, khi bố tao nói tao từ chối đi về để ở lại bảo vệ mày là một việc tốt không?”

Charlie gật đầu.

“Lần này còn hơn thế gấp mười lần đấy nhì. Hôm nay tao đã bảo vệ được bao nhiêu là người!”

“Chắc chắn rồi.” Charlie vỗ vai bạn. “Tin tao đi, đây là một bước ngoặt đấy.”

“Một bước ngoặt...”

Charlie gần như thấy được Theodore trở lui, lật tới điều này trong đầu nó, tưởng tượng mọi khả năng tuyệt vời mới trong quan hệ của nó với bố nó.

“Mày đúng là thằng bạn tốt đấy, mày biết thế không, Charlie?” cuối cùng nó nói. “Thằng bạn tốt nhất mà tao có. Nói thật đấy.”

“Thôi đi...” Charlie ngượng ngùng xua đi.

“Thôi gì? Ý tao là thế thật đấy. Tao sẽ không bao giờ để bất cứ điều gì xảy đến cho mày đâu. Tao thề.”

“Okay,” Charlie nói, nó thấy được vẻ nghiêm túc của thằng bạn. “Tao cũng thế.”

Chúng đưa mắt nhìn ra biển. Những con mòng biển lao từ trên trời xuống nước, kẹp trong mỏ đầy cá ngon.

“Lần cuối cùng mày được gặp bố mẹ mày là hồi nào thế?” Một lát sau Theodore phá tan sự im lặng.

Charlie nhún vai. “Lâu rồi. Sáu tháng. Giờ tao còn chẳng biết họ đang ở đâu nữa.”

“Phân viện vẫn còn che dấu tung tích để bảo vệ họ hả?”

Charlie gật đầu. “Tao nhớ bố mẹ quá.”

Mình nhớ bố mẹ quá.

Sự thật của những từ đơn giản đó làm nó nhói cả lòng.

“Ê...” Theodore nói, đôi mắt long lanh ranh mãnh. “Muốn biết họ ở đâu không? Bọn mình cứ đột nhập vào máy tính của Phân viện, xong lén cho máy chạy để xem thử họ đang ở nơi đâu.”

“Thôi...”

“Có lẽ vui đó,” Theodore nói. “Làm mấy chuyện lén lút... không chấp hành luật lệ... dấy vào rắc rối... giống như hồi xưa ấy.”

“Tao đánh giá cao điều mày nói. Thật đó. Nhưng chỉ vì tao mà Verminion suýt nữa đã giết bố mẹ tao rồi. Giờ thì có đến *ba* tên Named trên mặt đất, nếu tao đi gặp bố mẹ thì ai biết được hiểm nguy nào sẽ đến với họ?” Charlie lắc đầu. “Tốt nhất là tao không nên lảng vảng quanh họ, tin tao đi.”

Ngay lúc đó, một cánh cổng bật mở ra trước mặt hai cậu bé và hiệu trưởng bước qua. “Cậu Benjamin, cậu được triệu tập đến Phân viện Ác mộng. Có chuyện lớn đang xảy ra... phải đi ngay.”

Rồi bà quay người bỏ đi.

“Chờ em một chút với!” Charlie gọi to. “Cô không đi cùng em luôn ạ?”

Bà lắc đầu. “Ta e không được. Ta phải trở lại Âm Ti trông chừng Kẻ Gác Đường.”

“Nhưng y khoẻ rồi mà.”

“Ngay lúc này thì đúng, nhưng chỉ cần thêm một cú chạm nhẹ của con người là mọi chuyện sẽ trở lại con số không và cậu có thể bảo đảm một điều là Tyrannus sẽ làm hết sức của gã để cho điều đó xảy ra.”

Charlie đồng ý là vậy, nhưng hiệu trưởng không thể nào chỉ sống dưới Âm Ti, trông giữ Kẻ Gác Đường suốt quãng đời còn lại của bà được?

“Khi nào thì cô về?” nó hỏi.

“Khi y được *an toàn*,” hiệu trưởng trả lời với giọng cho thấy rằng vấn đề ấy không cần bàn cãi gì thêm nữa. “Giờ thì đi đi, cậu Benjamin.”

“Không có em thì chưa được đâu.”

Hiệu trưởng quay sang Theodore. “Cậu nói gì, cậu Dagget?”

Theodore gật đầu. “Nó đi thì em cũng đi.”

“Đó là một lập trường khá mạnh mẽ đấy.”

“Em là một Pháp sư Khai cổng khá mạnh mẽ mà.”

Charlie sững sốt khi thấy hiệu trưởng lại mỉm cười. “Ta cũng đã nghe nói. Vậy thì hãy cùng đi luôn. Thật ra, cậu Benjamin ạ, cậu có thể dẫn theo tất cả các bạn của mình, không bao giờ là thừa đâu.”

Nói đoạn bà bước đi, để Charlie và một thằng Theodore sững sờ sau lưng.

“Đến Phân viện Ác mộng nào, nhóc ơi!” Theodore bất ngờ gào lên. “Đó là cách *ta* hành động!”

Dinh Cao ủy của Phân viện Ác mộng lạnh lẽo và yên ắng. Không khí thổi loạn soạt qua các lỗ thông gió. Các máy tính kêu ro ro với những cái nhấp chuột tách tách và những tiếng tí tí nho nhỏ.

“Ta đã tìm ra hang ổ mới của bọn Barakkas, Verminion và Slagurron, tí trên vùng bỏ hoang băng giá trên dãy Himalayas,” giám đốc Drake nói với những Chiến binh Trừ Tà và Pháp sư Khai cổng. “Đúng vậy, ta cũng tính luôn Slagguron vô bè lũ đó.” Lão quắc mắt găm vào Charlie một cái nhìn đầy ác cảm. “Có vẻ các anh bạn trẻ của chúng ta cho rằng mở cổng cho gã lên mặt đất là chuyện hợp tình hợp lý.”

Những người lớn trong phòng càu nhàu nhưng không có vẻ gì là ngạc nhiên.

Lão muốn gán hết trách nhiệm cho mình, Charlie nghĩ thầm. Mọi người đều biết chuyện Slagguron trốn thoát khỏi Âm Ti - làm sao giữ bí mật được cái tin như thế - nhưng lão giám đốc lúc nào cũng phải bảo đảm cho tất cả mọi người đều biết ai phải chịu trách nhiệm mà không hề giải thích hoàn cảnh. Bọn chúng tưởng mình đang cứu một đứa bé, vì nó khóc lóc nỉ non!

Một đứa bé con kia mà! Làm sao chúng biết được Slagguron là một kẻ Giả danh? Làm gì có ai khác biết.

“Đúng rồi đấy, rõ ràng là chúng đã làm như thế,” một giọng nói vang lên từ phía cuối phòng. Charlie nhận ra ngay cái giọng nhừa nhựa của vùng Texas. Ông Rex đang tiến lại lối giữa. Vừa nhắc thấy ông cao bồi là Charlie phấn khởi hẳn lên. “Nhưng cũng có thể nói, nếu chúng không mở cổng cho lão Slagguron thoát qua thì làm sao ta tìm ra hang ổ mới của chúng hả. Do đó ta phải cảm ơn cái suy nghĩ thông minh của cậu Theodore Dagget ở đằng kia.”

Ông Rex hất đầu về phía Theodore. Thằng bé đỏ bừng mặt, đưa mắt nhìn bố. Ông tướng liếc nhìn thằng con trai... và nháy mắt với nó một cái thật nhanh.

“Ê! Mà có thấy...”

“Có chứ.” Charlie mỉm cười. “Thấy rõ là khác.”

Ông Rex ghim cái nhìn vào lão giám đốc. “Cậu Dagget trẻ tuổi khôn ngoan hơn tất cả chúng ta gộp lại. Chúng ta xác bấc xang bang cố tìm cho ra hang ổ mới của bọn Named mà chẳng được chút manh mối gì - cứ toàn chạy lòng vòng như một lũ Hydra cụt đầu quờ quạng.”

Ông quay sang Violet.

“Nhân nói chuyện đầu cổ bọn Hydra, khi đi cứu Kẻ Gác Đường, cô có tính được đã chặt bay bao nhiêu rồi không, hử cô nhỏ Violet Sweet?”

Violet, ngồi bên cạnh Charlie, mặt đỏ bừng và nhún vai. “Cháu không biết.”

“Ta biết, ta biết, mỗi con có đến sáu cái đầu nên đếm nhầm như chơi. Ta chắc cũng lộn tưng phèo thôi. Đó là việc mà một Trợ thủ giỏi sẽ làm giúp chúng ta, mà theo ta thấy thì cô đã có một Trợ thủ giỏi giang là cô Brooke Brighton đây rồi, ta nghĩ vậy, cứ xem cách cô ấy dẫn tất cả đến chỗ chiếc thuyền Gác và đưa tới Nghĩa Trang TGB là biết mà.”

Brooke ngồi ngay cạnh Violet, cố nén không nở nụ cười toe to nhất thế giới.

“Nhưng ta chắc là ông nói đúng, ông giám đốc ạ,” ông Rex quay sang lão Drake và nói tiếp. “Tôi cho rằng bọn trẻ kia ở Học Viện chỉ là một nhóm con nít kém cỏi mà thôi.”

Bầu không khí đặc lại như có thể sờ thấy được.

“Cám ơn bài phát biểu hay hóm của người, Chiến binh Trừ Tà Henderson,” giám đốc Drake cuối cùng đáp lại, giọng nặng mĩa mai. “Bọn trẻ đó có nhiều thành tích hơn những đứa khác cùng tuổi hay không? Đó là điều không thể bác bỏ. Nhưng phải chăng chúng cũng gây hại nhiều hơn những đứa khác? Chắc chắn là như vậy.”

Lão đi vòng qua bàn làm việc để đứng ngay trước mặt đám đông.

“Vì hành động của bọn trẻ tuổi này mà ba trong bốn gã quỷ Named hiện đã có mặt trong thế giới của chúng ta. Nếu Tyrannus tìm được đường tới đây thì Bộ Tứ bọn chúng sẽ triệu tập được Kẻ thứ Năm - nhưng ta nhất quyết không để chuyện đó xảy ra. Giờ đã biết vị trí của hang ổ mới của chúng nên chúng ta có thể hoàn thành công việc chúng ta đã bắt đầu trước đó. Thưa quý vị, chúng ta phải hoàn tất cuộc Xâm lược Phân viện và giết một trong bốn tên Named.”

“Thế thì hãy chọn Verminion,” một giọng cao the thé cất lên ở bên hông phòng. Charlie quay sang thì thấy một đứa bé đang tiến về phía lão giám đốc. Nó nhận ra đứa bé này ngay.

Đó là ông Pinch.

“Suy cho cùng,” ông Pinch nói tiếp, “Verminion là kẻ bị thương nặng nhất khi đánh nhau với Barakkas. Do đó, gã là kẻ dễ trừ khử nhất. Gã phải đứng đầu danh sách cần tiêu diệt của chúng ta.”

“Cám ơn vì thông tin khẩn đó, nhóc con,” ông Rex nói, tay khoanh lại. “Bọn ta dứt khoát sẽ đón nhận lời khuyên đó, nhưng ta hy vọng chú mày

không phiền nếu ta cứ để ngỏ vấn đề thêm một chút, nhằm khi cần phải tùy cơ ứng biến.”

“Ứng biến gì thì ứng biến,” ông Pinch nói, “miễn Verminion chết là được.”

Ông Rex quắc mắt. “Người là đứa quái nào vậy chứ hả, thằng nhóc này?”

“Người không nhận ra ta sao?”

“Ta thấy người có gì đó quen quen, nhưng...” ông Rex tiến lại gần hơn quan sát. Đột nhiên, ông nhận ra. “Không... sao có thể.”

“Ta e là vậy đó.”

“Pinch hả?” Rex dè dặt lên tiếng.

“*Edward* Pinch, cảm phiền người gọi như thế.”

“Chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?” giám đốc Drake hỏi.

“Ta cũng đang tự hỏi điều khốn kiếp tương tự.”

Charlie đứng lên. “Em nghĩ mình có thể giải thích. Ông Pinch, ý em là ông Edward, đã uống một chút sữa của loài Hydra mà bọn em dùng để cứu Kẻ Gác Đường.”

“Ta chỉ thử thôi, các người hiểu chứ,” ông Pinch giải thích. “Không thể cho sinh vật ấy tiếp xúc với một thứ linh dược lạ mà không biết nó có an toàn không, không phải sao?”

Charlie nghĩ nên nhắc nhở Pinch chớ có bóp méo sự thật - gì thì gì, thằng bé này (*người đàn ông này* chứ!) rõ ràng quan tâm đến việc dành lại vinh quang trước kia của mình nhiều hơn là giữ cho Kẻ Gác Đường được an toàn - nhưng Charlie cho qua vụ này.

“Căn bản mà nói,” Charlie tiếp, “linh dược đã làm ông Pinch - ý em muốn nói là ông Edward - phục hồi về lại thời điểm có quyền năng mạnh nhất. Về lại thời điểm ông ấy là Đe Dọa Kép.”

“Không thể vậy được...” giám đốc Drake lắc đầu nói. “Người thật sự muốn nói rằng thằng bé này, hay gã đàn ông này, đã có lại được Khả năng, sau khi bị người tiền nhiệm của ta ở Phân viện ra lệnh Rút bỏ vì sự an toàn và an ninh của nhân loại sao?”

“Đúng,” ông Pinch trả lời cộc lốc. “Khả năng của ta đã quay trở lại. Hẳn ông muốn vì sự an toàn và an ninh của nhân loại mà Rút khả năng của ta lần nữa chẳng?”

“Ta rất muốn như thế. Ở đây chúng ta có hai kẻ Đe Dọa Kép là đủ tệ hại và đủ hỗn loạn lắm rồi - bây giờ chỉ nghĩ tới chuyện có thêm một tên thứ ba thì đúng là nhức đầu. Việc Rút khả năng là điều cần thiết!”

“Việc đó sẽ không xảy ra,” Charlie nói và bước lên cạnh ông Pinch. “Tôi không cho phép.”

“Các người đã thấy bọn chúng cấu kết với nhau chưa? Chúng cho rằng chúng là một giống loài riêng biệt, phải chẳng như thế? Không luật lệ nào áp dụng được cho chúng. Tóm lại, chúng là những tên Đe Dọa Kép - giỏi hơn, mạnh hơn, khôn hơn tất cả chúng ta!”

“Điều đó không đúng!” Charlie quay sang khẩn cầu những người quanh nó. “Em biết em đã làm những chuyện mà mọi người mong muốn phải chi em đừng làm - em cũng mong như thế - nhưng những chuyện đó không hề xuất phát từ tính xấu hay duy ngã...”

“Chúng ta biết điều đó,” lão Drake cắt lời. “Và cũng chẳng quan trọng gì. Không ai buộc tội người cố tình gây ra những việc khủng khiếp này cả - người không có ý đưa Barakkas lên thế giới chúng ta và chắc chắn người cũng không có ý đưa cả Slagguron nữa. Nhưng thực tế là người đã làm những việc đó. Người *đã làm*, Benjamin ạ. Và giờ đây những người còn lại trong chúng ta phải đi dọn sạch cái đống tội lỗi của người.”

Charlie muốn đáp trả vô cùng. *Tôi đã cố giúp mọi người*, nó muốn gào lên như thế. *Bố mẹ tôi, bạn bè tôi, một đứa trẻ lạc lối dưới Âm Ti - vậy thì có gì là sai chứ?*

Nhưng nếu nó *sai thật* thì sao?

Ý đồ tốt thôi đã đủ chưa nếu nó dẫn tới hậu quả là một cái gì đó kinh khủng? Câu hỏi làm dấy lên một mối nghi ngờ khủng khiếp trong trí Charlie làm nó nín lặng.

“Như tất cả các người có lẽ vẫn còn nhớ,” Drake nói tiếp, “Ngay từ đầu ta đã ra lệnh Rút Khả năng của cậu Benjamin đây, nhưng hiệu trưởng Brazenhope lại cực lực phản đối. Bà ta đã lợi dụng quyền hạn và lòng kính trọng dành cho một hiệu trưởng để che chở hãn. Tại sao như vậy? Không cần thiên tài mới hình dung ra được vấn đề. Bà ta, cũng như hãn, là Đe Dọa Kép - họ bảo vệ cho nhau. Và hãy nhìn vào những sự kiện hôm nay. Sau khi ta đe dọa Rút Khả năng của ông Pinch đây thì ai nhảy ra hỗ trợ? Ấy, chính là cậu Benjamin, dĩ nhiên rồi! Đe Dọa Kép bảo vệ Đe Dọa Kép bảo vệ Đe Dọa Kép. Khi nào thì cơn điên này mới kết thúc? Khi nào thì sự trong sạch mới lại được phục hồi nơi những sảnh đường đáng tự hào này? Chúng ta còn phải bị cắn thêm bao nhiêu lần nữa trước khi cho... cọp... *ngủ* ?”

Giọng nói của giám đốc tự tin và mạnh mẽ đến nỗi ngay cả chính Charlie cũng thấy dao động trước lập luận say sưa của lão. Nhưng trước khi nó kịp nói gì thì cánh cửa đồ sộ của Dinh Cao ủy bật mở và một người công nhân mặc đồng phục xanh chạy ào vào .

“Chuyện này nghĩa là gì đây?” giám đốc Drake gầm lên. “Chúng ta đang họp kín!”

“Tôi xin lỗi vì phải làm gián đoạn,” người đàn ông trả lời, giọng run lên khi mọi con mắt đều quay về phía ông. “Nếu không có thông tin cực kỳ khẩn cấp thì tôi đã không phải vào đây thế này.”

“Vậy thì thôi dài dòng là nó ‘khẩn cấp’ ra sao, mà hãy khẩn cấp nói luôn cho chúng ta biết điều chúng ta cần biết!

“Slagguron đang di chuyển.”

Những lời trao đổi hoảng loạn nổ ra trong đám đông đang tham gia đại hội, họ tranh luận với nhau về ý nghĩa của cái tin chẳng lành này.

“Yên lặng! Yên lặng!” giám đốc Drake lại quát lớn, ngắt lời những người đang huyên thuyên. “Gã đang hướng tới đâu?”

Người đàn ông vật lộn cố giữ bình tĩnh. “Tới đây. Nếu không chệch khỏi lộ trình hiện tại thì gã sẽ đến Phân viện Ác mộng trong vòng một tiếng nữa.”

CHƯƠNG MƯỜI LĂM - CUỘC TẤN CÔNG CỦA BỌN NAMED

Trên những bức tường thép của phòng Tình báo, nép sâu trong trung tâm của Phân viện Ác mộng, treo đây những màn hình cho thấy vô số hình ảnh khủng khiếp về lộ trình tàn phá của Slagguron khi gã phóng nhanh qua lớp vỏ quả đất, làm sập các cầu và các toà nhà trên đường di chuyển dữ tợn của gã. Charlie cùng các bạn đứng ở cuối phòng, nhìn cảnh tượng ấy và kinh ngạc vì khối lượng bụi đất khổng lồ bị lật sang hai bên nhường lối cho Slagguron đi qua.

“Trời đất ơi, gã này nhanh quá,” ông Rex thốt lên, mắt chăm chăm nhìn vào màn hình lớn ở chính giữa. Một đốm trắng trên bản đồ vệ tinh của nước Mỹ thể hiện sự di chuyển của gã Chúa Quỷ khi gã di chuyển với tốc độ khủng khiếp.

“Ta có chắc là gã đang nhắm đến đây không?” giám đốc Drake hỏi, vệt mồ hôi lo lắng lấp lánh ở môi trên. “Đường đó sẽ đưa gã đi ngang qua Las Vegas, có lẽ đó là nơi gã định dừng lại.”

“Để làm gì? Để đánh bạc ấy hả?” ông Rex đảo mắt. “Không, gã đang đến đây. Tên Named đó hẳn đã phát hiện ra chúng ta ở đây đang săn lùng bọn chúng và quyết định tấn công trước khi ta ra tay... nếu là ta thì ta cũng làm như vậy.”

Giám đốc Drake quay sang ông William. “Tướng Dagget, ông có đề nghị gì không?”

“Chúng ta cần di tản ngay.”

“Di tản?” ông Rex rên lên. “Ôi thôi đi, người đừng có đùa. Người muốn bỏ chạy sao?”

“Dĩ nhiên là không, và ta cũng không hài lòng với cái ẩn ý của người. Chúng ta sẽ chiến đấu, nhưng không phải trong cái thế kẹt như ở nơi đây, nơi Slagguron có thể đè bẹp chúng ta như đập bẹp một cái lon thiếc. Lợi thế của chúng ta là biết gã đang đến đây, nhờ vào thiết bị theo dõi hành tung do con trai của ta đã cài vào người gã.”

Theodore giật mình vì lời khen bất ngờ. “Mày nghe thấy không?” nó thì thầm với Charlie. “Bố tao kêu tao là ‘con trai của ta’ ngay trước mặt mọi người.”

“Đúng là thế,” Charlie mỉm cười trả lời.

“Không,” ông William nói tiếp. “Chúng ta sẽ di tản, để khi Slagguron đánh tới nơi thì gã chỉ tấn công được một toà nhà trống mà thôi. Sau đó chúng ta sẽ mở cổng và đánh gã từ trên mặt đất, nơi gã không ngờ tới.”

Ông Rex gật đầu, Charlie có thể thấy rõ ông cao bồi rất có ấn tượng với kế hoạch đó. Giám đốc Drake quay sang phụ tá của mình. “Ra lệnh di tản.”

Ánh đèn xanh bắt đầu chớp nháy khắp cơ sở và các đội Pháp sư Khai cổng xuất phát, lao đến những khu vực khác của Phân viện để bắt đầu mở cổng cho các nhân viên thoát ra.

“Còn dân thường thì sao?” Tabitha hỏi lão Drake.

“Dân thường?”

“Những người ở trên đó...” cô hất đầu lên trần. “Nếu chúng ta chiến đấu ở trên đó, thì những người trong sở thú sẽ bị tàn sát.”

Sở thú! Từ lâu lắm rồi, Charlie vẫn vào ra Phân viện Ác mộng chỉ bằng cổng phép thuật mà thôi nên nó đã hoàn toàn quên rằng Phân viện được xây dưới lòng Sở thú San Diego. Nó đã từng có lần hỏi ông Rex tại sao như thế, nhưng ông Rex chỉ nhún vai. “Chẳng biết. Chắc vì dân tình quen nghe đủ loại tiếng gầm gào ầm ĩ trong sở thú rồi nên có nghe thấy tiếng của bọn quái vật chỗ ta thì cũng không thắc mắc gì.”

Charlie không chắc đó có phải là lý do thật hay không, nhưng ngay lúc này thì điều đó chẳng quan trọng nữa. Nếu họ không gấp rút làm điều gì đó thì ‘giờ ăn trong sở thú’ sẽ mang một ý nghĩa hoàn toàn khác.

“Đã xác định được vị trí,” giám đốc Drake nói với Tabitha. “Đưa một tiểu đội đến đó phát quang khu vực.”

“Tôi đi ngay đây.” Rồi cô lao ra khỏi phòng.

“Gã đã đến kia,” ông William lầm bầm, chỉ vào một màn hình quay thành phố Las Vegas từ trên không. “Nhìn xem cảnh tàn phá...”

Những con đường bị vòng lên khi một vật gì đó to lớn phi thường đang lườn bên dưới. Bức tượng Nữ thần Tự do giả đặt phía trước sông bạc New York, New York ngã vật xuống dòng xe cộ - xe hơi trượt dầm sầm vào các tòa nhà, xe buýt thì lật nghiêng. Dù cuộn băng không kèm âm thanh nhưng Charlie vẫn có thể thấy những người khách bộ hành vừa la hét vừa hụp xuống đất để tránh sự lộn xộn đó.

“Ôi không,” Violet rên rỉ. “Tội nghiệp họ...”

Cả nhóm ở Phân viện kinh hoàng nhìn Slagguron lườn qua bên dưới khách sạn Luxor hình chóp màu đen, làm vỡ vụn mọi cửa sổ ở đó. Kính vỡ rơi xuống vỉa hè như mưa. Ông William quay sang giám đốc Drake.

“Chúng ta cần báo động cho Trại Pendleton.”

Giám đốc gật đầu. “Đồng ý.”

“Đợi đã, các người định triệu tập quân đội sao?” ông Rex lắc đầu, không tin nổi. “Đó là án tử hình!”

“Dành cho Slagguron?” Charlie hỏi.

“Không, nhóc, dành cho *quân đội* đó. Họ chỉ tổ làm vướng chân tay chúng ta, còn Slagguron thì có được một ngày xé xác họ chơi.”

“Trước sau gì thì họ cũng sẽ xuất hiện thôi,” ông William đáp trả. “Họ thường hay chú ý đến những thứ linh tinh như một con quái vật khổng lồ

chạy lang thang chẳng hạn.”

“Có lẽ vậy,” ông Rex thở dài nãy nẽ. “Ừ, nếu họ tới thì tốt hơn hết là người nên bảo họ đem theo mọi thứ họ có - đến mà thiếu vũ khí thì cũng như không. Và bảo họ nhanh lên.”

Charlie liếc nhìn lại màn hình trung tâm. Slagguron đã bỏ lại Las Vegas một quãng xa rồi và bây giờ đang tiến vào California - nếu vẫn giữ vận tốc kinh hoàng đó thì gã sẽ tới San Diego chỉ trong ít phút nữa thôi. “Bọn cháu làm gì giúp được không ạ?” nó hỏi ông Rex.

“Giúp hả? Cách duy nhất bọn bay có thể giúp là ra khỏi đây để người lớn làm công chuyện.”

“Không đời nào!” Theodore la lên. “Thầy không muốn chạy, bọn em cũng không muốn!”

“Đây không còn là chuyện trẻ con nữa đâu. Trường nghỉ dạy! Lớp giải tán! Biến đi nào!”

“Thầy ấy nói đúng đó,” Brooke nói. “Bọn mình nên đi thôi. Ở lại chỉ làm vướng chân.”

Charlie biết ông Rex nói đúng. Trước đây chúng chưa bao giờ đánh trận như thế này, và có lẽ chúng sẽ bị thương hay bị giết... song nó vẫn không chịu được ý nghĩ bị loại khỏi vòng chiến.

“Bọn cháu sẽ ở lại,” Charlie nói. “Hay ít nhất cháu sẽ ở lại. Cháu không thể nói hộ cho ai khác.”

Ông Rex lắc đầu. “Nhóc, ta không có thời gian cho việc này nữa đâu. Ta không cho phép, ta nói nghiêm túc đấy.”

“Đừng lo cho bọn cháu. Bọn cháu không sao đâu.”

“Ta nhớ có lần đã bảo chú mày không được nói những thứ như ‘bọn cháu không sao’ khi KHÔNG HIỂU mình đang nói về cái gì rồi kia mà!”

Và đó là lúc họ cảm thấy sự rung chuyển.

Đầu tiên còn yếu và xa, một âm thanh ầm ì văng vẳng, như một chiếc tàu lửa còn ở cách hàng dặm.

“Chính gã đó,” ông William nói. “Chiến binh Trừ Tà Henderson, tập hợp tiểu đội rồi đi nhanh.”

“Được,” ông Rex đáp, rồi quay sang Charlie. “Cháu ra khỏi đây đi, ta nói nghiêm túc đấy. Charlie, hứa với ta đi.”

“Cháu hứa.”

“Sao ta lại cảm thấy không tin được nhỉ?” ông lắc đầu, rồi chạy đến cùng những người lớn dưới quyền chỉ huy của mình.

Tiếng ầm ì lớn dần, cả khu vực bắt đầu rung động dữ dội, các thiết bị rơi xuống khỏi kệ, những cái đèn trên đầu nẹp điện rồi tắt ngúm.

Charlie liếc nhìn màn hình chính, Slagguron gần như đã ở ngay trên đầu họ. “Mình nên đi thôi,” nó thở dài nói.

“Mày chắc chứ?” Theodore hỏi.

Charlie gật đầu.

“Thế thì phải nhanh lên” Brooke hét. “Không thì muộn mất!”

Vẫy tay một cái, Theodore mở cổng đến Vòng 1.

Âm thanh tràn ngập cả thế giới và, bất thành linh, căn phòng bên dưới bọn chúng nổ tung lên mạnh đến nỗi hất chúng văng qua cánh cổng mở vào Âm Ti, rớt xuống một đồng cát cứng xanh xám.

Charlie quay lại đúng lúc thấy Slagguron từ vực thăm tằm tối dưới đất vọt lên như một con cá mập trắng khổng lồ. Gã Named gầm vang một tiếng và khoét một lỗ to tương xuyên suốt cả cơ sở dưới mặt đất, cái cơ thể xám xịt bóng nhẫy của gã lướt qua như một con tàu chở hàng.

“Ôi trời...” Theodore thì thào.

Sau đó, trước sự kinh hoàng của mọi người, nhanh chóng theo chân Slaguron là Barakkas, Verminion và một lô một lốc quái vật chết chóc từ Âm Ti túa ra, kẻ bò kẻ chạy.

“Đủ cả bọn chúng rồi,” Brooke há hốc mồm. “Tất cả lũ Named trên mặt đất.”

“Đóng cổng lại!” Charlie la lớn. “Đóng lại kẻo chúng thấy bọn mình!”

Theodore vẩy tay đóng sầm cửa lại. Ngay tức khắc, Âm Ti yên ắng và tĩnh mịch. Không ai nhúc nhích cho đến khi cuối cùng Brooke lồm cồm đứng lên, thổi sạch bụi cát.

“Giỏi lắm, Theo.”

Theodore đỏ mặt. “Cám ơn. Thật ra thì cũng chẳng có gì. Chỉ là mở nhanh một cánh cổng nho nhỏ thôi mà.” Nó nhún vai, rõ ràng hài lòng về bản thân mình, rồi quay sang Charlie. “VẬY... khi nào bọn mình quay lại?”

“Cái gì?” Brooke hét lên. “Bọn mình sẽ không quay lại nơi đó, phải không? Đã hứa với thầy Rex rồi mà!”

“Tớ chỉ hứa với chú ấy là bọn mình sẽ lánh đi,” Charlie trả lời. “Chứ có nói là sẽ không quay lại đâu.”

“Cậu là ai chứ, chính trị gia hả? Cậu biết họ không muốn bọn mình ở đó và vì lý do tốt cho bọn mình. Bọn mình có thể bị chết sạch đấy!”

“Hoặc bọn mình có thể cứu được mọi người,” Theodore bẻ lại. “Cậu đã thấy có bao nhiêu quái vật tràn lên rồi chứ gì. Tất cả bọn chúng đấy! Thế đấy, với chúng, đây là đòn cuối. Ý chúng muốn quét sạch hoàn toàn chúng ta - cả Học viện Ác mộng có lẽ cũng không còn tồn tại nữa khi chúng quét qua. Bọn mình phải làm những điều sức mình làm được, bất kể là cái gì. Nào, Charlie, mày cũng đồng ý với tao chứ?”

Charlie cân nhắc, đây quả là một lựa chọn không dễ dàng.

Nếu chúng trở lại chiến đấu, chắc chắn chúng có thể bị giết, không nghi ngờ gì nữa cả. Nhưng đây là một cuộc tấn công được ăn cả ngã về không của đội quân Âm Ti nhằm vào Phân viện. Chúng phải làm những gì sức chúng làm được, phải không? Chúng có kỹ năng - thật sự là những kỹ năng của chúng khá tốt. Tại sao lại bỏ phí chứ? Tuy nhiên... nó có gánh được những cái chết của bạn bè đổ lên đầu mình không? Nếu nó lựa chọn quay lại chiến đấu, các bạn của nó sẽ theo nó...

Thật sự đó có phải là điều nó có thể lựa chọn cho bạn mình không?

“Sao?” Brooke hỏi.

“Bọn tớ sẽ quay lại,” Violet nói.

Tất cả quay sang Violet. Violet nãy giờ im lặng đến nỗi Charlie không còn nhớ cô bé cũng đang có mặt.

“Cậu chắc chứ, Violet?” Charlie hỏi.

Cô bé gật đầu. “Cô Tabitha nói đúng. Chuyện này sẽ không chỉ giới hạn ở Phân viện mà thôi. Trận chiến sẽ xảy ra trên mặt đất, trong sở thú. Sẽ có bọn học trò ở đó, những em bé và bố mẹ của chúng. Họ cần ta giúp.”

“Tớ không hiểu,” Brooke phản đối. “Chỉ cách đây một chút xíu cậu còn nói thấy con người mình đang trôi đi mất, rằng kẻ chiến binh trong cậu đang thắng thế và cậu ghét điều đó. Vậy mà bây giờ cậu lại muốn đi đánh nhau sao?”

Violet nhìn lên đứa con gái lớn tuổi hơn mình với ánh mắt cứng cỏi rất mới lạ, Charlie bàng hoàng vì sự mãnh liệt trong ánh mắt ấy.

“Tớ nhất định không để một đứa bé nào khác bị cướp khỏi bố mẹ chúng... hay bố mẹ nào bị bắt xa con của họ. Tớ sẽ không để cho điều đó xảy ra lần nữa.”

Lần nữa? Charlie không hiểu Violet đang nói gì. Rõ là bố mẹ của nó đã bị Verminion bắt đi, nhưng cô bé đâu có ở đó mà chứng kiến. Nó không hiểu nỗi cô bạn mình đang nổi giận về điều gì.

Trừ phi...

“Cậu đang nói về mẹ của cậu à?” nó khẽ hỏi.

Violet không trả lời, cuối cùng gật đầu thật nhẹ.

“Cậu nói bác đã chết. Bác chết như thế nào?”

Mắt Violet rưng rưng nhưng cô bé không hề mất điêm tĩnh. “Tớ bị ác mộng.”

Tớ bị ác mộng .

Sức nặng của bốn từ ấy đè nặng lên tim Charlie và đột nhiên nó càng hiểu nhiều hơn về bạn mình. Mẹ Violet không chỉ chết... bà bị giết. Và không chỉ bị giết... bà đã bị một con quái vật trong cơn ác mộng của Violet giết chết.

Cảm giác tội lỗi hẳn rất khủng khiếp, Charlie nghĩ thầm. Đó không phải là lỗi của Violet, cô bé chỉ là một đứa trẻ con, và không thể làm được gì để kiểm soát hay ngăn ngừa việc đó. Tuy nhiên... nó biết nếu việc đó xảy ra với mình, thì chắc chắn nó cũng khó mà tiếp tục sống yên ổn được.

“Tớ sẽ quay lại chiến đấu,” Violet nói. “Tớ sẽ quay lại giúp những gia đình đó. Các cậu có thể cùng đi với tớ, hoặc ở lại đây, nhưng tớ cần các cậu mở cổng giùm. Các cậu làm điều đó giùm tớ được không?”

“Chắc chắn rồi,” Charlie đáp. “Đương nhiên. Và tớ sẽ cùng đi với cậu. Thật ra đây là lúc đi thanh toán ít nợ nần đó mà.”

Theodore cười toe. “Đến lúc đi thanh toán nợ nần rồi! Đúng thế! Đây chính là cách ta hành động, cưng ạ! *Yeee-hah!*”

CHƯƠNG MƯỜI SÁU - TRẢ NỢ TRÓT VAY

Sở thú San Diego đã biến thành trận địa. Điều đầu tiên Charlie để ý khi bước qua cổng là âm thanh - một hợp âm chói tai của những tiếng gầm rú, tiếng la hét, cùng tiếng kim loại nghiền kin kít của những cỗ máy nặng nề. Quân đội Hoa Kỳ đã bắt đầu tiến đến; xe tăng lăn bánh qua dòng Sông Hồ và Rừng Gấu Mặt trời ^[1] trong khi máy bay chiến đấu gầm rít ở trên cao.

Tất cả chẳng ăn thua gì.

Đúng như Rex dự đoán, bọn quái vật của Âm Ti xé tan đội quân như thể họ chưa hề tồn tại...

Barakkas, cơn thịnh nộ da xanh rờn, cao bằng tòa nhà mười tầng, cơ bắp cuồn cuộn, dùng cái tay còn lại của mình chụp lấy những chiếc xe bọc thép và ném chúng dễ dàng như ném đồ chơi vào những toán quân đang tiến tới, hất họ ngã lăn chiêng như những chai bowling.

Trong khi đó, Slagguron, từ dưới đất vọt lên với sức mãnh liệt của đất cát và kim loại, phơi bày cảnh hoang tàn của Phân viện Ác mộng ngay bên dưới. Rồi như một con cá voi quẫy mình, gã rơi phịch trở lại mặt đất, dùng trọng lượng khiếp đảm đè bẹp mọi thứ phía dưới mình trước khi biến mất trở lại xuống dưới mặt đất, và lặp lại quy trình phá hủy.

Còn Verminion - to đẽ phải bằng khu phát bóng chày - lồm ngồm bò trên các cặp chân giống chân loài cua trong khi hàng trăm quả tên lửa nổ bùng đoàn vồ hại trên chiếc mai dày của gã. Chiếc còng to tướng độc nhất của gã xẻ vào những chiến lũy dựng vội vàng như xẻ vào miếng bơ mềm.

Và đó là chỉ mới nói đến bọn Named mà thôi.

Lũ quái vật Hạng 5 đang nhanh chóng áp đảo những toán quân chiến đấu trong vô vọng trên mặt đất bằng các hàm răng nhọn cùng những chiếc còng

chết người. Những con hồng hạc mảnh khảnh, những con hươu cổ dài ngoẵng và những con linh dương nhảy nhót tùm tùm lại thành một hình dạng siêu thực, thoát khỏi những khu chuồng vừa bị phá hủy và chạy quàng quàng ngang qua những con quái vật Âm Ti đang tấn công; trong khi đó, ở trên không, những con Dơi Âm Ti lao xuống những chiếc phản lực chiến đấu, chộp lấy chúng và ném xuống mặt đất cho nổ tung thành những quả cầu lửa to lớn. Những con thú họ mèo trong khu chuồng cộp và sư tử nghênh chiến với một bầy Cà khêu Âm Ti và nhanh chóng bị xé thành nhiều mảnh - hoàn toàn thấy rõ ai mới là Chúa tể rừng xanh ở nơi đây.

Với Charlie, tất cả chuyện này hình như không có chút gì là thật cả.

Trước ngày hôm nay, nó chỉ thấy những con quái vật xấu xa kia gầm gào trong cái bao la của những hang ổ nóng giãy, hay lang thang qua những Vòng của Âm Ti - nhưng không bao giờ như thế này: ở đây, ngoài trời, dưới ánh nắng ban ngày, giữa những con người bình thường... hay ít nhất là những nhân viên chưa kịp sơ tán của Phân viện Ác mộng.

“Không!” Brooke bất ngờ hét lên làm Charlie giật mình thoát ra khỏi trạng thái sững sờ.

Nó quay sang thì thấy một nhóm học sinh lớp ba đang vừa kêu thét vừa chạy toán loạn khi bóng của một chiếc xe tăng bị Barakkas ném phủ xuống chúng. Ngay trước khi chiếc xe rơi trúng nhóm học sinh, một cánh cổng lớn bật mở ra trên đầu bọn trẻ, cho chiếc xe tăng rơi qua và đâm sầm vô hại xuống Âm Ti.

Charlie quay lại và nhận ra chính Tabitha đã mở cổng. Cô làm rất nhanh và quyết liệt, mới vừa đóng cánh cổng đó lại thì đã ngay lập tức mở ra một cổng mới để bảo vệ những công nhân trong sở thú khỏi một con Dangeroo đang nhảy chồm lên.

“Hụp xuống!” Violet hét lên.

Charlie vừa sụp xuống thì Violet đã ném rìu về phía nó - lưỡi rìu bay sát đầu đến nỗi xén mất của nó một mớ tóc. Nó ngoái lại, món vũ khí giờ đang

găm vào một con Lưỡi Bạc - con quái vật độc dữ toan sử dụng cái đuôi giống bọ cạp của nó để xuyên qua một bà mẹ vừa quăng người che chở đứa con gái nhỏ của mình.

“Khiếp thật đấy!” Charlie la lớn nhưng Violet đã phóng qua mà không trả lời.

Cô bé giật mạnh lưỡi rìu khỏi con Lưỡi Bạc đã chết, rồi đánh nhau dữ dội với một mục Hag với vẻ lạnh lùng điềm tĩnh có vẻ kỳ quái đối với Charlie, ấy là nếu như nó không nhận thấy trong người mình cũng xảy ra điều y như vậy - đó là sự lạnh nhạt luôn xâm chiếm con người nó khi kỹ năng Trừ Tà của nó trở lên.

Charlie nhảy vào hỗ trợ Violet, và chột rùng mình khi thấy đội quân tinh nhuệ những Pháp sư Khai cổng cùng Chiến binh Trừ Tà đang chiến đấu chung quanh. Họ múa vũ khí và mở cổng một cách khéo léo đến kinh ngạc, khiến cho những người lính trong quân đội chính quy trông ra chậm chạp vô cùng.

“Cẩn thận!” Charlie hét lên với Theodore. Thằng nhóc Pháp sư Khai cổng trẻ tuổi - vừa mới mở ra một cổng ngay trước mặt một con Dơi Âm Ti, đẩy cho con quái vật bay vào Vòng thứ Nhất, đâm sầm vào một mỏm đá lồi - xoay người lại thì thấy một bầy quái vật Phun A-xít đang lao đến sau lưng. Nó mở cổng ở phía dưới làm chúng té nhào vào bóng tối của Âm Ti.

“Cám ơn đã báo cho tao!”

“Không có gì!”

Charlie quay lại và vùng kiếm tấn công một con Cà khêu Âm Ti đang băng băng về phía một nhân viên bảo vệ sở thú. Con quái ngã xuống dưới lưỡi kiếm của Charlie và trong một khoảnh khắc huy hoàng ngất ngây, nó nghĩ, *chúng ta làm được, chúng ta có thể thắng được trận này!*

Thế rồi thực tế phũ phàng mở ra.

Ông Rex đã bảo với nó rằng Chiến binh Trừ Tà cần có lòng can đảm mới thực hiện được nhiệm vụ, có nghĩa là hoàn cảnh càng gay go thì Chiến binh Trừ Tà càng mạnh mẽ hơn khi đương đầu với chúng. Nhưng phải chăng vẫn có những thời điểm khi mà sự nguy hiểm là vô phương đối phó? Cho dù mọi người chung quanh đều đang chiến đấu dũng cảm và quật cường nhưng Charlie biết rõ phe mình đang bị bọn quái vật Hạng 5 của Âm Ti áp đảo quân số, và tính luôn cả lũ Named nữa thì rõ ràng đây là một trận đánh từ thua chí thua.

Người người đang chết - quân lính, Chiến binh Trừ Tà, Pháp sư Khai công, và cả một số dân thường vốn đang cố hưởng một ngày bình yên ở sở thú. Chẳng có gì vui vẻ ở trận đánh này, chỉ có nỗi sợ hãi và sự hủy diệt. Charlie liếc sang ông Rex và Tabitha đang đối đầu với Barakkas - Tabitha cố dùng một cánh cổng để hất ngã con quái vật dềnh dàng, trong khi Rex vung thanh kiếm ngắn đâm vào gã - nhưng Barakkas ra tay quá lẹ làng và hai người nhanh chóng bị hất văng ra như những con búp bê rách bươm, lộn vòng trong không trung rồi ngã xuống khu Đồi ười Nhiệt đới.

“Hai người không sao chứ?” Charlie thét lên.

“Ừ!” Rex gào lên đáp lại. “Bọn ta không sao! Quên bọn ta đi, chú ý vào!”

“Vâng!”

Và đúng lúc đó, Barakkas cũng trông thấy Charlie. Con quái vật dềnh dàng cười khùng khục.

“Ô kìa, chẳng phải bạn cũ Charlie Benjamin của ta kia sao!” Vừa nói gã vừa siết móng vuốt sắc như dao quanh một chiếc xe tăng và bóp nát, chẳng tốn chút công sức. “Người nghĩ sao, nhóc con? Người không ngạc nhiên à? Người không *kinh ngạc* khi thấy bọn ta đang có màn biểu diễn vinh quang trọn vẹn đến thế sao?” Đôi móng guốc to lớn phát tia lửa khi gã sải bước qua nền đá của chuồng cá sấu.

“Cũng... khá ngạc nhiên,” Charlie vừa đánh bật một con Thú nhảy Âm Ti vừa đáp. “Ta không ngờ là người vẫn còn sống.”

Barakkas lại cười - tròng cười to, dài và không có chút nào vui vẻ. “Cũng suýt đấy - ta phải cho người biết thế. Trò lừa đảo của người cách đây nhiều tháng suýt chút nữa đã làm cho Verminion, và cả ta nữa, mất mạng, nhưng hiện tại bọn ta đều đang ở đây, mạnh mẽ và nguy hiểm chết người như tự bao giờ, sẵn sàng kết liễu tính bạo ngược đáng thương của người! Ta đánh cuộc là bây giờ người đang ước ao phải chi hồi đó cứ nhập bọn với chúng ta hả, Charlie Benjamin, thay vì xúi bọn ta đối địch với nhau, phải thế không? Nếu người nhập bọn thì đây đã là thời khắc thắng lợi chứ chẳng phải là thời khắc tử vong của người!”

Bất thành linh Barakkas gầm lên như sấm. Gã vung bàn tay mạnh mẽ còn lại, vớt lấy một con voi đang chạy trốn rồi ném con vật kinh hoàng vào một chiếc trục thẳng với độ chính xác khiến người ta phải giật mình.

Một tiếng nổ đing tai.

“Ồ ruồi bu!” gã rống lên.

Phải làm gì bây giờ, Charlie nghĩ thầm. Phải làm sao để chặn bọn chúng lại?

Và nó nhìn thấy Pinch.

Thằng bé đó (người đàn ông đó chứ, sao Charlie không thể nhớ được điều này nhỉ?) đứng cách nó khoảng hai mươi thước, mắt trừng trừng nhìn Verminion đang giày xéo một trung đội lính. Trong cơn hỗn loạn Charlie đã quên mất ông.

“Verminion!” ông Pinch hét lên. “Nhìn ta đây này, đồ hèn!”

Con quái thú to lớn dừng lại và chậm chậm quay về phía ông.

“Người nói gì, thằng nhóc?”

“Tao đã đợi điều này từ lâu lắm rồi,” ông Pinch đáp, thản nhiên đi về phía tên Named nguy hiểm chết người. “Mày giết cha mẹ tao, giờ thì tao giết mày.”

Ôi trời, Charlie nghĩ. Ông Pinch định làm gì vậy? Lấy lại được Khả năng làm ông mù rồi hay sao?

“Edward?” Verminion tò mò nhìn con người nhỏ bé trước mặt, món Tạo tác Âm Ti lấp lánh ánh đen tuyền quanh cái cổ có vảy của gã. “Người có thật là Edward *Pinch* ?”

Ông Pinch gật đầu. “Ngạc nhiên hả? Tao vẫn mạnh mẽ như trước kia.”

“Ồ, phải, hồi ấy người khá mạnh thật.” Những người lính vẫn đang tiếp tục cuộc tấn công vô vọng vào lớp vỏ của Verminion, thậm chí gã chẳng buồn để ý. “Nhưng cũng có cứu được cha mẹ của người đâu... hay thị trấn của người... hay Khả năng của người, chẳng phải thế sao?”

Charlie đã quên mất con quái vật này hung ác biết đường nào, nhưng ông Pinch chẳng có vẻ gì quan tâm cả.

“Dù trông thì không thấy, nhưng giờ tao đã già dặn hơn,” ông nói. “Già dặn và sáng suốt hơn.”

“Sự sáng suốt không phải lúc nào cũng đi đôi với tuổi tác đâu, Edward ạ. Đôi khi... chỉ có tuổi già là đi cùng tuổi tác mà thôi.”

“Mày nên nghiên cứu nghề viết châm ngôn bánh ngọt đi ^[2]. Có vẻ mày có khả năng đấy.”

“Người cũng đã từng có đấy thôi... cho tới khi bị lấy mất.”

Ông Pinch quắc mắt nhìn Verminion căm hận. “Không thể kể hết cho mày biết đã bao nhiêu lần tao đã mơ giết mày.”

“Thật vậy sao? Lạ nhỉ. Ta thì lại chẳng hề nghĩ gì tới người nữa cả, kể từ cái hồi người ngu xuẩn đưa ta lên thế giới này.”

“Mày mới là kẻ sắp biến thành ngu xuẩn.”

“Người nghĩ vậy sao? Thử xem.”

Verminion gầm lên một tiếng dữ dội rồi lao vào Pinch với tốc độ kinh hoàng. Gã giống như chiếc tàu chở hàng, nghiền nát mọi thứ và mọi người trên đường đi. Cái còng khổng lồ bập vào nhau chan chát và cái mào xương xẩu to lớn trên đầu Verminion căng ra hết cỡ khi gã rướn người vươn cái miệng bản thủ xuống thật gần con người loắt choắt khoác lác, chướng tai gai mắt trước mặt gã.

Ông Pinch giữ nguyên vị trí.

Chỉ một khoảng khắc trước khi Verminion vào đúng tầm để tấn công thì ông Pinch mở một cánh cổng vừa vặn bằng cái đầu của con quái vật. Verminion không đủ thời gian rút lại, cái đầu đang vươn dài ra của gã chui tọt qua, và ông Pinch - tính toán thời điểm vô cùng hoàn hảo - đóng sập cổng lại, chặt đứt đầu gã trong nháy mắt. Cơ thể như cái đĩa của con quái vật khổng lồ rơi phịch xuống như một chiếc máy bay phản lực bị bắn hạ, cày xén mặt cỏ thành những mảng xanh khổng lồ, trong khi chất dịch từ cổ của gã bắn lên thành tia.

Trước sự bàng hoàng tột độ của mọi người có mặt ở đó, Verminion, một trong bốn Chúa Named của Âm Ti, đã chết.

^[1]Nguyên gốc: Tiger River and Sun Bear Forest.

^[2]Nguyên gốc: fortune cookie writing. Fortune cookie là loại bánh thường làm từ bột, đường, vani và dầu, bên trong bánh thường có một mẫu giấy có viết một câu châm ngôn hay một câu dự báo tương lai.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY - KẾ HOẠCH CỦA INCH

Barakkas trừng trừng nhìn cái xác không đầu của Verminion rồi gầm lên, “Người đã làm gì? NGƯỜI ĐÃ LÀM GÌ, THẲNG NGƯỜI NHỎ BÉ KIA?”

Ông Pinch loạng choạng thối lui, ông hoảng sợ thấy rõ khi gã Chúa Named lao về phía mình, những móng guốc to tướng bắn lửa ra như mưa rào.

Charlie ngạc nhiên vì sự tương phản giữa thái độ quật cường của ông Pinch trước Verminion với nỗi khiếp sợ thấy rõ của ông trước mặt Barakkas. Nó đi đến kết luận rằng khác biệt lớn đó chính là do mối thù thuần túy mang tính cá nhân của ông Pinch đối với Verminion - Verminion đã giết cha mẹ ông, và là nguyên nhân trực tiếp và quan trọng nhất dẫn đến việc ông bị Rút Khả năng.

Barakkas vừa tiến tới vừa gào thét, “Sẽ không còn gì sống sót được sau trận bão thù của ta!”

Bất ngờ, Slagguron từ dưới đất vọt lên trước mặt gã, chặn đứng con quái vật này bằng thân hình khổng lồ của mình.

“DỪNG LẠI!”

“Tránh sang một bên đi, Slagguron.” Barakkas lớn tiếng. “Chúng đã giết Verminion. Chúng phải trả giá.”

“Không. Đi ngay thôi. Chúng ta đã hoàn thành một trong bốn mục tiêu.”

Mục tiêu gì vậy nhỉ? Charlie tự hỏi,

Con quái vật da xanh liếc lên những chiếc máy bay trực thăng săn tin đang quần đảo quanh gã, quay phim cái cảnh tượng khó tin này. Gã gầm

rống với chúng, mắt đỏ ngầu long lên sòng sọc - quả là một cảnh tượng rùng rợn.

Thì ra là thế! Charlie bất chợt hiểu ra. Đó là mục tiêu của bọn chúng - *sự sợ hãi*. Bằng cách xuất đầu lộ diện như thế này, nhân loại khắp toàn cầu có thể tận mắt thấy cảnh mình đang phải chia sẻ thế giới với những sinh vật khủng khiếp đến thế nào. Đêm nay họ sẽ có thật nhiều ác mộng.

Và những cơn ác mộng đó sẽ mở ra nhiều cánh cổng, mang theo nhiều quái vật.

Barakkas liếc nhìn thi thể bất động của Verminion rồi nói, “ Có thể ta đã hoàn thành một trong những ý đồ của buổi xuất quân, nhưng với giá đắt quá, khủng khiếp quá! Thế này thì coi như thua rồi.”

“ Không,” Slagguron đáp. “ Vẫn còn hy vọng.”

Hy vọng ư? Charlie tự hỏi. *Hy vọng cái gì chứ?*

“Đi theo ta,” Slagguron nói. “ Lũ người khốn nạn này chẳng là gì đối với bọn ta. Bọn ta phải tiếp tục làm theo kế hoạch thôi.”

Gã nhảy lên không rồi nhào đầu xuống mặt đất, để lại phía sau một đường hầm khổng lồ hun hút. Barakkas quét mắt nhìn những Pháp sư Khai cổng và Chiến binh Trừ Tà đang đứng đờn cọc kiệt quệ và đẫm máu trong khung cảnh hoang tàn đổ nát của sở thú.

“Chuyện này chưa kết thúc đâu!” Gã gầm lên. “CHẲNG BAO LÂU NỮA CHÚNG TA SẼ QUAY LẠI, VÀO BAN ĐÊM, ĐỂ XÉ TOẠC THẾ GIỚI CỦA CÁC NGƯỜI RA!”

Con quái vật to lớn giật lấy món Tạo tác Âm Ti khỏi cái cổ đứt lìa của Verminion, và với tốc độ khủng khiếp, gã lao vào đường hầm, bám theo sau Slagguron, để rồi biến mất vào bóng tối. Những con quái vật còn lại lục tục theo sau.

Cũng nhanh như lúc chúng xuất hiện, đoàn quân Âm Ti thoáng cái đã biến mất.

“Không thể tin được, Pinch à,” ông Rex nói, phá tan sự im lặng. “Người giết chết Verminion thật rồi.”

“Chính tay ta giết, phải thế không?” ông Pinch nói, một nụ cười nở ra trên nét mặt trẻ con.

Những Pháp sư Khai cổng và Chiến binh Trừ Tà còn sống sót - dù kiệt sức và nhiều kẻ bị thương - đồng thanh hoan hô. Họ reo vang “Pinch! Pinch! Pinch!” và ai đó nhắc bóng ông lên không trung. Chẳng mấy chốc, ông được chuyển từ người này sang người khác theo một làn sóng ngợi ca đầy hân hoan.

Ông Pinch chưa bao giờ vui hơn thế... và Charlie cũng vui *giùm cho* ông.

Sau cả một đời bị cô lập và khinh khi, giờ đây ông là người hùng của Phân viện Ác mộng. Charlie thầm nghĩ: *Hắn đó phải là một cảm giác choáng ngợp lắm, từ chỗ thấp kém tiến lên một tầm cao như thế cơ mà.*

Ngay cả ông Rex, người luôn lớn tiếng chỉ trích Pinch, cũng đã tỏ ra công bằng với thằng bé (*ông* chứ *nhì*, Charlie chỉnh lại trong đầu, *ông, ÔNG PINCH!*). Dưới bóng cái xác đang lạnh đi của Verminion, ông Pinch được nâng lên cao tít, được tôn sùng như một tay dũng sĩ diệt rồng thời xa xưa vậy.

Tốt. Thật tốt cho ông Pinch, Charlie nghĩ. Ông ấy xứng đáng được như thế.

Charlie thấy chỉ có một người tỏ vẻ không hài lòng khi thấy ông Pinch được ca ngợi tới tấp. Giám đốc của Phân viện Ác mộng lạnh lùng đứng nhìn người anh hùng mới nổi được chuyển từ tay người này sang người khác.

“Hỡi các Chiến binh Trừ Tà!” Drake cất to giọng rồn rảng cắt ngang bữa tiệc mừng. “Hỡi các Pháp sư Khai cổng!”

Lần lượt từng người một, bọn người lớn dưới quyền lão im tiếng.

“Trong khi hoàn toàn thích đáng để cảm ơn ông Edward Pinch đây đã tận tâm phục vụ Phân viện...”

Phục vụ Phân viện, Charlie thầm nghĩ, đúng là một cách nói chối tai.

Phục vụ Phân viện có nghĩa là phục vụ *Giám đốc* .

“... chúng ta vẫn phải nhớ rằng đây chưa phải là lúc để ăn mừng. Nhiều chiến hữu của chúng ta đã ngã xuống trong ngày tăm tối này. Thế giới giờ đây đã khác với khi ta thức dậy sáng nay. Chúng ta chưa chiến thắng. Thế nên xin hãy đặt thắng lợi nhỏ nhoi của chúng ta vào đúng quy mô của nó.”

Một không khí trầm lắng bao trùm đám người. Tay Pháp sư Khai cổng đang đỡ Pinch lệ làng đặt ông xuống.

“Thưa Giám đốc,” ông Pinch phủi thắng áo quần rồi lên tiếng đáp trả. “Tôi hoàn toàn nhất trí với ông. Đây chỉ là một thắng lợi nhỏ nhoi thôi. Chúng ta không nên quá thỏa mãn với nó. Chỉ có thắng lợi *hoàn toàn* mới là mục tiêu của chúng ta...”

Charlie cảm thấy lạ lùng ngẩn ngơ khi nghe lời nói đĩnh đạc phát ra từ cái thân mình bé nhỏ chỉ tầm tầm tuổi nó.

Ông Pinch quay sang đám đông, “Và việc đó sẽ nằm trong tầm tay ta vào cuối ngày hôm nay!”

“Cái gì?” giám đốc Drake thảng thốt nói. “Sao người dám tuyên bố điều hoang đường như thế?”

“Ta có một kế hoạch,” ông Pinch tiếp tục. “Nếu theo đó mà thi hành thì những gã Named còn lại, cũng như bọn quái vật Âm Ti dưới quyền của chúng đang có mặt trên Mặt đất sẽ chết trước lúc mặt trời lặn.”

Quay trở lại đồng đồ nát mà mới đây còn là Dinh Cao ủy của Phân viện Ác mộng, những Chiến binh Trừ Tà và Pháp sư Khai cổng tròn mắt kinh ngạc trong khi ông Pinch trình bày chiến lược tận diệt bọn quái vật Named.

“... với Kẻ Gác Đường về phe mình, chúng ta sẽ mở cổng vào hang ổ mới của bọn chúng trong dãy Himalaya. Những con quái vật Âm Ti sẽ tuyệt đối không tài nào tự vệ được - hào quang của Kẻ Gác Đường sẽ đả thương chúng - và rồi chúng ta có thể xử lý bọn quái vật tàn độc đó mà hoàn toàn không gặp nguy hiểm.”

Một thoáng yên lặng trôi qua trong khi mọi người cân nhắc kế hoạch ấy. Cuối cùng, ông Rex huýt sáo khen ngợi. “Pinch ạ, phải nói rằng đây có thể là chuyện táo bạo nhất ta từng nghe thấy đấy.”

“Ta thấy kế hoạch này rất hay,” Tabitha nói. “Đưa Kẻ Gác Đường lên mặt đất, sử dụng y làm vũ khí - chuyện rõ ràng mười mười như thế mà trước đây có ai trong chúng ta nghĩ ra bao giờ đâu. Thật không thể nào tin được.”

Ngồi trên chiếc ghế cao ngay trước Ban Cao ủy, giám đốc Drake lên tiếng, “Có chứ. Ta đã từng nghĩ đến chuyện đó rồi chứ. Nhưng ta đã dẹp bỏ vì có quá nhiều rủi ro trong đó.”

“E là ta không hề thấy rủi ro,” ông Pinch tiến lại phía lão, bắt bẻ. “Đó là một nước đi táo bạo đúng vào thời điểm đòi hỏi phải táo bạo.”

“Cái mà người gọi là ‘táo bạo’, ta cho đó chỉ là ‘dại dột liều lĩnh’. Dù rằng đúng là chúng ta đã biết vị trí hang ổ mới của bọn Named, nhưng...”

“Nhờ có Theodore Dagget...” ông Pinch ngắt ngang lời giám đốc và tặng cho thằng bé nhà Dagget một cái gật đầu tán dương. Charlie quá đỗi kinh ngạc - có lẽ đây là lần đầu tiên ông Pinch mở miệng khen kẻ khác.

“Đúng,” giám đốc tiếp tục, “nhờ ơn cậu trẻ tuổi Dagget mà giờ đây chúng ta đã biết được hang ổ mới của chúng - nhưng đưa Kẻ Gác Đường ra khỏi Âm Ti và mang y đến hang ổ đó thì quả là một việc chất chứa vô vàn nguy hiểm.”

“Đúng đó, rất nguy cho bọn quái vật Âm Ti,” ông Rex nói. Đám người lớn quanh ông thích thú cười ồ lên.

Giám đốc sa sầm mặt và Charlie tự hỏi liệu mua thù chuốc oán với một người như lão ta có phải là một ý hay chẳng - lão hiện đang có vẻ rất cáu.

“Hào quang của Kẻ Gác Đường có đã thương được bọn Named cùng những quái vật khác trong hang ổ của chúng, để chúng ta dễ dàng tiêu diệt chúng không?” Giám đốc hỏi. “Đúng là thế thật đấy. Tuy nhiên, điều đó chỉ có thể xảy ra nếu y vẫn còn sống sót được cho dù bị quá nhiều con người vây bọc chung quanh. Đây là điều ta không dám bảo đảm. Người cũng quên một điều là đưa Kẻ Gác Đường ra khỏi Anomaly thì cái cửa ngõ rộng lớn đó sẽ không còn được bảo vệ, và Tyrannus chắc chắn sẽ nhân cơ hội này mà chui qua đó để lên mặt đất.”

“Ta không hề quên chuyện đó,” ông Pinch trả lời. “Đơn giản chúng ta cũng sẽ giết gã khi gã vào tới hang ổ đó. Chắc chắn bất cứ kẻ thiếu đầu óc nào cũng có thể hình dung ra việc này.”

“Pinch, có thể ta không có được Khả năng như người, nhưng điều đó không có nghĩa là ta 'thiếu đầu óc'. Người cho rằng ta nên di dời Kẻ Gác Đường với hy vọng có thể sử dụng quyền lực của y để tiêu diệt những con quái vật ở đây hiện có trên mặt đất, nhưng điều duy nhất chúng ta biết chắc chắn là làm như thế sẽ tạo cơ hội cho Tyrannus thoát khỏi Âm Ti.”

“Đúng, vậy thì sao nào? Verminion đã chết. Bây giờ bọn Named không thể triệu tập Kẻ Thứ Năm được, nên chúng ta sẽ không có cái hiểm họa đó. Thành quả so ra sẽ lớn hơn rủi ro nhiều.”

“Không, ta phản đối,” giám đốc Drake đáp. “Chúng ta đưa Kẻ Gác Đường vào tình thế nguy hiểm và phóng thích tên Named cuối cùng với hy vọng mong manh rằng, chỉ bằng một cuộc đột kích, chúng ta có thể tận diệt bọn chúng. Điều đó vừa ngu xuẩn lại vừa nguy hiểm và ta nhất định không thể tán thành được.”

Ông William tiến về phía trước, thanh kiếm phải hai tay mới nâng nổi của ông ánh lên ngay cả trong ánh sáng tù mù nơi khung cảnh đổ nát của Dinh Cao ủy. “Ta đồng ý với Giám đốc.”

“Lại thêm một tay thợ gậy bánh xe nữa rồi,” ông Rex lẩm bẩm.

Ông William thấy tay về phía ông Pinch. “Ta không thể để cho thẳng... à... gã này dụ hoặc, chỉ vì hắn mới có một khoảnh khắc chói sáng ngăn ngui dưới ánh mặt trời.”

“Nhìn ta đây,” ông Rex đứng lên. “Rõ ràng là ta chưa khi nào khoái Pinch. Nhưng khi người ta đúng thì phải chấp nhận là đúng và công bằng với người ta chứ. Hiện bây giờ Slagguron và Barakkas đang bắn loạn sau cái chết của Verminion, nhưng điều đó sẽ không kéo dài mãi đâu. Giờ là thời điểm để tấn công. Với Kẻ Gác Đường đi tiên phong, việc đồn hạ lũ xấu xa đó cũng sẽ giống như đâm cá trong thùng. Hôm nay chúng ta đã thấy được bọn quái vật đó sẽ làm gì khi chúng hồi phục, thế nên không được phép cho chúng hồi phục.”

Rồi ông quay sang đám đông đang tụ tập, “Ai ủng hộ ta chuyện này?”

“Có ta,” Tabitha đứng lên.

“Em cũng vậy,” Charlie cũng đứng lên.

“Ta hãy làm chuyện này ngay thôi,” Violet cũng đứng lên tiếp lời.

Lần lượt từng người một, mọi pháp sư cùng chiến binh trong Dinh đều đứng lên ủng hộ Pinch cùng kế hoạch của ông. Giám đốc và ông William trao nhau ánh mắt lo âu u ám.

Đột nhiên Charlie tỉnh ngộ.

Lão không muốn giết hết bọn chúng, nó bàng hoàng nhận ra điều đó. Điều duy nhất Drake quan tâm là duy trì quyền lực, và nếu như tất cả bọn Named cùng thuộc hạ tay sai của chúng chết hết thì Phân viện Ác mộng sẽ bị giải tán. Không còn hiểm họa luôn luôn túc trực trước mắt, lão Drake sẽ mất hết quyền hành. Và tệ hơn nữa, ông Pinch sẽ là người anh hùng chinh phục - chứ không phải Giám đốc.

Giám đốc Drake giương mắt ngó gian phòng lỗ nhố những Pháp sư Khai công cùng Chiến binh Trừ Tà đã quay lại chống lão.

“Thôi thì cứ thế,” cuối cùng lão nói. “Ta sẽ chuẩn thuận sứ mệnh này, nhưng các người nên biết một điều - ta luôn tin rằng những tên Đe Dọa Kép là vô cùng nguy hiểm, do đó không nên cho chúng nắm toàn bộ quyền hành. Việc hiện tại tất cả các người đều đang mù quáng đi theo một kẻ trong bọn chúng là thêm một bằng chứng cho thấy ta đã đúng. Ta tin rằng nước đi liều lĩnh này sẽ thất bại, và khi thất bại, các người sẽ thấy Pinch và những tên Đe Dọa Kép khác phải gánh chịu hoàn toàn trách nhiệm.”

“Xin tiếp thu,” ông Pinch đáp lời. Rồi ông quay sang đám đông. “Trong khi sắp đặt chuẩn bị trận này, ai xung phong nhận hộ tống Kẻ Gác Đường từ Âm Ti lên đây?”

“Em xin nhận,” Charlie điềm tĩnh nói. “Em đã có chút kinh nghiệm với y.”

“*Tất cả bọn em đều xin nhận.*”

Violet nói thêm và ra dấu cho cả Brooke lẫn Theodore đang đứng bên cạnh. Cả hai gật đầu.

“Cả bốn đứa chúng em sẽ đi đưa Kẻ Gác Đường về đây.”

“Xuất sắc. Làm ngay đi,” Pinch đáp.

“Đó là một kế hoạch rất đáng lưu tâm,” hiệu trưởng lên tiếng.

Kẻ Gác Đường ngồi cạnh bà, trông khoẻ mạnh và tràn trề sinh lực. Thật vậy, nội lực y hùng hậu đến nỗi Charlie lấy làm kinh ngạc khi thấy chuyển trở lại Nghĩa trang TGB quá dễ dàng - hào quang bảo vệ của Kẻ Gác Đường đã vươn xa hơn cả trước kia. Giờ đây quanh nghĩa trang vẫn còn một khu vực rất hẹp có thể mở cổng được, nhưng không hề có một con quái vật Âm Ti nào héo lánh tới.

“Ta rất vui được gặp lại các người,” Kẻ Gác Đường thì thầm.

Charlie vui sướng khi nghe tiếng khò khè hấp hối trong giọng nói của sinh vật ấy đã biến mất - y vẫn nói với giọng nhỏ nhẹ, nhưng có sức mạnh.

“Ta rất nhớ tất cả các người. Các người ôm ta chứ? Ta rất muốn được ôm vào lòng.”

Sức hút của Kẻ Gác Đường giờ còn mạnh hơn nữa vì đã phục hồi được nội lực, nên Charlie phải cố tập trung hết sức để khỏi chạm đến y. Nó liếc mắt ngó quanh, thấy những người khác cũng đang cố kìm chế như thế.

“Giờ đây các cô cậu đã thấy khó cưỡng lại chuyện đụng chạm Kẻ Gác Đường lắm rồi phải không?” hiệu trưởng nói. “Đưa y vào giữa một đám đông con người là một đề xuất cực kỳ nguy hiểm.”

“Giám đốc cũng nói thế đấy ạ,” Charlie đáp

“Thế ư? Vậy là ông ta cũng đúng được một lần.”

Bà đứng lên và cất bước đi quanh chiếc tàu chiến dùng làm nhà của Kẻ Gác Đường, thâm suy tính.

“Rời khỏi nơi đây rồi đưa y đi cùng là chuyện mang khá nhiều rủi ro,” bà nói. “Mặt khác, chỉ cách đây mấy tiếng đồng hồ, ta đã đưa trả hai đứa bé về với gia đình trên mặt đất - cuộc tấn công hung bạo sáng hôm nay đã khiến chúng gặp phải những cơn ác mộng khủng khiếp nhất. Chắc các cô cậu cũng đoán ra là chúng đã bị bọn quái vật Âm Ti bắt cóc đưa đến đây với hy vọng chúng sẽ giết Kẻ Gác Đường.”

Bà lắc đầu buồn bã, “Hiện chẳng có nơi nào thực sự an toàn cho y cả.”

“Vậy cô đồng ý là chúng ta nên đưa y đến hang ổ của bọn Named phải không ạ?” Violet hỏi.

Hiệu trưởng thở dài, “Trí ta nói ‘đồng ý’... nhưng tim ta lại nói ‘không’.”

Charlie cũng cảm thấy y hệt như thế, nhưng mỗi khi nó vâng lời trái tim - ví dụ cứu một đứa bé thoát khỏi Âm Ti để rồi nó hóa thành Slagguron - thì chỉ tổ dẫn đến tai họa. Lần này nó quyết đi theo con đường lý trí.

“Lợi ích tiềm tàng thì to tát,” hiệu trưởng tiếp tục, “nhưng đưa Kẻ Gác Đường lên mặt đất và thả cho Tyrannus thoát khỏi Âm Ti là một nguy cơ vô

cùng lớn. Ta chỉ chưa biết...”

Charlie nhẹ nhàng cắt ngang, “Thưa, thầy Pinch có vẻ rất chắc chắn...”

“Thật vậy sao cậu Benjamin?”

Hiệu trưởng mỉm cười thấu hiểu và Charlie lập tức thấy mình đúng là đứa ngu xuẩn vụng về khi dám toan tính điều khiến người phụ nữ thông thái này.

“Mấy tiếng đồng hồ qua vận số của Pinch đã thay đổi khá ngoạn mục phải không?”

“Đúng đấy ạ,” Theodore nói. “Cô không tin nổi chuyện xảy ra ở đó thế nào đâu - thầy Pinch giống như một người hùng ấy. Điên đảo luôn, cô tin em đi.”

“Ồ, ta tin chứ. Có điều không may là trèo cao thì ngã sẽ đau. Đó là mối nguy hiểm của thành công, và đó là lý do vì sao, để bảo vệ thành công đó, đa phần người ta sẽ làm mọi cách, kể cả những cách vô cùng bẩn thỉu.”

Charlie thầm nghĩ, *giống như Giám đốc*. Nhưng nó không nói ra suy nghĩ của mình.

“Thế thì...” Brooke hỏi, “sự việc sẽ thế nào thưa hiệu trưởng? Có nên đưa y đi không ạ?”

Hiệu trưởng trầm ngâm cân nhắc, rồi bà quay sang Kẻ Gác Đường, “Người nghĩ sao hở Hank? Người muốn đi không?”

“Ở đây ta cô đơn quá,” Kẻ Gác Đường mỉm cười. “Ta muốn tìm vài người làm bạn.”

Và thế là chuyện đã quyết định xong.

“ĐỒ LỪA ĐẢO!

Tyrannus rít lên. Gã bay cao tít trên đầu Charlie - nó đang cùng bầy đoàn hộ tống Kẻ Gác Đường ra khỏi phạm vi Anomaly để có thể mở cổng đi qua.

“Hiệu trưởng kia, người đang toan tính âm mưu thâm độc! Dù ở xa thế này nhưng lão già Tyrannus đây vẫn có thể nghĩ thấy điều đó nơi người.”

“Chúng ta không tranh cãi gì với người nữa,” hiệu trưởng đáp. “Một khi chúng ta đi rồi thì Anomaly sẽ không còn được bảo vệ, và người có thể thoát đi. Đó không phải là điều người vẫn muốn sao?”

“Dĩ nhiên!” con dơi vàng rít lên. “Nhưng lão già Tyrannus này cũng biết các người đã làm gì với Verminion. Lão có thể thấy rõ điều đó qua món đồ chơi lấp lánh tang tóc của y!”

Món Tạo tác Âm Ti trên ngón tay con quái vật Named nhấp nháy ánh sáng đỏ rực bốn hình thù khắc trên đó.

“Tụi bay là những kẻ BẮN THỬU, đủ trò lừa lọc và độc ác... nhưng tụi bay không thể lừa gạt lão già Tyrannus này được đâu. Lão biết tụi bay đang toan tính làm gì với TÊN GÁC CỒNG bé con độc địa đó, lão biết tụi bay muốn MANG nó tới đâu, và bây giờ những kẻ khác cũng đã biết rồi đó!”

Charlie bất ngờ hiểu ra, *bọn chúng thấy được chúng ta*. Nó quay sang hiệu trưởng, “Cách đây đã lâu, khi đeo cái vòng tay của Barakkas, em có thể nhìn thông qua mắt của ba tên Named kia, những kẻ cũng đang đeo Tạo tác... Nếu Tyrannus nhìn thấy chúng ta ở đây với Kẻ Gác Đường thì Barakkas và Slagguron cũng đã thấy được.”

“Thế thì phải nhanh lên,” hiệu trưởng nghiêm nghị nói, “phải tấn công chúng trước khi chúng có cơ hội phản đòn.”

Họ phóng qua Âm Ti bằng tốc độ Kẻ Gác Đường có thể chạy với đôi chân mập mạp ngắn cùn của y. Rủi thay, họ không thể đụng vào y để ẵm y lên mà vác y chạy. Vừa lúc ra khỏi phạm vi của Anomaly, hiệu trưởng tạo cồng và tất cả nhảy vọt qua, vào ngay cái phế tích của trung tâm Phân viện Ác mộng và nhanh chóng hợp lại với đồng nghiệp của mình.

Lúc cánh cồng đóng lại phía sau lưng, hào quang của Kẻ Gác Đường ở Âm Ti nhạt đi với tiếng cười khùng khục đặc trưng, Tyrannus Diên loạn

lướt qua trên đầu những chiếc thuyền đấm của Nghĩa Trang TGB và bay vọt lên, lọt vào trong chiếc đĩa tròn đỏ rực đang chuyển động của Anomaly.

Y rít lên một tràng cười xé tai.

“THOÁT RỒI!”

Tích tắc sau đó, y dùng đôi cánh vàng đồ sộ để đẩy mình văng lên khỏi những tầng nước sâu của Đại Tây Dương lạnh giá, rồi cuối cùng bắn vọt ra khỏi mặt nước, bay thẳng vào bầu trời xanh đẹp của trái đất bên trên.

Sau một thời gian chờ đợi vô tận, Tyrannus, gã Named thứ Tư, đã thoát khỏi Âm Ti.

CHƯƠNG MƯỜI TÁM - HOANG MẠC BĂNG GIÁ

Tít trên cao, ở vùng hoang mạc bao la, lạnh lẽo của Himalaya, ẩn khuất khỏi những ánh mắt tò mò của con người, hang ổ băng giá của bọn Named đang tấp nập những hoạt động. Những tảng tuyết rơi qua một cái lỗ lớn trên trần của cái hang động đồ sộ, trong lúc trận bão tuyết đang hoành hành bên ngoài, bầu trời như biến thành một tấm chăn trắng toát không thể nhìn xuyên qua được.

“Nhanh lên!” Barakkas quát tháo âm ỉ với hàng trăm con quái vật Âm Ti đang bám theo chân mình, trong khi gã và Slagguron phóng qua những tảng băng xanh trơn trượt bao phủ từng tấc sàn căn cứ hoạt động của bọn chúng ở cái nơi hẻo lánh này. “Bọn con người đang đến. Chúng ta phải đi ngay!”

“Sao lại phải sợ chúng như thế?” Slagguron hỏi. “Bọn ta chẳng phải là các Chúa quỷ của Âm Ti sao?”

“Ta không sợ *chúng* - chính Kẻ Gác Đường mới là kẻ làm ta e ngại. Hồi lâu lắm rồi ta đã phải mướm mùi va chạm với con quái kinh khủng đó, và ta không muốn bị như thế lần nào nữa.”

“Dù có Kẻ Gác Đường đi chẳng nữa,” Slagguron cãi, “thì bọn người đó cũng chỉ có thể làm tổn thương chúng ta nếu chúng biết ta ở đâu thôi! Chẳng có lý gì chúng lại biết được cả.”

“Ta thì chẳng có lý do gì để nghĩ là chúng *không biết được cả* .”

Rồi đột nhiên, Barakkas khựng lại, dòm dòm cái gì đó...

Thứ ánh sáng đỏ phát ra từ món Tạo tác Âm Ti quán quanh bụng Slagguron đang phản chiếu chói lọi trên bức tường băng bóng loáng của hang động... và cũng có thứ gì đó đang chập chờn trong ánh phản chiếu ấy.

Một đốm sáng nhỏ màu xanh.

“Cái gì thế này?” Barakkas làu bàu, rồi cúi xuống kiểm tra cái đốm sáng. Vừa nhìn thấy thiết bị theo dõi mà Theodore lắp vào sợi thắt lưng bằng kim loại của Slagguron, cặp mắt màu cam của Barakkas đỏ sọc lên vì tức giận. “Bọn chúng đang theo dấu người đấy, đồ ngu!” Barakkas chộp ngay món thiết bị tí hon ấy - mà trong nắm tay gã, nó chẳng bằng một hạt cát - và nghiền nát vụn.

“Thật là... chẳng may,” Slagguron nhăn nhó nói, “Người nói đúng. Ta phải đi ngay kẻo quá muộn.”

Nhưng đã muộn mất rồi.

Những cánh cổng màu tím mở tung khắp nơi trong hang động như thể pháo hoa, để cho những Pháp sư Khai Cổng cùng với những Chiến binh Trừ Tà ưu tú tràn qua - trong số đó có cả Charlie và bạn bè nó.

“Đừng chạm vào Kẻ Gác Đường!” hiệu trưởng hét lên với những người xung quanh trong lúc bà dẫn cái sinh vật mong manh, nhỏ bé ấy vào trong cái hang rộng mênh mông.

“KHÔNG!” Slagguron rống lên khi ánh mắt gã chạm vào y. Cơn đau không thể nào tưởng tượng nổi bất thình lình đâm xuyên qua óc gã, rồi gã quy xuống mặt băng, cạnh Barakkas; gã quái này cũng đang sùi bọt mép lên vì quá sức đau đớn. Hàng trăm Quái vật Âm Ti Hạng 5 ở quanh chúng cũng lăn quay trên mặt băng, hoàn toàn mất hết khả năng chống cự.

Charlie kinh hãi nhìn bọn quái vật nằm ngổn ngang khắp nơi, quẫn quại vì đau đớn. “Hiệu nghiêm thật!” nó nói, “Kẻ Gác Đường đã hạ gục bọn chúng rồi!”

“Tuyệt cú mèo!” Theodore giơ tay ra cho Kẻ Gác Đường. “Hank! Xòe năm ngón vớ nào!”

Kẻ Gác Đường giơ tay lên.

“Cậu Dagget!” Hiệu trưởng gọi giật giọng.

“À, quên mất,” Theodore vội giật tay lại ngay. “Không được chạm vào. Xin lỗi Hank nha.”

Trong khi đó ông Pinch rảo bước băng qua hang động như một vị tướng chinh phục, quan sát hàng trăm con quái vật giết người giờ đã bất lực hoàn toàn ngay trước mắt với vẻ khoái trá.

“Xuất sắc! Tất cả đều diễn ra theo kế hoạch... y như lời ta nói.” Rồi ông liếc sang giám đốc Drake đang khoanh tay cau mày nhìn diễn biến.

“Pinch, đừng quá tin tưởng như thế! Kế hoạch dù là hay nhất vẫn phải có điểm yếu.”

“Rất đúng, điều này nhắc ta sực nhớ đến...”

Rồi ông quay sang Charlie, “Vui lòng hộ tống Kẻ Gác Đường tránh xa ra - nơi nào đó an toàn ấy - để chúng ta bắt tay vào việc luôn.”

“Xong ngay.” Charlie quỳ xuống bên cạnh sinh vật mong manh, “Người đi với ta nhé, Hank? Ta sẽ chăm sóc người.”

“Được, Charlie à,” Kẻ Gác Đường đáp, rồi theo Charlie ra khỏi gian động chính, vào một cái hang bên cạnh vừa nhỏ vừa tối tăm ở cuối một hành lang đóng băng.

“Người thấy ở đây tốt chứ?”

Kẻ Gác Đường gật đầu, đôi mắt y sáng lên trong bóng tối. “Được rồi. Người tốt quá.”

“Cám ơn. Người cũng vậy mà.”

“Người ôm sẽ ta chứ? Thật tuyệt vời mỗi khi ta được ôm.”

“Ta đâu có ôm người được. Người *biết* rồi mà.”

“Ta biết,” Kẻ Gác Đường thở dài giống hệt một con người. “Chỉ là nếu được ôm một lần thôi thì hay biết mấy.”

Charlie mỉm cười với y.

“Cậu Benjamin!” Một giọng nói vang lên, dội xuống hành lang phủ băng. Là Pinch gọi. “Chúng ta đang đợi đây!”

“Cứ ở đây nhé Hank,” Charlie nói, “Ta sẽ trở lại đón người khi mọi việc xong xuôi.”

“Cẩn thận nhé, Charlie Benjamin,” Kẻ Gác Đường gật đầu.

“Người cũng vậy.”

Charlie nhìn sinh vật hiền lành ấy một lần cuối - y nhỏ bé vô cùng so với cái mênh mông của những bức tường phủ băng tối tăm vây xung quanh - rồi nó quay lại hang chính, bắt đầu xông vào tiêu diệt bọn quái vật Âm Ti.

“Tớ ghét chuyện này.” Violet thì thầm khi những Chiến binh Trừ Tà và Pháp sư Khai cổng tản ra khắp hang động, đợi mệnh lệnh của ông Pinch để bắt đầu cuộc tấn công.

Charlie hiểu ý của cô bé. Giết một con quái vật khi nó tấn công mình là một chuyện - gì thì gì, đó cũng là tự vệ - nhưng giết khi chúng đã nằm trơ ra và mất hết khả năng tự vệ thì lại là một chuyện hoàn toàn khác. Có lẽ điều đó không sai nhưng sao nó cứ *cảm thấy* không phải vậy?

“Tớ hiểu ý cậu,” Charlie thì thầm đáp lại. “Tớ đồng ý là cần phải làm như vậy - ý tớ muốn nói là sau những gì xảy ra ở sở thú hôm nay, không làm thế thì rất khó... nhưng không hiểu sao tớ cảm thấy hình như không được đúng cho lắm.”

Violet gật đầu, “Ít nhất Theodore cũng có vẻ vui.”

Charlie liếc mắt nhìn sang thằng bạn mình. Đúng vậy, thằng nhỏ gầy nhom, cao lêu khêu ấy có vẻ vui sướng thật. Rõ ràng thằng này đang nóng lòng muốn ở ngay trước mặt bố, với tư thế sẵn sàng và khao khát, được chứng tỏ tài năng của mình. Dĩ nhiên, là một Pháp sư Khai cổng, Theodore không phải là kẻ buộc phải ra tay giết chóc.

Ông Pinch nói lớn, “Xin các Pháp sư Khai cổng vui lòng nghe đây.” Ông vừa nói vừa đi len qua họ. Ông Pinch mặc một cái áo khoác có mũ trùm đầu

bên ngoài lớp áo thun để ngăn cái lạnh buốt da - và cái áo khoác đó làm cho thân hình bé con nhỏ nhắn của ông trông lại càng bé hơn.

“Ngoại trừ hai con Named, mọi người hãy lần lượt mở cổng bên dưới tất cả bọn quái vật Âm Ti còn lại, trả chúng về Vòng thứ 5.”

“Người không muốn giết chúng sao?” ông William hỏi, hơi thở của ông biến thành những vệt không khí đông cứng.

“Dĩ nhiên là không. Chúng ta chỉ giết khi không còn cách nào khác mà thôi.”

Charlie nhớ chính xác cái hôm ở lớp Trừ Tà Nhập môn, khi ông Rex dạy về “Luật nhân 3”, ông đã nói rằng cứ với mỗi con quái vật ta giết trên mặt đất thì sẽ có ngay tức khắc ba con được sinh ra ở Âm Ti. Tuy nhiên, nếu chỉ trả chúng về Âm Ti chứ không giết, thì sẽ không có con quái vật mới nào được sinh ra cả. Đó là lý do vì sao lại phải nhọc công trực xuất bọn quái vật Âm Ti lui trở lại qua các cổng, cho dù giết chúng ngay thì dễ hơn nhiều.

“Ta biết luật!” ông William cau kính trả lời. “Ta đâu phải là kẻ mới chân ướt chân ráo đến đây lần đầu tiên. Nhưng giờ đâu phải là lúc mềm lòng - vì người đã đưa tất cả chúng ta đến đây, chúng ta cần làm thật nhanh, thật mạnh để một lần dứt điểm luôn mọi chuyện rồi thôi.”

“Tất nhiên là thế. Nhưng chúng ta cũng phải sáng suốt chứ!” Ông Pinch nói. “Đừng lo, William - rồi người sẽ được thỏa cơn khát máu của mình ngay hôm nay. Chúng ta cứ trả lũ quái vật tầm thường về Âm Ti đi, còn bọn Named vẫn phải bị tiêu diệt thôi.”

Bọn Named .

Charlie liếc nhìn Barakkas và Slagguron đang cuộn người lại vì đau đớn, đến nhúc nhích cũng không được. Nó biết chúng là giống độc ác, dữ tợn, khát máu và sẽ giết sạch tất cả ngay tại chỗ nếu có cơ hội... nhưng nó vẫn cảm thấy có gì đó tồi tệ khi thấy chúng nằm lăn ra đấy, sóng soài, hoàn toàn bất lực, trên mặt băng. Dù biết rõ việc mình cần phải làm, thế nhưng

Charlie lại không muốn điều đó. Nó chỉ ước một điều là có thể nhắm chặt mắt lại và biến khỏi đây ngay.

Mọi việc biến chuyển quá nhanh - trong khi nó vẫn còn là một đứa học trò, vẫn có thể hét to lên! Tất cả bạn bè của nó cũng thế. Khoảng thời gian êm đềm mà nó đã cùng với đám bạn trải qua, nào là thám hiểm mọi ngóc ngách của Học viện Ác mộng, nào là bơi trong đại dương trong lành, ấm áp phía xa kia, và tập trận đấu kiếm giả trên bãi biển... tất cả giờ đây như chỉ còn là ký ức mơ hồ xa lắc xa lơ.

Đây là một việc nghiêm túc, đã đến lúc nó phải *trưởng thành*, như Rose mama nói, nhưng nó không thích như thế.

Dù chỉ một chút xíu cũng không.

“Nào, các Pháp sư Khai cổng,” Pinch hét lớn, giọng của ông vang vọng khắp cái hang rộng mênh mông. “Bắt đầu đi thôi!”

Với thái độ rất dứt khoát, các pháp sư bắt đầu mở những cánh cổng màu tím ngay bên dưới những con quái vật Hạng 4 và 5 bị thương đang nằm trên sàn hang động phủ băng, để chúng rơi lộp độp xuống Âm Ti. Theodore nhập bọn, theo kịp đám người lớn thật dễ dàng. Charlie để ý thấy Theodore vẫn liếc nhìn bố mình để xem ông có tỏ ý là biết hay tán thành gì không. Sau khi thử liếc qua mấy bận, cuối cùng, Theodore cũng bắt gặp được ánh mắt của bố.

Ông William nháy mắt ra hiệu với nó.

Charlie nghĩ, *Tốt, cuối cùng thì...*

Trong khi các Pháp sư Khai cổng lo làm việc thì Violet quay sang Brooke, “Sao cậu không ra đó?”

“Tớ hả? Cậu đang nói gì vậy?”

“Ra giúp họ đi.”

“Bằng cách nào chứ?” Brooke ngơ ngác. “Cậu biết là tớ có còn mở cổng được nữa đâu.”

“Được mà, Brooke! Tớ biết cậu làm được... Lúc trước cậu đã làm được mà. Đi đi.”

“Ừ thì... được rồi. Tớ sẽ thử xem.”

Trong lòng đầy nghi ngờ, Brooke ra nhập bọn với các Pháp sư Khai cổng. Chuyện không đến nhanh chóng hay dễ dàng gì, nhưng cô bé kinh ngạc khi thấy mình rốt cuộc cũng xoay sở mở được một cánh cổng nhỏ, bên dưới một con Phun A-xít Hạng 4.

Con này rơi xuống Âm Ti êm ru.

Miệng cười toe toét, Brooke liếc mắt nhìn sang Violet cũng đang cười động viên mình. Có được niềm tin mới rồi, Brooke quay lại tiếp tục mở cổng. Trong khi đó, Charlie và hiệu trưởng nhập vào nhóm của Tabitha và các Pháp sư Khai Cổng khác, cùng họ trả tiếp những con quái vật còn lại về Âm Ti - dường như có cả triệu con như thế. Mọi người tập trung cao độ vào công việc đang làm đến nỗi chẳng ai để ý thấy thiếu mất một người trong hang động chính...

Giám đốc của Phân viện Ác mộng đã biến đâu mất.

Kẻ Gác Đường thấy một bóng người dài ngoẵng đang từ hành lang rón rén tiến lại, dọc theo những bức tường phủ băng, như một vết dầu loang trên mặt nước.

“Chào người,” sinh vật nhỏ bé ấy nhẹ nhàng nói, “Người đến gặp ta phải không?”

“Ừ,” giám đốc Drake thì thầm, đôi mắt lão chỉ là hai cái hốc sâu hoắm trong ánh sáng mờ tối.

“Người là người tốt phải không?”

“Ta là người tốt.”

“Hay quá!” Kẻ Gác Đường nói, “ Ta ở đây thật cô đơn và lạnh lẽo quá! Người ôm ta nhé?”

“Ta sẽ ôm người.”

Lão giám đốc ôm gọn sinh vật nhỏ bé ấy trong đôi tay dài ngoẵng của mình, áp đôi má để trần của lão lên đỉnh đầu mỏng manh của Hank.

“Ồ, cảm ơn người,” Kẻ Gác Đường cười và nói, trong khi đó sắc hồng bắt đầu biến mất khỏi làn da mỏng manh. “Thật là thích khi được ôm sau một thời gian quá dài sống trong lạnh lẽo và bóng tối của Âm Ti. Người cũng là người tốt giống như Charlie Benjamin phải không?”

Lão giám đốc không trả lời.

Đôi mắt trắng, to của Kẻ Gác Đường bắt đầu vàng đi, trong khi đó, những đê xương sườn nhọn lộ ra tạo thành những góc cạnh không bình thường trên cái lồng ngực đang lép dần. Hơi thở y nông đi, đứt đoạn.

“Người là bạn ta phải không?” Kẻ Gác Đường hỏi, giờ đây đã vẻ có hơi dè dặt.

Một cơn gió lạnh thổi dọc cái hành lang đóng băng cứng đanh, trong khi trận bão tuyết vẫn gầm gào trên cao. Lão giám đốc im lặng như một nắm mồi, siết chặt hơn cái sinh vật nhỏ bé kia - ép chất độc trong da lão sát vào y, giữ không để cho y nhúc nhích, ngay cả khi y đã bắt đầu giãy giụa.

Một nhận thức kinh hoàng hiện lên trong mắt sinh vật đang hấp hối ấy.

“Ôi, ối...” Nó rên nhẹ. “Người *không phải* bạn ta, đúng không?”

Lão giám đốc thì thào, “Ừ, ta e rằng không phải.”

Kẻ Gác Đường thở dài, chỉ thì thầm được thêm được ba từ nữa, “Luôn... một mình.” Rồi y thở hắt ra một lần... một lần nữa... và rồi, cuối cùng, lặng thinh.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN - ĐẢO CHIỀU

Trong khi các Pháp sư Khai công tiếp tục công việc của họ, các Chiến binh Trừ Tà tụ tập quanh thân thể to lớn bất động của hai tên Named. Charlie đứng cạnh Violet, chỉ cách làn da xanh nhám của Barakkas có một bước chân - trong khi Rex và William đứng gần chỗ Slagguron.

“Chúng ta phải làm càng nhanh và càng ít đau đớn càng tốt,” ông Pinch vừa nói vừa rút liềm ra, lưỡi liềm chiếu sắc xanh rợn người. “Ta biết nhiều kẻ trong các người ghét điều này. Chúng ta chắc chắn không phải là sát nhân, nhưng đôi khi cũng cần phải thực hiện những hành vi u ám để ánh sáng thanh bình có thể soi rọi.”

Ánh sáng thanh bình? Kiểu nói chuyện điên khùng gì vậy? Charlie thầm nghĩ. Cứ như là đang lên chiến dịch ủng hộ chức vụ Giám đốc Phân viên Ác mộng không bằng.

“Sau khi hoàn thành bốn phận này,” ông Pinch nói tiếp, “ngày mai chúng ta sẽ thức giấc trong một thế giới an toàn hơn cái thế giới chúng ta thức giấc sáng hôm nay.”

Ông giơ cái liềm trong bàn tay nhỏ nhắn lên.

Có người dẫn đầu rồi, các Chiến binh Trừ Tà khác, kể cả Rex và William, đều giơ cao vũ khí.

“Hỡi các Chiến binh Trừ Tà...” ông Pinch nói, “khi ta ra hiệu lệnh...”

Charlie liếc nhìn Violet, nôn nao trong dạ. Cô bé thì thào, cũng bồi hồi không kém, “Tớ biết. Mình cứ làm quách cho rồi.”

“Ừ. Cứ thế,” Charlie gật đầu. Nó giơ cao thanh kiếm mỏng, còn Violet giơ cao cái rìu.

Ông Pinch bắt đầu đếm ngược để đồng loạt xuống tay, “*Một... hai...*”

Đột nhiên Barakkas co rúm người lại.

Các Chiến binh Trừ Tà liếc nhau, luống cuống.

“ Là tớ đang mê sảng?” Violet hỏi. Hay là gã...”

Một cơn co thắt nữa chạy suốt cơ thể tên Named đồ sộ khiến một ngón tay cong như vuốt gập lại dưới bàn tay lạnh lặn của y, xé một đường rãnh không lồ trên mặt băng bên dưới.

“ Gã... gã cử động...” Charlie nói.

“Úi chà,” ông Rex lẩm bẫm. “Vụ này chắc không êm rồi.”

Barakkas mở mắt và ngó quanh đám người. Rồi gã cười nhả nhổ, “Ra là không có đứa nào kiểm tra Kẻ Gác Cổng.” Rồi gã vọt dậy trên đôi móng guốc với một lực sấm sét đến nỗi băng trên trần hang động tuôn đổ như kính vỡ, rơi lả tả xuống đám quái vật và con người ở xa xa bên dưới.

Slagguron - cũng đã hồi phục - lẹ làng vươn thẳng lên. Gã đứng sừng sững thật cao trên mọi người, cơ thể cong lại thành hình chữ S, đôi mắt đen huyền hấp háy, trong khi những sinh vật khác của Âm Ti bắt đầu hồi tỉnh chung quanh gã.

Tình hình đúng như thế, đám người đang bị lũ quái vật đã hoàn toàn thức tỉnh và vô cùng điên tiết bao vây; chúng chuẩn bị trả thù.

“Không thể thế này được,” Tabitha nói.

Ông William quay sang ông Pinch, ánh mắt giận dữ, “Người đã giết hết bọn ta rồi.”

“Không, đây...” ông Pinch lắp bắp cãi, “điều này đâu có trong kế hoạch...”

Và rồi cũng đến lúc bọn quái vật tấn công.

Slagguron oằn người xuống mặt băng bằng một lực khủng khiếp, nghiền nát cả đám người lẫn đám thú dưới sức nặng kinh hoàng, trong khi Barakkas dậm mạnh mặt đất bằng cặp móng guốc to lớn, nhe nanh, quắc mắt điên dại vì giận dữ.

“Giờ là lúc chúng ta TRẢ THÙ!” Con vật to lớn rống lên, nước bọt nóng hôi từ miệng phun ra tung tóe. “Bây giờ tất cả các người sẽ phải TRẢ GIÁ!”

“Rút lui!” hiệu trưởng hét lớn. “Mở cổng thoát ra! Chúng ta không thắng được trận này rồi!”

Ngay lúc hàng trăm quái vật mới trời lên mặt đất ủa vào tấn công, đám Chiến binh Trừ Tà bèn gấp rút hành động, cố gắng bảo vệ các Pháp sư Khai cổng đang loay hoay mở cổng để tất cả có thể thoát thân.

“Em à, cứ cố hết sức nhé,” Rex dịu dàng nói với Tabitha, sợi dây thòng lọng quất vun vút, trong khi thanh kiếm ngắn bay lấp loáng giữa đám quái vật đang ủa đến. “Anh sẽ giữ chân bọn chúng càng lâu càng tốt.”

Giữa lúc Tabitha vận dụng nội lực tạo một cái cổng giữa cơn hỗn độn, Pinch loạng choạng chạy qua cái hang mênh mông trong trạng thái hoảng loạn. “Không thể thế được...” ông gào lên, “kế hoạch của ta rất hoàn hảo cơ mà!”

Pinch níu tay các Chiến binh Trừ Tà và Pháp sư Khai cổng, tuyệt vọng van xin được tha thứ cùng chấp nhận, trong lúc họ vẫn đang dững cảm chiến đấu để cứu mạng mình cùng đồng đội.

“Ta làm sao biết được chuyện lại kết thúc thế này cơ chứ...” ông van nài. “Nhớ đi, chính ta đã giết Verminion... Ta là anh hùng cơ mà...”

Nhưng chẳng có tha thứ cũng như chấp nhận trong mắt một ai, họ thẳng tay gạt ông đi và tiếp tục đánh trận đánh diệt vong của mình.

Giữa những tiếng hò hét đình tai, bố của Theodore, ông William, chạy khỏi hang chính để xem có chuyện gì xảy đến cho Kẻ Gác Đường. Ông ngó thấy sinh vật mong manh ấy trong căn phòng nhỏ bằng giá nơi Charlie đã đem giấu y.

Giám đốc đang hạ cơ thể bất động của Kẻ Gác Đường xuống đất.

“Trời ơi... Ông làm gì vậy?” ông William thốt lên.

“Chỉ làm những gì *phải* làm thôi,” lão Drake trả lời. “Chắc người cũng đã thấy được điều đó.”

Ông William lao đến Kẻ Góc Cổng và kéo y ra khỏi tay lão giám đốc, hy vọng vẫn còn có dấu hiệu của sự sống - nhưng tuyệt không còn gì nữa.

“Người có tưởng tượng ra điều gì nếu chiến dịch nhỏ này thành công không?” Drake nói, cứ như thể có mỗi cái chuyện nhỏ xíu xiu kia mà tướng Dagget cũng không hiểu nổi. “Những tên Đe Dọa Kép chắc chắn sẽ nắm quyền ở Phân viện, William ạ. Bọn chúng tất sẽ hủy diệt chúng ta. Rõ ràng là cần phải làm gì đó.”

Ông William lắc đầu buồn bã nói. “Bao nhiêu người đang *chết* ngoài kia!”

“Ta biết,” giám đốc đáp. “Cảnh tượng vô cùng ghê rợn, thật sự ghê rợn - nhưng một kẻ bản lĩnh phải có những lựa chọn cứng rắn và đôi khi hy sinh là điều cần thiết để bảo vệ cái thiện lớn hơn.”

“Cái thiện lớn hơn sao? *Con trai* tôi đang ở ngoài kia đấy!”

Đột nhiên Theodore xông vào phòng. “Bố! Để con mở cổng cho bố con ta thoát ra!” nó hét lớn. Vẫy tay một cái, Theodore tạo một cánh cổng... thế rồi nó nhận ra Kẻ Góc Cổng đang nằm bất động trong tay bố mình. Theodore khiếp đảm thối lui, cất tiếng thì thào, “Bố làm gì vậy?”

“Không. Không như con nghĩ đâu...” ông William trả lời.

“Bố *chạm* vào y sao? Không được chạm vào y - bố biết rồi mà. Tất cả chúng ta đều biết điều đó! Ai ai cũng biết điều đó cơ mà!”

“Con không hiểu đâu...” William lắc đầu.

“Làm sao bố có thể như thế?” Theodore hét lên. “Các bạn tốt nhất của con đều đang ở trong trận đánh này! Con thậm chí không biết liệu Charlie và Violet còn sống hay không nữa cũng là vì bố đó! Trời ơi, không biết có ai còn sống không!”

Ngay lúc ấy, một âm thanh vang vọng suốt hành lang và lan tỏa khắp hang - đó là tiếng cười khoái trá, điên cuồng của một con vật gì đó cực kỳ quái dị. Một giọng oang oang cất lên. “CHO GỜ LỜI CHÀO! Và nhiều lời chào thân ái!”

Tyrannus vẫy phần phật đôi cánh vàng to lớn bay xuống; đôi mắt man dại của gã điên cuồng đảo liên tục trong hốc mắt. “Măm, măm, măm! Ta tưởng bị lỡ mất hết cuộc vui chứ!”

Charlie đánh lui một con Dangeroo và than thầm, *Trời ạ. Chuyện thế này còn chưa đủ hay sao?*

Giờ đã có đến ba tên Named trong cái hang khổng lồ này rồi.

Thanh kiếm chớp lóe lên, Charlie bắt đầu chạy quanh, tuyệt vọng tìm bạn bè trước khi Tyrannus tham gia vào cơn cuồng sát; không gian như cô đặc lại vì tuyết đang rơi quay cuồng và mặt đất trơn nhẫy vì máu loang của quái vật. Qua màn sương giá lạnh, nó thấy được một vài cánh cổng nhấp nháy hiện ra trong khi những cánh cổng khác biến mất, mang đi các Chiến binh Trừ Tà cùng các Pháp sư Khai cổng tuyệt vọng - những kẻ ấy, hoặc là đang cố thoát khỏi cái bẫy chết chóc, hoặc là đang làm mồi cho lũ quái vật của Âm Ti.

Vừa chiến đấu, Charlie vừa điếm lại trong đầu những nơi lần cuối nó còn nhìn thấy bạn bè mình. Nó biết ông Rex và Tabitha đang sát cánh chiến đấu gần Slagguron - nhưng đó là cách đây một lúc rồi. Nó không biết liệu hai người ấy còn trong hang hay đã thoát ra được.

Cầu xin cho họ thoát được , nó tuyệt vọng ước ao.

Về phần hiệu trưởng, Charlie đã thấy loáng thoáng thanh quyền trượng óng ánh xanh biếc soi sáng cả những góc ngách xa tắp trong cái hang băng giá trong lúc bà hạ gục hàng đoàn quân sinh vật của Âm Ti; vào lần cuối nó thấy thì bọn quái vật vây quanh bà nhiều đến nỗi chỉ thấy được thanh quyền trượng mà thôi. Ai cũng đoán già đoán non xem bà còn sống

hay không, nhưng *làm thế nào* mà sống qua được cái tương quan lực lượng quá chênh lệch như thế chứ.

Nó biết về Violet và Brooke có hơi chắc chắn hơn. Trong khi mãi đánh lui một mục Hag, nó nghĩ là đã thấy Brooke tạo một cái cổng để cả hai cô bé cùng thoát qua đó... nhưng chắc chắn một trăm phần trăm thì nó không dám. Hai đứa con gái ở khá xa, và trong ánh phản chiếu yếu ớt của mê cung băng giá này, rất có thể mắt nó đã bị đánh lừa.

Còn Theodore... Cách đây một lúc Charlie có thấy thằng bạn chạy đuổi theo bố. Nhưng giờ này họ ở đâu?

Hãy an toàn, Theodore ơi. Hãy sống. Nó suy nghĩ dừ dội, cầu mong chuyện đó là thật.

Ở đâu đó sau lưng, nó nghe tiếng ông Pinch đang vật vờ đi qua cảnh điên cuồng này, rên rỉ lời xin lỗi, nói rằng chuyện này không phải lỗi của ông. Charlie không biết điều đó có đúng hay không, thật tình thì gì thì gì, nó cũng không thèm quan tâm nữa - ít nhất thì cũng không phải bây giờ.

Bây giờ đây là lúc sống còn.

“Thầy Pinch! Thầy ở đâu?” Charlie thét lên. “Nếu bị thương thì hét lên để em đến mở cổng cùng thoát ra!”

“Bây giờ tất cả bọn họ đều căm ghét ta...” ông Pinch kêu gào thật đáng thương ở xa xa. “Hết như trước kia...”

“Ở yên đó, em đến tìm thầy đây!”

Charlie đánh bay một con Cà khêu Âm Ti Hạng 5 để mở đường, rồi nhắm theo hướng mà nó nghĩ là đã nghe tiếng ông Pinch, nhưng lại cuống quýt trượt chân trên một vũng máu đông và đập đầu rất mạnh vào một gờ băng. Thoạt đầu, cú va đập không có vẻ nặng - chẳng có cơn đau nào mà nó không thể lướt qua được sau một, hai phút - nhưng rồi cơ thể của nó bắt đầu có cảm giác như trôi tuột đi, giống như nó đang ngó chính mình trong một tấm gương đặt ở rất xa.

Charlie cố đứng lên nhưng hai chân mềm oặt như cao su và nó lại trượt xuống băng. Nó nghĩ, *Ồ, không xong rồi, mình đang ngất đây. Không thể tin được!*

Và liền sau đó bóng tối phủ chụp lấy người nó bằng một con sóng nóng ẩm.

*

Khi Charlie tỉnh lại, chỉ còn một mình nó trong hang của bọn Named.

Nó được biết, những con người khác đã đi khỏi - ít nhất là những người còn sống sót. Đầu nó như bị bóp giữa hai gọng kềm. Nó cố nén cơn nôn, nhưng khi đứng lên trên đôi chân run rẩy và chuẩn bị mở cổng thoát đi, nó chợt nghe giọng nói khàn khàn quen thuộc.

“Charlie Benjamin.”

Barakkas.

Charlie quay lại.

Barakkas, Slagguron và Tyrannus đang đứng sau lưng nó như những tên khổng lồ hung tợn trong những truyện cổ tích ác độc. Mấy món Tạo tác Âm Ti sáng lấp lánh, phản chiếu thành hàng trăm lần trên những bức tường phủ băng quanh chúng.

“Có gì không?” Charlie mệt mỏi đáp.

“Chuyện không cần phải kết thúc như thế này, nhóc ạ.” Barakkas bước về phía nó vui vẻ nói. “Chỉ vì lũ con người còn lại sẽ chết trong tay bọn ta không có nghĩa là người phải chết.”

“Dĩ nhiên là không!” Tyrannus vui vẻ thốt lên, hưng phấn vỗ cánh bay phần phật lên không. Sức mạnh của đôi cánh làm lũ quái vật Âm Ti nhỏ hơn ngã quay lơ. “Charlie Benjamin, bọn ta không hề thù hận gì người đâu! Bọn ta là bạn bè của người - và bạn bè luôn ăn thịt bạn bè, không phải sao!”

“Bạn bè luôn ăn thịt bạn bè sao?” Charlie nhắc lại. Nó không chắc mình đã nghe đúng. “Điều đó có nghĩa là sao?”

“Có nghĩa là Tyrannus đã mất trí,” Slagguron nói, giọng như sấm động.

“KHÔNG đâu nhé!” Tyrannus rống lên. “Làm sao một kẻ điên mà lại có thể dùng lưỡi ráy sạch hai tai của mình cơ chứ?”

Và thật kinh hoàng, gã bắt đầu làm đúng như vậy.

“Tốt thôi,” Slagguron nói. “Nhưng người vẫn không thể ăn thịt thẳng oắt này.”

“Tại sao không?” Tyrannus bĩu môi.

“Vì nó sắp giúp bọn ta.”

“Bằng cách nào?” Charlie hỏi. “Làm thế quái nào mà ta giúp được bọn người?”

Barakkas hất một vật xuống trước mặt gã. Chu vi cái vật ấy lớn bằng cái tháp nước, chạm đất ngân lên tiếng vang rền dữ dội và Charlie nhận ra ngay. “Vòng đeo cổ của Verminion? Cái đó để làm gì?”

“Có lần người đã đeo chiếc vòng tay của ta,” Barakkas nói. “Điều đó có nghĩa người là con người duy nhất có thể sử dụng Tạo tác của Âm Ti mà không bị sát thân.”

“Thế thì sao?”

“Thế nên, Verminion có thể chết - nhưng người, Charlie Benjamin à, người có thể sử dụng Tạo tác Âm Ti thay hẳn để cùng bọn ta triệu tập Kẻ Thứ Năm.”

Máu của Charlie đông đặc lại.

“Không... ta vẫn tưởng các người cần có cả bốn Named mới làm được việc đó.”

“Bọn ta cần tất cả bốn Named,” Barakkas nói, “vì bọn ta cần cả bốn món *tạo tác* - tạo tác mới quan trọng, chứ không phải kẻ giữ những thứ ấy.”

Y hất cặp sừng to lớn về phía chiếc vòng đeo cổ ở trên mặt đất.

“NGƯỜI có thể là Chúa Named thứ tư, Charlie Benjamin.”

Charlie chợt hiểu ra ý của Slagguron khi hắn nói với Barakkas trong cuộc tấn công vào Phân viện Ác mộng, “Chưa phải tất cả đâu.”

Cái chết của Verminion không ảnh hưởng nghiêm trọng đến kế hoạch của bọn chúng... chừng nào bọn chúng còn có Charlie.

Nó lắc đầu. “Ta không làm.”

“Ồ, người sẽ làm,” Barakkas đáp. “Nếu không người sẽ chết.”

“Có lẽ thế,” Charlie nhún vai. “Hoặc có lẽ ta sẽ mở cổng thoát được trước khi điều đó xảy ra. Muốn xem ai nhanh hơn không?”

“Đẹp về KHÓ KHĂN đó đi!” Tyrannus bay phần phật về phía trước, hét lên. “Người phải sử dụng cái vòng đó - bắt buộc đấy - người là con người duy nhất làm được!”

Bỗng một giọng nói cất lên sau lưng Charlie.

“Không hẳn vậy.”

Nó quay lui. Ông Pinch đang đứng đó, người bê bết máu và đầy vết thâm tím. Pinch cười thâm trầm - một kết hợp giữa đôi mắt chán đời với gương mặt trẻ nít làm ai nấy hoang mang. “Charlie đeo Vòng Tay được vì nó là Đe Dọa Kép... nhưng ta cũng vậy.”

Charlie thảng thốt. “Không, Edward. Đừng làm thế.”

“Chẳng còn gì cho ta ở đời nữa,” Pinch lặng lẽ và thản nhiên nói. “Bây giờ tất cả bọn họ đều căm ghét ta, mọi người ở Phân viện Ác mộng. Họ đổ hết tội cho ta về chuyện này...” Ông phác tay chỉ cảnh thảm sát chung quanh. “Ta không trách họ - ở vị trí ngược lại thì tất ta cũng ghét ta..”

“Họ sẽ tha thứ Edward à,” Charlie nói. “Em cam đoan thế. Có thể chỉ là cần thêm chút thời gian...”

“Ta có thể giống trẻ con,” Edward Pinch lắc đầu, “nhưng người mới *đúng là trẻ con*, Charlie Benjamin ạ. Có nhiều điều về con người người còn phải học lắm. Chúng không tha thứ, và chúng không hề quên.”

Rồi ông ngẩng đầu lên nhìn Barakkas. “Nếu ta làm điều này cho người thì người đánh đổi cho ta cái gì?”

“Mạng sống của người,” Barakkas cười, trả lời. Charlie có thể nhìn thấy những mẩu thịt còn dính trong kẽ răng của gã. “Và một chỗ bên cạnh bạn ta. Kẻ Thứ Năm sẽ muốn người lưu lại nơi đây, dĩ nhiên... để mở nhiều cổng hơn xuống Âm Ti... để đem bạn quái vật hỗ trợ bạn ta chiến đấu...”

Ông Pinch nhắm mắt lại như thể đang chìm đắm trong suy tưởng, cố quyết định xem nên chọn con đường nào.

“Bạn chúng đang gạt thầy đấy,” Charlie nói. “Thầy biết bạn chúng rồi mà. Sau khi xong chuyện của chúng, chúng sẽ giết thầy ngay.”

“Thế thì sao? Dẫu sao thì ta cũng không còn lẽ sống nữa rồi. Hiệu trưởng chẳng đã nói, *Trèo cao, té đau*.”

Pinch, khởi sự là một trong những tay Đe Dọa Kép mạnh nhất trên đời, đã phải trải qua gần cả một đời suy sụp khốn cùng sau khi bị Rút Khả năng. Về sau hoàn toàn nhờ có phép màu mà nhanh chóng ngoi lên đỉnh danh vọng cao ngất, phục hồi được Khả năng rồi giết được Verminion...

Giờ đây một lần nữa lại để mất tất cả, quả là ông khó lòng chịu nổi.

Ông chìa bàn tay ra - bàn tay nhỏ và bóng - chạm vào chiếc vòng đeo cổ của Verminion. Chiếc vòng thu nhỏ lại còn vừa bằng cổ ông.

“Xin chớ làm thế,” Charlie nói. “Chưa muộn lắm đâu, Edward ạ. Thầy vẫn còn khả năng làm điều phải mà.”

“Trở thành lên đi, Charlie.”

Ông Pinch tháo món Tạo tác Âm Ti rồi trông vào cổ mình.

Cả bốn món Tạo tác bất ngờ rực sáng lên, sáng đến nỗi có thể sánh cả với ánh mặt trời.

“Măm, măm, măm...” Tyrannus cười khoái trá. “Đến lúc VUI VẼ rồi!”

“Tốt!” Slagguron quát lớn, vươn tấm thân đồ sộ lên hết cỡ. “Chuyện này thấy rất tốt!”

“Đúng vậy...” Pinch khoác lên một bộ mặt trong trạng thái ngây ngất. “Ta chưa hề nghĩ có khi nào cảm thấy tuyệt vời như thế này!” Đôi mắt màu vàng cam của Barakkas giờ đây rực lên màu tía của sự thèm khát khó thỏa. “Đúng, thật thế! Đến lúc rồi!”

Charlie thối lui ra xa khỏi bọn chúng, tim tan nát, thấy như mình đã gây ra niềm tuyệt vọng cho mình, cho bạn bè, và có lẽ thậm chí cho cả nhân loại.

“Hỡi các băng hữu,” Barakkas la lớn, “hãy bắt đầu, và hãy sử dụng tất cả sức mạnh của chúng ta để triệu tập Kẻ Thứ Năm! Nghi thức triệu tập bắt đầu!” .

PHẦN IV

KÊ THỨ NĂM

CHƯƠNG HAI MƯỜI - PEARL

Những Tạo tác của Âm Ti sáng rực lên đến nỗi Charlie phải nhắm mắt để khỏi bị mù. Nó biết nhân cơ hội này nên mở cổng thoát đi... nhưng làm sao nó có thể bỏ đi nếu chưa thấy được chuyện sắp xảy ra?

“Cứ để tuôn ra!” nó nghe Barakkas rống lên. “Cảm giác không tuyệt vời sao? Đây không phải là thứ mà cả chúng ta đã để lỡ mất đó sao?”

“Đúng!” Pinch hét to cực độ. “Chờ đã, ta thấy một lối đi trước mặt, một ánh sáng chói ngời!”

“Mở ra đi!” Slagguron ra lệnh. “Đó là lối dẫn đến Kẻ Thứ Năm. Tất cả bọn ta phải mở nó để Kẻ Thứ Năm có thể đi qua!”

“Kẻ thứ Năm TỬ TẾ,” Tyrannus hét vang. “Kẻ Thứ Năm TỬ BI!”

Một cơn chấn động âm ào khắp cả hang động, Charlie cảm thấy được nhịp đập đều đều của cơn chấn động đập phồng lên vào tâm hồn mình. Hơi nóng thiêu đốt nó từ mọi phía, làm tan băng giá thành hơi nước phủ vào mặt nó. Ánh sáng giờ đây chói lọi đến nỗi ngay cả khi mắt Charlie đã nhắm nghiền mà ánh sáng vẫn lách qua, xoáy vào não nó như một cây dùi nóng đỏ.

“Cửa mở rồi!” Pinch hét lên.

“Đi qua!” Slagguron hét.

“Kẻ Thứ Năm sắp đến rồi!” Tyrannus cười khùng khục. “KẼ THỨ NĂM ĐẾN RỒI!”

Ánh sáng chói chang mờ dần. Tiếng thành thạch dồn dập lùi xa dần, hơi nóng bao quanh Charlie bắt đầu nguội đi. Chẳng mấy chốc mà mọi thứ đã trở lại tĩnh lặng trong hang của bọn Named, ngoại trừ tiếng nước chảy và tiếng chân khua lộp cộp của các sinh vật Âm Ti sợ hãi lẫn trốn.

Charlie mở mắt ra.

Kẻ Thứ Năm đứng ở giữa hang, vây quanh là ba gã Named còn lại, và Pinch. Giống như Kẻ Gác Đường, Kẻ Thứ Năm hoàn toàn không như Charlie hình dung - Kẻ Thứ Năm là một người đàn bà cao hơn hai thước - to cao hơn hẳn con người bình thường, nhưng lại chỉ như người lùn khi đứng giữa bọn Named cao như tháp. Mụ rục rở không tin nổi, vẻ đẹp của mụ xa lạ, Charlie nhận ra là cũng vô cùng lôi cuốn, lôi cuốn theo một cách rất bất an. Làn da mụ tuyền một màu đỏ thắm tuyệt hảo - màu của máu - và đôi mắt to như mắt mèo, long lanh như hai viên đá quý màu tía. Mụ có bốn tay, tận cùng đều là những móng nhọn cắt gọt công phu, có màu giống hệt như màu mắt. Chân của mụ dài và cơ thể uốn lượn những đường cong nữ tính vô cùng hấp dẫn. Tóc trên đỉnh đầu màu sáng bạc xõa tung ra và dường như tự thân dao động - ngược với chiều gió - như thể mái tóc đó là một sinh vật riêng biệt vậy.

“Chào các con,” mụ cất giọng ngọt như mật ong, và mượt mà như kem béo. “Ta phải đợi lâu lắm rồi mới được gặp các bé cưng của ta.”

Bọn Named cúi đầu. Charlie để ý thấy Pinch làm theo bọn chúng, cũng cúi đầu.

Kẻ Thứ Năm quan sát chúng với một vẻ thông dong tự tại, thanh nhã, và dường bề như một nữ thần. “Nước đâu?”

“Nước ạ, thưa phu nhân?” Barakkas hỏi, đầu vẫn cúi gằm.

“Gọi ta là ‘Pearl’,” mụ đáp. Charlie nghĩ mình đã thoáng nghe thấy một chút thích thú trong giọng nói của mụ. “Ta đang tìm Cua - Chúa Nước. Ta không thấy nó.”

“À, ý người đang nói đến Verminion,” Barakkas nói, nhướng mắt nhìn lên mụ.

Mụ gật đầu. “Đúng, Verminion, các con gọi nó như vậy?”

“Vâng.”

“Hay nhỉ.” Mụ liếc nhìn sang Slagguron. “Ta thấy có Giun, Chúa Mặt đất ở đây...”

“Chào đón người,” Slagguron đáp lại, giọng của gã ầm ào trong cổ họng.

Mụ quay sang Tyrannus. “Và đây là Dơi - Chúa Không trung.”

Tyrannus vỗ đôi cánh khổng lồ. “Ta bay lên cao và làm loài người CHẾT đi!”

“Dĩ nhiên là như thế rồi, con của ta. Và rồi đến *con* .” Mụ gật đầu với Barakkas. “Chúa Lửa đáng yêu của ta.”

Như để khoe tài, Barakkas dậm mạnh một cái móng guốc khổng lồ trên nền đá trơ trụi trong hang, tạo nên cả một cơn mưa lửa. “Lửa, đúng là thế!” Gã hân hoan nói.

Kẻ Thứ Năm gật đầu tán thành. “VẬY, trước mặt ta đã có Chúa Mặt đất, Không trung, và Lửa... nhưng không có Nước. Sao lại thế này?”

“Chúa Nước đã chết rồi,” Barakkas đáp. “Y bị giết... con người này giết chết y.” Gã chỉ sang ông Pinch, phun ra tiếng ‘con người’ như thể nó có vị kinh khủng lắm vậy.

Kẻ Thứ Năm từ từ quay đầu sang nhìn ông ta.

Charlie từ nơi đang nấp nhìn ra, biết ông Pinch chần chẫn đang vô cùng muốn vùng chạy - chính nó cũng thế - nhưng Pinch vẫn đứng yên.

“Edward Pinch,” mụ nói.

“Bà biết tên ta?”

“Ồ, có chứ. Ta biết tất cả các con của ta...và giờ đây con cũng đã là một trong các con của ta rồi. Hi vọng con thích thế.”

Edward mỉm cười. “Tôi thích. Cám ơn bà.”

“Người có thể giết hẳn, nếu người thích,” Barakkas nói. “Giờ người đã được mời về rồi thì ta đâu còn cần dùng đến hẳn nữa.”

Mụ thong thả quay sang Barakkas. “Ta có thể giết hẳn ư? Con thật tử tế đã cho phép ta làm như vậy, Lửa ạ. Con mới *hào phóng* làm sao.”

Barakkas đột ngột lộ vẻ bất an rõ rệt. “Ta không hề có ý như vậy. Người, tất nhiên, cai quản tất cả chúng ta, và ta không bao giờ dám nghĩ đến...”

Mụ khẽ vẩy bàn tay phải trên một cái rất nhẹ, thế là Barakkas đã bị tiêu hủy trong một ngọn lửa hừng hực. Lửa cháy sáng và nóng đến nỗi đá bên dưới gã cũng tan chảy. Vài khắc sau, ngọn lửa biến mất, để lại phía sau một vật giống như một bức tượng của Barakkas hoàn toàn làm bằng tro.

Kẻ Thứ Năm chúm môi thổi vào đó.

Bức tượng tro đổ sụp xuống, bay tứ phía, một lớp khói ngộp thở dày đặc tràn ngập hang động. Và như thế, Barakkas, gã Chúa Named đầu tiên của Âm Ti, coi như xong.

Slagguron và Tyrannus lùi lại, kinh sợ.

“Pearl yêu tất cả các con,” Kẻ Thứ Năm nói với một thoáng mỉm cười rất nhẹ. “Nhưng đôi khi trẻ con cũng cần bị phạt.”

Charlie không tin nổi vào mắt mình nữa. Ngay cả Pinch cũng có vẻ kinh ngạc bởi sự bất ngờ hờ hững trong cái chết dữ dội của Barakkas.

“Chúng ta sẽ không bao giờ chống đối người,” Slagguron trang trọng cúi đầu. “Bây giờ không, và cho đến tận cùng thời gian cũng không.”

“Ồ, ta biết con sẽ không như thế,” Kẻ Thứ Năm đáp lại với giọng tha thiết có hơi cường điệu, như thể trên thế giới này không có gì quan trọng hơn chuyện làm dịu nỗi quan ngại của Slagguron. “Ít nhất là sẽ không có tình làm thế. Vấn đề là, dĩ nhiên, con không thể đừng được đâu. Đó là do... ta nên nói thế nào đây nhỉ... bản chất của các con là sẵn tìm sự thống trị và kiểm soát. Các con sinh ra là để như vậy. Đó là lý do vì sao lũ hư đốn các con chẳng bao giờ hòa thuận được với nhau.”

“Xin làm ơn,” Slagguron nói. “Người phải tin ta. Ta hứa với người là bọn ta sẽ không bao giờ...”

Nhưng trước khi gã nói hết lời, mụ đã búng ngón tay của bàn tay trái bên dưới. Lớp da xám của con quái vật ngay lập tức biến thành đá và gã bị đông cứng ngay tại chỗ đang đứng. Rồi, sau một cái búng tay khác của mụ, gã vỡ vụn như thể bị một cơn động đất đập vào và đổ sụp xuống sàn thành một đọt sóng cát khổng lồ.

Chưa đầy ba giây, Slagguron, gã Chúa Named thứ ba của Âm Ti, sinh ra từ Đất, đã nằm chết rũ.

Kẻ Thứ Năm quay sang Tyrannus.

“Xin chào,” Tyrannus nói, một nụ cười lo lắng hiện trên nét mặt. “Tyrannus rất mừng vì người... đã xử lý... bọn Named hư hỏng đó. Như người nói đó, cả hai đứa chúng nó là những đứa hư hỏng và chúng đáng nhận cái kết thúc khủng khiếp như thế!”

“Phải thế không?” mụ hỏi dịu dàng.

“Dĩ nhiên” Tyrannus rống lên. “Thật ra, người đã quá tử tế với bọn chúng! Chúng là những đứa dối trá và trộm cắp, cả hai bọn đứa! Chúng muốn cướp lấy quyền lực của người!”

“Nhưng con thì không?”

“Tyrannus ư? Không! Tyrannus già cả không hề muốn quyền lực! Y sống là để phục vụ. Y chỉ muốn được có ích mà thôi! Tyrannus yêu mến chủ nhân của y!” Con quái vật khổng lồ nhe răng cười đầy hy vọng, đúng là một cảnh tượng ghê rợn. “Chủ nhân của Tyrannus có yêu mến y không?”

“Tất nhiên rồi,” Kẻ Thứ Năm ngọt ngào trả lời. “Người quý mến tất cả các con của người như nhau.”

“Như nhau?” Tyrannus nhắc lại.

“Đúng. Đối xử với tất cả đều công bằng như nhau.”

Tyrannus cuống quít đập cánh, vọt lên không trung và cố thoát qua cái lỗ trên trần hang.

Gã không thực hiện được ý định đó.

Chỉ bằng một cú giạt bàn tay phải dưới cùng, rất nhẹ nhàng của Kẻ Thứ Năm, một cơn lốc xoáy dấy lên quanh Tyrannus, ôm trùm lấy gã. Gã cố chống lại những cơn gió hung tợn nhưng rõ ràng là không thể chống lại được cuồng phong do tự tạo ra. Chiếc phễu quái dị xoáy tít càng lúc càng dữ dội cho đến khi Charlie không còn thấy được Tyrannus bên trong nữa - gã đã bị tiêu hủy hoàn toàn. Rồi chỉ bằng mấy cái gạt đầu nhẹ nhất của Kẻ Thứ Năm, cơn lốc biến mất, mang theo Tyrannus đến một nơi có đi không trở lại.

Chỉ như thế, Tyrannus, gã Named thứ Tư của Âm Ti, được sinh ra từ Không khí, đã không còn tồn tại nữa.

Charlie sửng sờ.

Phân viện Ác mộng đã sử dụng toàn bộ nguồn nhân vật lực trên hai mươi năm, cộng với một vận may to lớn, thêm nỗ lực của ba tay Đe Dọa Kép mà chỉ hạ được mỗi một tên Named mà thôi. Thế mà giờ đây, trong khoảnh khắc dường như không quá vài nhịp đập của trái tim, Kẻ Thứ Năm đã tiêu diệt hoàn toàn ba kẻ còn lại.

Mà dường như không cần đến chút nỗ lực nào.

Mụ quay sang Pinch.

“Con trai của ta. Con có yêu quý Pearl ngọt ngào này không?”

“Có.”

“Con có sợ ta không?”

“Có.”

Mụ gạt đầu. “Tốt lắm. Ta quý tính chân thật hơn tất cả mọi thứ - đó là tất cả những gì Pearl yêu cầu nơi các con đấy. Điều đó, và sự tuân phục trọn vẹn.”

“Ta hiểu.”

Rồi mẹ tiến lại phía Pinch trên đôi chân dài, màu đỏ máu. Mẹ cao gần gấp đôi Pinch, đứng vọt vọt bên trên ông ta, và nhìn không chớp vào ánh mắt trần trụi của ông ta. “Bây giờ con có một lựa chọn, con có thể theo ta để trả thù cái thế giới đã ruồng bỏ con.... hoặc con có thể trở lại với thế giới ấy.”

“Bà cho ta đi sao?” Pinch hỏi.

Mẹ gật đầu. “Pearl không muốn có đứa con nào miễn cưỡng lưu lại nơi đây. Chúng không được hạnh phúc thì người sẽ chẳng vui. Tuy nhiên...” mẹ cười rất dịu dàng, “Pearl có sẵn những thứ huy hoàng dành riêng cho những bé con muốn ở lại và thể hiện tình cảm cùng lòng tận tụy của chúng. Với những đứa theo người, trái đất là một hòm báu vật, ê hề những món ngon vật lạ, và những trợ thủ nhỏ của Pearl muốn lấy bao nhiêu tùy thích.”

“Được,” Pinch nói, nhìn trần trụi vào những con mắt như đá quý của mẹ. “Đó chính là thứ ta muốn. Ta muốn tất cả.”

“Ta biết con muốn mà.” Nói rồi mẹ đưa cả bốn bàn tay có ngón dài ngoẵng vuốt ve đầu ông ta. Charlie rùng mình ớn lạnh. “Bây giờ, con sẽ giúp Pearl mở cổng vào Vòng Trong chứ? Ta có nhiều đứa trẻ ở đó lâu lắm rồi chưa gặp...”

“Được.”

Pinch nhắm mắt lại và mở một cổng khổng lồ dẫn vào Vòng Trong của Âm Ti.

Trước đây Charlie cũng đã từng nhìn thấy. Thật ra, nó cũng đã tự tay mở nhiều cổng vào đó trong quá khứ, làm mọi người đều kinh hoàng, thế nhưng lần này cảnh tượng hoàn toàn khác hẳn. Nó đang nhìn vào một cái sân rộng, đầy ắp các quái vật Hạng 5 đang bận rộn đi ngang dọc quanh dãy tượng cong queo của từng gã Chúa quý của Âm Ti. Trong cả bốn góc đều có một cung điện, mỗi cung điện dành cho một tên Named. Bầu trời phía trên là một vạc màu đỏ đang quay đảo.

Khi nhìn thấy cánh cổng màu tím to lớn, các quái vật trong sân đồng loạt ngưng hẳn chuyện chúng đang làm.

“Nào, các con của ta,” Kẻ Thứ Năm êm ái gọi và vẫy tay ra hiệu cho các quái vật Âm Ti tiến về phía trước. “Lên mặt đất nào. Đến đây với Pearl nào.”

Chúng lao về phía mù, xông qua cổng. Chẳng mấy chốc, chúng vây quanh mù, đùa nghịch như những con chó nhỏ, và mù nhẹ nhàng vuốt ve những khuôn mặt quái dị của chúng rất tình cảm.

“Pearl yêu các con của người. Pearl muốn tặng cho các con của người cả *thế giới* .”

Trong khi mù thủ thủ với bọn này thì hàng trăm con nữa túa ra từ các cung điện của lũ Named rồi lao qua cổng, tràn ngập cả hang động. Có những con Cà khêu Âm Ti và Ectobog, Darkling và lũ Hag, Dangeroo và những con Phun A-xít, cũng như những sinh vật mà Charlie chưa hề được nghe hay được thấy bao giờ.

“Đến đây nào!” Kẻ Thứ Năm vui sướng nói. “Mặt đất là của chúng ta, các con ạ! Tất cả đều được hoan nghênh!” Mù quay sang chỗ Charlie đang nấp. “Ngay cả *người* cũng được hoan nghênh, Charlie Benjamin à.”

Charlie tê điếng cả người.

“Ra đây nào. Ta không hại người đâu.”

Charlie, đang nấp sau tảng đá, bước ra và tiến vào cái hang rộng lớn. Trong tích tắc, nó đã bị bọn quái vật vây quanh. Chúng bâu vào nó như hăng hà tên lửa phóng vào mục tiêu.

“Đừng bâu quanh nó như thế, các con,” Kẻ Thứ Năm vui vẻ nói. Ngay tức khắc, bọn quái vật Âm Ti dạt hết cả ra. Charlie kinh ngạc khi thấy bọn chúng tuân theo từng lời nói của mù rất nhanh và tề chỉnh thế nào. “Edward, ta nghĩ con có biết khách của chúng ta?” “Đúng vậy,” Pinch nói

và Charlie biết rằng nó không được chào đón ở đây - ít nhất là Pinch không muốn thế.

“Người có muốn tham gia cùng Edward và ta không?” Kẻ Thứ Năm ngọt ngào hỏi. “Thế giới này có đủ những sản vật phong phú ngon lành cho tất cả chúng ta.”

“Ta không nghĩ vậy,” Charlie nói.

“Không sao?” Mụ chỉ có vẻ hơi bực một tí, như thể Charlie từ chối khẩu phần ăn thứ hai của bữa ăn mà mụ đã chuẩn bị chu đáo. “Không sao. Thế thì người cứ đi và báo cho mọi người biết, cho *thế giới* biết, rằng từ trước cho đến giờ, tất cả những gì chúng đã thấy chỉ là một nếm trải vô cùng nhỏ, chỉ là một miếng cắn e dè nhất của sự diệt vong mà Pearl và những bé con xinh xắn của người sắp giáng xuống đầu chúng.”

Mụ đang vờn nó, Charlie tự hỏi, hay thật sự mụ có ý để cho nó đi?

“Trong số đám hèn mọn,” Pinch nói, “Benjamin... khá mạnh. Nếu để nó đi, nó sẽ là kẻ địch mạnh nhất của chúng ta đó.”

Chúng ta .

Charlie cười u ám vì cách lựa chọn ngôn từ của Pinch - rõ ràng bây giờ ông ta đã quyết tâm làm một sinh vật chính thức của Âm Ti.

Kẻ Thứ Năm tỏ vẻ ngạc nhiên. “Thật sao? Nó mạnh lắm à?” Mụ quay sang Charlie. “Người có chắc là không theo chúng ta, chú bé? Tấm lòng của Pearl rộng mở lắm - có thể chứa vô số.”

“Ta nhất định không theo mụ,” Charlie đáp lại. “Không đời nào.”

“Tệ quá.” Mụ quay sang những con quái của Âm Ti - nhiều tên trong bọn chúng vẫn còn tiếp tục đổ xô qua cổng Pinch đã mở.

“Các con - *tiêu diệt nó đi .*”

Sự việc xảy ra nhanh đến nỗi tất cả đã kết thúc thậm chí trước cả khi Charlie nhận ra nó đã bắt đầu.

Một làn sóng quái vật xô về phía nó; mồm thì tấp, càng thì hươ lên. Đúng ngay lúc ấy, Charlie bật mở một cánh cổng, lăn về phía đó, rồi luồn qua vừa lúc bọn sinh vật đổ ập vào nó...

Nhưng tới lúc ấy thì nó đã thoát đi rồi.

Nó đã thoát đi về phía Âm Ti.

CHƯƠNG HAI MƯỜI MỐT - KHÔNG ĐẬU BẰNG Ở NHÀ

Trong đồng đồ nát của Dinh Cao ủy ở Phân viện Ác mộng, giám đốc Reginald Drake phát biểu với các Pháp sư Khai Cổng và Chiến binh Trừ Tà còn sống sót. Hiệu trưởng không có mặt ở đó - ông Rex, Tabitha, Charlie, Violet và Theodore cũng không - nhưng có William, tướng soái của Drake, đứng yên lặng bên cạnh lão.

“Ta ước mong, bằng tất cả trái tim mình, rằng phải chi ta sai cho xong mọi nhẽ,” giám đốc Drake trịnh trọng phát biểu, “Ta ước sao có thể đứng trước quý vị hôm nay, khi sự độc ác của bọn Named và đám thuộc hạ kinh khủng của chúng sẽ chỉ còn là một ký ức xa xưa, và nói với tất cả quý vị rằng ta đã đánh giá sai về những kẻ Đe Dọa Kép - rằng Edward Pinch, hiệu trưởng Brazenhope và Charlie Benjamin không phải là những kẻ hai lòng, rằng những kẻ đó chỉ quan tâm đến lợi ích chung của chúng ta.

“Thế nhưng buồn thay, ta không thể nói được như vậy.

“Hỡi quý vị, chúng ta đã bị phản bội - một sự phản bội nhẫn tâm và hiểm độc. Tại sao Charlie Benjamin đầu độc Kẻ Gác Đường? Phải chăng vì sự ích kỷ? Sự tham lam? Có lẽ chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được. Tuy nhiên, chúng ta đều biết rằng chỉ có mỗi một mình hăn ở cùng Kẻ Gác Đường... và sinh vật hiền lành đó đã chết không lâu sau khi tiếp xúc với hăn. Kẻ Gác Đường đã phải chịu đựng thế nào sau cái tiếp xúc độc địa của con người ấy? Y có kêu lên đau đớn không? Y có thét lên không?

“Lại một lần nữa, có lẽ chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được.

“Thế còn Edward Pinch? Có phải hăn đã có ý đồ dẫn dắt tất cả chúng ta vào cuộc tàn sát đó không? Có vẻ là như thế. Bây giờ chúng ta đều biết hăn đã về phe với lũ quái vật Âm Ti, và chúng ta phải ngờ rằng hăn vốn đã cấu kết với bọn chúng từ lâu. Tại sao? Bởi vì hăn, cũng như những tên Đe Dọa

Kép khác, sẵn tìm quyền lực hơn hết thảy mọi thứ khác trên đời. Chắc hẳn hẳn đã cảm thấy rằng nhập bọn với lũ Named là cách tốt nhất để đạt được điều đó.

“Và điều này làm chúng ta nghĩ đến hiệu trưởng.

“Kẻ nào đã đào tạo nên những tay Đe Dọa Kép? Kẻ nào đã ra sức bênh vực chúng khi mà tất cả những tiếng nói của lẽ phải đều đứng lên chống lại những tội lỗi của chúng? Kẻ nào giao cho chúng sứ mệnh và rồi bảo vệ chúng khi chúng thất bại nặng nề? Ta có cần nói ra tên của kẻ ấy không? Dĩ nhiên, chính là hiệu trưởng Brazenhope, bà ta là kiến trúc sư của mọi điều bỉ ổi mà chúng làm. Bộ ba này - Edward Pinch, hiệu trưởng Brazenhope và Charlie Benjamin - đã đưa chúng ta xuống một ngõ hẹp tối tăm và vô vọng. Kẻ Thứ Năm đã được triệu tập và đội quân Âm Ti đã được huy động, ngay khi ta đang nói chuyện với nhau ở đây. Đã quá muộn để hối tiếc và thời gian dành cho cơ hội thứ hai qua đã mất rồi. Bây giờ chúng ta chỉ có thể nhìn về tương lai với những cái đầu sáng suốt cùng những trái tim dũng cảm. Chúng ta phải chiến thắng trong trận chiến với lũ quái vật kinh khủng vốn trước đây vẫn bị khống chế - tuy không phải khống chế được hoàn toàn nhưng cũng ở mức độ an toàn - trong những cơn ác mộng của chúng ta.

“Suy nghĩ về những anh chị em đã ra đi mãi mãi vẫn thiêu đốt tâm hồn ta. Cùng với lòng quả cảm kiên định và quyết tâm mạnh mẽ, ta tự nguyện - cùng tướng Dagget - dẫn các quý vị đến một tương lai tươi sáng hơn.”

Rồi giám đốc quay sang ông William đang im lặng nhìn chăm chăm vào đám đông như thể miên man suy nghĩ.

“Tướng Dagget?” lão thúc nhẹ ông William. “Ông có muốn nói thêm điều gì nữa không?”

Ông William không động đậy.

“Ông William?”

“Không,” cuối cùng ông mở miệng nói, giọng khàn đặc và khô khốc. “Tôi nghĩ ông đã nói hết rồi.”

Lão giám đốc quay lại nhìn căn phòng đông nghẹt người, “Thời đại của những tay Đe Dọa Kép đã qua, chúng ta hãy đón chào bình minh của một kỷ nguyên rực rỡ, sáng ngời của sự hợp lý và lẽ phải. Trong khi chúng ta tái thiết nơi vĩ đại này, ta yêu cầu quý vị theo ta, hỡi những Chiến binh Trừ Tà và Pháp sư Khai Công, hãy theo hai chúng ta...” lão gật đầu về phía ông William và nói tiếp, “đối mặt với đội quân Âm Ti, và quay lưng lại với những kẻ đã tìm cách tiêu diệt chúng ta, những kẻ hiện đã bị chúng ta lưu đày, những kẻ mà chúng ta gọi là Đe Dọa Kép.”

Sự yên lặng bao trùm căn phòng, rồi có tiếng vỗ tay vang lên. Tiếng vỗ tay ban đầu nhỏ, rồi to lên như sấm, vang vọng khắp căn phòng lớn. Trong chốc lát, tất cả những Chiến binh Trừ Tà cũng những Pháp sư Khai Công còn sống sót đều đứng lên, vỗ tay dữ dội, biểu lộ một lòng ủng hộ giám đốc Drake - người rõ ràng đã bị họ đánh giá rất sai lầm - và một tinh thần thách thức lại Charlie Benjamin và đám bạn bè của nó.

“‘Lưu đày’ nghĩa là sao?” Theodore hỏi khi nó, Charlie và Violet hất văng mấy cái vỏ sò trên nóc Học viện Ác mộng. Một ngày quang đặng, bầu trời xanh trong không vân mây, mặc dù có một chút hơi lạnh trong không khí, đủ cho Charlie biết mùa đông đang đến, nhưng tâm trí nó đang điên cuồng kết nối sự thiếu vắng ấm áp ấy với cái chết của Kẻ Gác Đường - làm cho Học viện giờ đây không còn được bảo vệ khỏi lũ quái vật Âm Ti nữa.

“Tao không biết họ dùng từ ‘lưu đày’ ấy nghĩa là sao,” Charlie trả lời, “Chỉ biết là chắc chắn mấy người đó không muốn bọn mình ở Phân viện nữa. Còn nó còn nghĩa gì nghiêm trọng hơn, chẳng hạn như họ muốn bắt bớ bọn mình, rút hết Khả năng của bọn mình hay làm gì gì đó... thì tao cũng không rõ. Có lẽ hiệu trưởng có thể cho bọn mình biết, nhưng cô...” nó nhún vai và thở dài nãy nê. “Mày cũng biết rồi đó.”

“Cô vẫn chưa tỉnh à?” Violet hỏi.

Charlie lắc đầu, “Rose mama đang chăm sóc cô trong bệnh xá, nhưng hình như vết thương khá nặng... tớ đoán thế. Có ai cho tớ biết là nặng thế nào đâu.”

“Chưa bao giờ thấy ai một lúc phải chiến đấu với quá nhiều quái vật như thế,” Theodore nói. “Hiệu trưởng của mình thật phi thường!”

“Cô luôn là thế mà,” Violet nói thêm, “Nghiêm túc mà nói, làm sao lại có kẻ nghĩ cô hiệu trưởng, hay cậu...” cô bé ra dấu về phía Charlie, “có đã tâm muốn giết Kẻ Gác Đường cơ chứ?”

“Tớ không biết,” Charlie nhún vai, “nhưng chắn chắn là bọn họ đang đổ hết lỗi cho tớ. Cho dù tớ không hề chạm vào y.”

“Tớ tin cậu.”

“Tao cũng vậy,” Theodore nói thêm, mắt nhìn đăm đăm vào khu rừng. Một con chim rít lên từ một nơi nào đó ở xa tít bên dưới. “Vì tao biết ai mới thật sự là thủ phạm.”

Charlie và Violet bàng hoàng quay sang nó.

Charlie hỏi, “Mày biết sao?”

Theodore gật đầu. Charlie rất tha thiết muốn hỏi đó là ai, nhưng nó cố nén lòng đợi Theodore tự nói ra. Cuối cùng, Theodore quay sang nhìn hai đứa, “Là bố tao.”

“Không! Không thể như thế được!” Charlie nói, “Bác Dagget là một vị tướng - bác ấy đang cố bảo vệ Phân viện chứ không bao giờ muốn tiêu diệt nó đâu!”

“Đó là sự thật,” Theodore lặng lẽ nói. “Chính mắt tao thấy ông ta đang ôm Kẻ Gác Đường và đặt y trên mặt băng, y đã chết.”

“Có lẽ cậu không thấy được rõ điều mà cậu cứ tưởng là chính mắt mình đã nhìn thấy đâu,” Violet nói. “Ý tớ là, cũng giống như ai nấy đều nghĩ là Charlie đã làm, và tất cả họ đều sai còn gì.”

“Tớ biết mắt mình đã nhìn thấy gì chứ,” Theodore lắc đầu, “và theo những gì tớ thấy thì bố tớ chính là một con quái vật.”

Quái vật. Hai tiếng ấy lơ lửng mãi trong không trung.

“Sao mà thoát được?” Sau một lát, Charlie hỏi.

“Tao mở cổng cho cả đám thoát đi - tao, bố tao với lão Drake.”

“Rồi sau đấy cậu có nói chuyện với bác ấy không?” Violet hỏi. “Bố cậu ấy, có lẽ bác ấy sẽ có lời giải thích cho vụ này...”

“Tớ không bao giờ nói chuyện với ông ấy nữa đâu,” Theodore ngắt lời cô bạn. “Phần tớ vậy là coi như không còn bố nữa rồi.”

Charlie không biết phải nói gì, nhưng Violet đã lên tiếng rất hùng hồn bằng cách... tựa đầu vào vai Theodore.

Chợt có tiếng nói, “Chào các cậu!”

Charlie nhìn xuống thì thấy Brooke đang ở trên thềm, phía dưới tụi nó, đi cùng với tên bạn trai của cô bé, là Geoff.

“À, Brooke!” Charlie đáp lại, “Các cậu không sao cả chứ?”

“Ừ. Tụi này đang đi tán dóc với bạn bè đây.”

“Ồ. Tốt lắm, chúc vui vẻ.”

“Tụi này sẽ vui mà,” Brooke khẽ vẫy tay, “Gặp các cậu sau nhé.”

“Tạm biệt, Brooke,” Violet nói. “Và một lần nữa cảm ơn về chuyện cái cổng trong hang nhé, cậu đã cứu mạng tớ.”

“Ấy, tớ làm sao mở được cổng nếu cậu không ngăn bọn quái vật đó lại chứ, thế nên cậu cũng cứu tớ mà.” Brooke nở nụ cười ấm áp, rồi cùng Geoff bỏ đi.

“Cậu ấy tìm thấy gì hay ho ở thằng đó nhỉ?” Theodore rên rĩ.

“Không biết,” Violet trả lời, “Có lẽ vì hăn cũng đẹp trai, tớ đoán thế.”

“Thằng đó ấy hả? Cậu có nghiêm túc không vậy, Violet? À, đây sẽ cho rằng thằng đấy cũng đẹp trai nếu cậu thích mấy thằng tóc vàng to con cơ bắp cuồn cuộn!” Theodore khịt khịt mũi cười như thể ý tưởng ấy buồn cười lắm vậy.

“Geoff không phức tạp,” Charlie nói. “Hắn rất đơn giản, có lẽ đó chính là điều cậu ấy muốn lúc này.”

“Tao cũng đơn giản mà,” Theodore đốp lại, “Còn ai đơn giản hơn tao nữa chứ? Tao có khác nào trò ráp hình chỉ có mỗi một mảnh đâu!”

Charlie và Violet nhìn nó chăm chăm mất một giây, rồi phá lên cười, “Cái gì?”

Hai đứa cười lẫn lộn cho đến khi Theodore rớt cuộc cũng tham gia theo. Việc này không thể giải tỏa được hết căng thẳng, nhưng cũng là một khoảng thư giãn đáng quý.

“Tớ chỉ muốn nói rằng... nếu không có các cậu thì tớ đã chẳng thể nào chịu đựng nổi tới lúc này,” Charlie nói, khi tất cả đã yên lặng trở lại. “Tớ không giải thích chính xác được, nhưng với tớ, các cậu có nghĩa là tất cả.”

“Tớ nghĩ như vậy đã là giải thích rõ lắm rồi,” Violet nói, “tớ cũng cảm thấy y như thế với các cậu.”

Theodore nói thêm, “Tớ cũng vậy.”

Charlie quay ra nhìn đại dương mênh mông.

“Tớ không biết nữa. Cứ mỗi lần tớ cố làm điều gì đó tốt đẹp thì dường như luôn hóa thành xấu xa. Bọn mình lấy sữa để cứu Kẻ Gác Đường, nhưng việc đó rớt cuộc lại là cơ hội cho Pinch lấy lại sức mạnh để triệu tập Kẻ Thứ Năm. Bọn mình cứu thằng bé ở Vòng thứ 5, nhưng việc đó đã giúp Slaguron thoát khỏi Âm Ti. Bọn mình đưa Kẻ Gác Đường lên mặt đất, nhưng việc đó dẫn đến hậu quả là một nửa Pháp sư Khai Cổng và Chiến binh Trừ Tà của Phân viện Ác mộng bị chết.”

Nó lắc đầu, “Tớ rất cố gắng để hình dung được những gì là đúng, nhưng có vẻ như hết một nửa đều hóa thành sai lầm.”

“Chúng ta có một từ thú vị để gọi tên thứ đó,” bỗng một giọng thân thiện, nhừa nhựa cất lên. “Chúng ta gọi nó là *cuộc đời* .”

Charlie quay lại thì thấy ông Rex đang đứng đó cùng với Tabitha.

“Chú Rex, cô Tabitha,” Charlie nói, “Cháu rất mừng vì cả hai đều không sao.”

“Ồ, phải cần nhiều bọn quái vật Âm Ti hơn nữa thì mới mong hạ được công chúa và ta.”

Tabitha thêm vào, “Bọn ta rất vui vì các em cũng được an toàn. Tất cả các em.”

“Ừ, thử nghĩ xem,” ông Rex nhăn răng cười, “nếu bị thương hết thì bọn ta đâu thể tới dự bữa tiệc nhỏ tội nghiệp mà bọn bay đang bày ở đây chứ!”

“Bữa tiệc tội nghiệp á?” Charlie kêu lên, “Thôi đi, đâu phải bọn cháu tự ngồi đây than thân trách phận chứ, đúng là có chuyện nghiêm trọng đã xảy ra rồi còn gì.”

“VẬY SAO? Vấn đề của bọn bay là thế này này,” Rex gác một chiếc ủng đầy bụi lên cái lan can dưới thấp của chiếc tàu cướp biển. “Bọn bay nghĩ cuộc sống là một cộng một bằng hai, nhưng đâu phải vậy. Đôi khi, nó bằng ba, bằng mười chín hay có khi bằng cả một bao đậu tiên đấy. Ta làm điều tốt không có nghĩa là cái tốt sẽ hiện ra ngay lập tức. Tương tự, khi ta làm điều xấu, chưa chắc có nghĩa là ta sẽ bị cho ngay một đấm vào mồm. Nhưng nếu cứ cố gắng, cứ tiếp tục chọn điều đúng đắn mà làm - dần dần quả bóng cuộc đời sẽ lăn theo ta và ta sẽ vui vì đã đấu tranh cho nó.”

“Dần dần ạ?” Charlie hỏi.

“Xin lỗi nhóc, ta đâu có điều khiển vũ trụ.”

“Cháu ước gì chú làm được thế,” Charlie cười.

“Cả ta và chú mày luôn chứ, nhóc.”

“Rồi, mấy đứa có muốn nghe chút tin tốt không?” Tabitha hỏi.

“Có chứ ạ!” Violet nói. “Cô nói ngay đi!”

“Hiệu trưởng tỉnh rồi... và cô muốn gặp mấy đứa đó.”

Hiệu trưởng nằm trên một cái chõng đặt ngoài trời, ở khu bệnh xá, trong lúc đó Rose mama đắp khăn lạnh lên trán bà. Charlie không biết bà đã phải chịu đựng bao nhiêu vết thương, nhưng trông bà yếu ớt, không còn dáng vẻ tự tin và mạnh mẽ như trước nữa.

“Cậu Benjamin,” hiệu trưởng nói, giọng thì thầm, “ta biết chuyện vừa xảy ra. Nếu còn thời gian, chúng ta có thể ngồi mà tranh luận xem hành động của mình trước đây là khôn ngoan hay không, nhưng chúng ta không còn thời gian nữa đâu. Khi Kẻ Thứ Năm lên tới thế giới của ta thì lũ quái vật Âm Ti chẳng bao lâu nữa sẽ bắt đầu tổng tấn công. Các cô cậu cũng biết rồi đấy, Pinch đã phản bội chúng ta, bản thân ta lại không còn đủ sức để chiến đấu nữa; và ta e rằng lại có một nhiệm vụ không hề dễ chịu, lại vô cùng nguy hiểm nữa sẽ trút lên vai các cô cậu. Các cô cậu sẽ phải tìm cách đương đầu với Kẻ Thứ Năm - kẻ thống lĩnh đội quân Âm Ti, và tiêu diệt mục ta... nếu không, tất cả sẽ mất hết.”

“Em hiểu.” Charlie nói, dù thật tình nó chẳng hiểu gì cả. Sao nó có thể đánh bại một thứ mạnh đến nỗi ngay cả bọn Named cũng không kháng cự nổi chứ?

“Đừng trông chờ Phân viện hỗ trợ gì, cậu Benjamin ạ. Thật ra, cậu phải tránh xa bọn họ ra - họ chỉ cố hại cậu thôi. Thay vào đó, cậu phải dựa vào bạn bè của mình.” Hiệu trưởng gật đầu về phía Violet và Theodore, “Và rất may mắn là cậu đã có được những người bạn tốt thế này.”

“Đúng đấy ạ.”

“Bọn em sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với nó đâu,” Theodore vừa nói tíu tíu vừa vỗ lưng Charlie, “Đó là một BĐTD đấy ạ - Bảo Đảm của

Theodore Dagget ấy mà.”

“Bọn em sẽ làm tất cả để bảo vệ Charlie và hoàn thành nhiệm vụ,” Violet nói thêm, “Cô đừng lo ạ.”

“Ta không lo,” hiệu trưởng nói. Rồi bà cầm tay Charlie. Nó có cảm giác xương tay của bà mỏng manh dễ gãy như xương chim vậy.

“Đây là nhiệm vụ mà ta luôn mong cậu sẽ không bao giờ phải nhận lĩnh, Charlie à,” bà nói, “Nhưng nó đã đến. Sẽ có nhiều điều tối tăm u ám ở phía trước... nhưng rồi cuối cùng cũng sẽ có ánh sáng thôi.”

“Vâng, thưa cô,” Charlie gật đầu.

“Cô hiệu trưởng,” ông Rex tiến lại gần và nói, “Em muốn đưa Charlie đến cái ‘việc’ mà chúng ta đã nói tới.”

Hiệu trưởng cười yếu ớt, gật đầu. “Ừ. Làm đi. Charlie chắc chắn xứng đáng với việc đó.”

“Theo ta nào, nhóc. Ta nghĩ chú mày sẽ thích điều này cho coi. Tabitha à, vui lòng cho một cái cồng với...”

Lát sau, Charlie gõ lên cánh cửa đã bạc phếch của một căn hộ nhỏ nằm ở trên tầng cao của một tòa nhà, ở dưới có một tiệm pizza, nằm khiêm tốn trong quận Brooklyn, mang tên “Một Lát của Thiên Đường.” Charlie nghe thấy phía bên kia cánh cửa có tiếng bước chân, ngay sau đó là một vài tiếng nói cất lên, “Chờ một chút! Chúng tôi ra ngay đây!” Cuối cùng, cửa mở và một người đàn ông cao, hói đầu có nụ cười hiền lành xuất hiện cùng với một phụ nữ tóc xoăn quăn gọn gàng thành từng lọn.

Họ sững sờ nhìn Charlie đăm đăm.

“Mẹ ơi! Bố ơi!”

Mẹ Charlie khóc òa. “Charlie!” Bà gào to lên, ôm chầm lấy nó. Bà hôn lấy hôn để lên hai má nó, còn Charlie thì quá ngạc nhiên khi nhận ra mình chẳng hề ngỡ ngàng trước mọi biểu hiện tình cảm dạt dào như thế này.

Ông Barrington Benjamin dành nó từ tay bà Olga, ôm chặt lấy nó, “Con trai! Con trai của bố, bố mẹ nhớ con nhiều lắm!”

“Con cũng nhớ bố mẹ lắm. Nhiều đến nỗi bố mẹ không tin được đâu.”

Ông Rex theo Charlie vào trong căn hộ và, sau khi ăn vài lát pizza từ dưới tầng đem lên (ngon thật, Charlie nghĩ), Charlie tìm hiểu xem bố mẹ nó đã làm gì trong suốt sáu tháng trời họ không gặp nó. Phân viện Ác mộng đã sắp xếp cho bố nó một việc làm. “Bố làm ở Thế giới Bình điện!” ông Barrington hãnh diện nói. “Cần biết gì về bình điện thì cứ hỏi bố!”

Còn mẹ nó cũng bận bịu với công việc từ thiện ở một nhà bếp nấu súp cho dân nghèo của địa phương, cùng lúc cũng đang cố khởi nghiệp kinh doanh bánh tại nhà.

“Ngày nào cũng ngửi mùi bánh pizza thơm ngon làm mẹ chẳng thể nào cưỡng lại được ý muốn ấy,” bà giải thích.

Cũng như mọi người khác trên Trái đất này, bố mẹ Charlie cũng xem cuộc tấn công ghê rợn ở Sở thú San Diego. Họ có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng Charlie rất ngại nói ra, không phải là nó không được nói, mà nó chỉ sợ là nếu họ biết mỗi nguy hiểm thật sự mà nó sắp phải đương đầu thì họ sẽ lo đến phát bệnh mất.

Charlie nghĩ, *Nhưng dẫu sao thì bố mẹ cũng sắp phải lo rồi đó.*

“Ở đây thích thật,” nó nhìn quanh căn hộ và nói. Thật ra, chỗ này nhỏ hơn nhiều so với ngôi nhà làm theo Mẫu số 3 nơi Charlie đã lớn lên, nhưng bố mẹ nó đã làm cho nơi đây trở nên ấm cúng hơn bằng cách trang trí hàng tấn hình ảnh của gia đình - hầu hết là hình của Charlie.

“Nơi này rất vừa với chúng ta,” ông Barrington nói. “Không lớn lắm, cũng không nhỏ lắm - chỉ vừa đủ thôi, như Goldilocks ^[1] vẫn nói thế.”

Charlie cười - chỉ có bố nó mới trích dẫn lời của Goldilocks mà thôi.

“Phân viện Ác mộng đối đãi với bố mẹ thế nào?”

“Tốt lắm, Charlie ạ,” bà Olga đáp, “Họ lo công ăn việc làm cho bố con, cho chúng ta một căn hộ xinh xắn, rồi đặt tên mới cho bố mẹ nữa.”

Ông Barrington khịt mũi, “Một cái tên kiểu trinh thám áo choàng dao găm rất lỗ bịch. Thật ra ta vẫn thích tên cũ hơn.”

“Thế bây giờ bố mẹ tên gì?”

“Ông bà Smith. Bob và Betty Smith.”

Rex không nhịn được cười, “Ta đồ rằng cái tên Jim và Jenny Jones chắc bị người khác hớt mất rồi hả?”

“Tôi cũng hỏi họ thế!” ông Benjamin đáp. “Biết họ nói sao không? Đúng thế. Vậy mới sợ chứ!”

Mọi người cùng cười ồ lên. Vài ngày sau cơn ác mộng ấy, họ đã cảm thấy dễ chịu hơn. Với Charlie, được quanh quẩn bên bố mẹ mình chẳng khác nào một giấc mơ - một giấc mơ tuyệt vời mà nó mong sao sẽ không bao giờ kết thúc.

“Con sao vậy, Charlie?” mẹ nó hỏi với một nụ cười ấm áp, “Mẹ thấy trong mắt con có gì lạ lắm.”

“Chỉ là... hơi khó khăn một chút thôi ạ,” trong khoảnh khắc đó, Charlie có vẻ già đi rất nhiều so với một thằng bé ở tuổi mười ba. “Mẹ biết không, con đã làm những việc... những việc không mang lại là kết quả đúng như con hy vọng.”

“Không sao đâu, con ạ,” mẹ nó trả lời đơn giản.

“Nhưng mẹ đâu có mặt ở đó. Con đã phải đưa ra quyết định. Lúc đầu thì có vẻ như đúng và có lẽ thậm chí *đã đúng* nhưng rồi kết thúc lại là không còn gì sai hơn được nữa.”

“Không sao đâu con.”

“Vâng, nhưng người ta đã tin tưởng vào con, nhưng con đã để họ thất vọng và bây giờ...”

“Charlie.”

“Vâng ạ?”

“*Không sao đâu con.* Điều quan trọng hơn hết là bố con và mẹ luôn thương con, dù cho con có làm gì đi nữa. Con có hiểu điều đó không? Dù con có làm gì đi nữa.”

“Vâng ạ. Con hiểu.”

Bà Olga đưa bàn tay ấm áp, đầy yêu thương vuốt ve khuôn mặt con trai. “Con vẫn còn rất nhiều thời gian ở phía trước, Charlie ạ... tại sao lại vội vàng trưởng thành như thế?”

Nó ôm mẹ thật chặt, nước mắt ràn rụa.

Ông Rex và Charlie đứng trên ban-công nhỏ bên ngoài phòng khách nhà bố mẹ nó, quan sát những con phố tấp nập của Brooklyn ở tí bên dưới. Ánh đèn muôn màu lấp lánh, vây bọc quanh lan can bằng sắt đúc, nhấp nháy rất vui mắt. Bên trong, bố mẹ nó đang chuẩn bị món tráng miệng - món gì đó có sô cô la với táo và kem đặc. Người thấy mùi rất ngon.

“Gặp lại bố mẹ thật thú vị, hở?”

“Vâng. Đương nhiên rồi ạ,” Charlie đáp.

“Chú mày biết không, chú mày sẽ không đơn độc đâu. Chú mày có bạn bè, còn cả Tabitha, và dĩ nhiên là cả ta nữa - bọn ta sẽ cố luôn ở bên cạnh chú mày.”

“Cháu biết ạ. Cám ơn chú.”

Từ dưới đường, hai người nghe tiếng thủy tinh vỡ, tiếp theo là một âm thanh khác lạ mà Charlie đã quá quen thuộc...

Tiếng rít của một Con Dơi Âm Ti.

Sau đó là tiếng kêu gào, tiếng người la hét, tiếng còi ô tô ầm ỉ. Charlie và ông Rex nhìn nhau, không nói gì.

Chẳng có gì để nói.

Cuối cùng ông Rex nói. “Bắt đầu rồi đó.”

“Vâng,” Charlie gật đầu. “Cháu vẫn tưởng chúng ta còn thêm một ít thời gian nữa, nhưng xem ra đã hết giờ rồi.”

Tiếng còi báo động và mùi khói bắt đầu tràn ngập bầu trời đêm.

“Chú mày đã sẵn sàng đối đầu với Kẻ Thứ Năm chưa?” ông Rex hỏi.

“Chưa ạ,” Charlie thành thật trả lời. “Làm sao có thể sẵn sàng với chuyện đó được chứ.”

“Cũng có lý.”

Cả hai nhìn lên vầng trăng tròn đầy tỏa màu cam sáng trong thành phố đầy sương. Ngay lúc đó, một đàn quỷ Hag bay ngang qua, những đôi cánh da của chúng in bóng trên các miệng núi lửa xưa cũ của mặt trăng. Chúng lao vào bóng tối bên dưới. Tiếng cười khúc khích khoái trá khùng khiếp vọng lại, theo sau là tiếng la tiếng hét hoảng loạn.

“Chúng làm mọi thứ để dọa nạt con người,” Charlie lặng lẽ nói. “Nhưng chú biết gì không?”

“Gì nào?”

Charlie quay sang ông Rex. “Bọn chúng nên sợ *cháu đây* mới phải. Cháu không còn là đứa trẻ nữa.”

“Ta biết,” ông cao bồi nói, “và cũng vừa đúng lúc.”

Rồi ông nhìn chăm chăm vào đêm tối tràn đầy quái vật.

“Có vẻ như Cuộc chiến Âm Ti rốt cuộc cũng đã bắt đầu.”

^[1] Nhân vật trong truyện cổ tích.

1 Nông nghiệp hữu cơ: Là hệ thống kỹ thuật nuôi trồng hướng đến sự bền vững, tăng cường độ phì nhiêu của đất và sự đa dạng sinh học. Nông nghiệp hữu cơ cấm sử dụng thuốc trừ sâu bệnh tổng hợp, thuốc kháng sinh, phân bón tổng hợp, sinh vật biến đổi gen, hoóc-môn tăng trưởng mà phấn đấu cho sự bền vững, tăng cường độ phì của đất và sự đa dạng sinh học (Chú thích của biên tập - BT).

2. Biodynamic: Nông nghiệp sinh thái (hay còn gọi nông nghiệp năng lượng sinh học) là hệ thống hiện đại đầu tiên của nông nghiệp tập trung hoàn toàn vào phương pháp hữu cơ. Sự phát triển của nó bắt đầu vào năm 1924 với một loạt tám bài giảng về nông nghiệp của Rudolf Steiner. Những bài giảng, thuyết trình đầu tiên được biết đến như những gì sau này gọi là nông nghiệp hữu cơ, đã được tổ chức để đáp ứng yêu cầu của những người nông dân nhận thấy việc sử dụng phân bón hóa học dẫn đến điều kiện đất bị suy thoái và suy giảm sức khỏe và chất lượng cây trồng, vật nuôi (BT).

3. Vi lượng đồng căn hay vi lượng đồng căn liệu pháp là phương pháp y học điều trị bệnh nhân bị mắc một bệnh nào đó bằng cách sử dụng những chế phẩm được pha loãng mà những chế phẩm này cũng gây ra các triệu chứng cho một người bình thường giống như là triệu chứng của chính căn bệnh cần chữa gây ra. Những bằng chứng khoa học cho rằng vi lượng đồng căn chỉ là một giả dược nhằm làm yên lòng bệnh nhân chứ nó không có tác dụng chữa trị (BT).

4. Giáo sư người Nhật Geoge Ohsawa (1893 - 1966) được coi là người sáng lập ra những nguyên tắc và phong cách sống Thực dưỡng. Điểm hội tụ của triết lý và thực hành nằm chính yếu ở thực phẩm và cách ăn uống. Theo Ohsawa, nếu chúng ta được nuôi dưỡng bằng thực phẩm phù hợp, dựa trên nền tảng quy luật của vũ trụ, các cơ quan trong cơ thể sẽ hoạt động điều hòa, không những sức khỏe được phục hồi và kháng kiện trở lại, mà còn khiến cho trí phán đoán của con người trở nên sáng suốt, có khả năng nhận thức được chân lý, có nghĩa là, thể tính trật tự của vũ trụ và nhân sinh. Phương pháp Ohsawa bắt đầu xuất hiện và phổ biến tại Việt Nam từ trước năm 1975 tại miền Nam, với tên gọi phổ biến là Gạo lứt muối mè (xuất phát từ việc sử dụng gạo lứt làm nền tảng của phương pháp này) (BT).

5. Ayurveda là hệ thống y học Hindu truyền thống có nguồn gốc từ tiểu lục địa Ấn Độ. Việc thực hành Ayurveda

bao gồm việc sử dụng các loại thuốc thảo dược, bổ sung khoáng chất hoặc kim loại (rasa Shastra), kỹ thuật phẫu thuật, thuốc phiện, và áp dụng bằng cách mát xa đầu (BT). 6. Liệu pháp Bowen là phương pháp trị liệu toàn diện và đa chiều để giảm đau và chữa lành bệnh tật, do Tom Bowen (1916-1982) khởi xướng. Phương pháp chủ yếu là xoa bóp cơ bắp để cân bằng cơ thể và cảm xúc (BT). 7. Reiki: (trong tiếng Nhật nghĩa là Linh khí) là sự tiếp nhận, hòa hợp và bổ sung nguồn năng lượng vô tận của vũ trụ cho con người. Reiki bắt nguồn từ Tây Tạng khoảng 2.500 năm về trước, sau một thời gian dài bị lãng quên, rồi được bác sĩ người Nhật tên là Mikao Usui phát hiện lại vào đầu thế kỷ thứ 19. Đây là phương pháp chữa bệnh thông qua việc sử dụng năng lượng (BT). 8. Bệnh u lympho không Hodgkin (Non-Hodgkin's lymphoma), còn được gọi là ung thư hạch không Hodgkin, là ung thư bắt nguồn từ hệ thống bạch huyết, lây lan bệnh khắp cơ thể (BT). 9. Vitamin B17/latrile còn có tên là Amygdalin. Latrile có chứa enzyme tên là Emulsin có thể phân hủy thành xyanua. Vitamin B17 được coi là chất chữa trị ung thư rất tốt (BT). 10. Jackie Onassis (1929 – 1994), tên đầy đủ là Jacqueline Kennedy Onassis là vợ của Tổng thống thứ 35 của Hoa Kỳ John F. Kennedy, và Đệ nhất Phu nhân Hoa Kỳ từ năm 1961 đến 1963. Kết hôn lần hai với tỉ phú Aristotle Onassis. Bà thường được gọi một cách thân mật là Jackie, Jackie Bouvier, Jackie Kennedy, Jackie Onassis và, đôi khi, Jackie O (BT). 11. Permaculture – là một hệ thống thiết kế Nông nghiệp hay Xã hội, tập trung vào việc mô phỏng hay trực tiếp sử dụng các mẫu hình và các đặc trưng tuân theo trong Hệ thống sinh thái tự nhiên (Wikipedia). 12. Giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm là một giáo phái Tin Lành thuộc phong trào Phục lâm (Seventh-day Adventist Church). Niềm tin chủ yếu của họ là Chúa Giê-su sẽ tái lâm bất chợt và tín đồ phải nghỉ ngơi vào ngày thứ Bảy (BT). 13. Buttermilk: Theo cách làm truyền thống, buttermilk được tạo ra trong quá trình sản xuất bơ. Nó là lượng chất lỏng sau khi vớt phần bơ đặc ra (BT). 14. Mát xa shiatsu là kỹ thuật mát xa của Nhật Bản, kết hợp giữa kỹ thuật xoa bóp cổ truyền Trung Quốc và các nguyên lý y học phương Tây (BT). 15. Chứng nhận Demeter: Từ năm 1927, Demeter là tổ chức chứng nhận cho những sản phẩm Biodynamic tại Đức. 16. Beta

carotene: Dạng tiền chất của vitamin A. 17. Resveratrol là một Phytoalexin, chất chống oxy hóa không thuộc nhóm Flarononid (BT). 18. Reiki là một trong những phương pháp dưỡng sinh và trị bệnh được bác sĩ người Nhật Mikao Usui sáng lập vào cuối thế kỷ 19 (BT). 19. Dosha: Có ba nguyên tố sinh học luôn luôn biến đổi trong cơ thể. Theo y học Ayurvedic, cơ thể chỉ khỏe mạnh khi có sự cân bằng của ba nguyên tố sinh học hay dosha là Vata, Pitta và Kapha (BT). 20. Người thuộc Pitta là Dosha lửa (BT). 21. Luật nhân quả. 22. Anh giáo: là truyền thống thuộc Cơ đốc giáo do vua Henri VIII (1491 – 1547) của Anh chủ xướng năm 1534 để lập một giáo hội riêng cho nước Anh (BT). 23. Phẫu thuật ngoại cảm hay còn gọi là phẫu thuật tâm linh bắt nguồn từ quần đảo Philippines, được thực hiện thông qua tâm trí và tinh thần của các thầy thuốc. Trong kiểu phẫu thuật này, người thầy thuốc sử dụng tâm trí để tập trung sức mạnh tâm linh thông qua bàn tay truyền vào cơ thể của bệnh nhân. Các thầy thuốc chữa bệnh thường ở trong trạng thái thiền định, sử dụng tâm trí để điều khiển đôi bàn tay của mình. Nhờ vào sức mạnh tâm linh, người thầy thuốc có thể phát hiện ra những phần cơ thể đang ủ bệnh hoặc bệnh đang phát triển và truyền năng lượng tâm linh vào những bộ phận đó. Cho đến nay, kiểu phẫu thuật này vẫn gây nhiều tranh cãi trên thế giới (BT). 24. RM (đồng Ringgit Malaysia). 25. Chứng song thị hay song ảnh (double vision): triệu chứng mà bệnh nhân nhìn thấy hai hình ảnh của một sự vật (BT). 26. Hippocrates (460 - 377 TCN) được xem là người sáng lập ra nền y học hiện đại và cũng được xem là thầy thuốc vĩ đại nhất trong thời đại của ông (BT). 27. Thủy liệu pháp là phương pháp cổ truyền chữa lành vết thương an toàn, không gây đau đớn và không đòi hỏi gì hơn là cho chỗ đau vào nước. Phương pháp này đã được sử dụng từ thời Ai Cập cổ đại (BT). 28. Kinesiology là một khoa học đa ngành, bao gồm nghiên cứu trong các lĩnh vực giải phẫu học, cơ chế sinh học, sinh lý học, hành vi tâm thần vận động, và các yếu tố xã hội và văn hóa (BT). 29. Liệu pháp oxy là các bài tập làm tăng huyết áp và chuyển hóa đường, giúp cho cơ thể tăng oxy tiêu diệt tế bào ung thư, tăng chỉ số PI (perfusion index – chỉ số đánh giá có tính tương đối của mạch đập) để phục hồi tế bào lành, và để phòng ngừa tế bào thiếu oxy và máu dễ bị bệnh ung

thư (BT). 30. Colloidal Silver là dung dịch được sản xuất từ bạc nguyên chất (từ 99,9% đến 99,99% bạc) và nước tinh khiết. Hoàn toàn không có tạp chất gì trong Keo Bạc (không muối, không chất xúc tác...). Khi một tế bào ung thư hấp thu Keo Bạc, vi khuẩn trong nó có nhiều khả năng sẽ bị tiêu diệt và như thế tế bào này sẽ có điều kiện để hoạt động bình thường trở lại. Tuy nhiên, chức năng chính của thuốc Keo Bạc là để hỗ trợ việc tiêu diệt các loại vi khuẩn trong máu (BT). 31. Chụp quang tuyến vú (Mammography) là phương pháp sử dụng liều thấp tia X, độ tương phản cao kết hợp với máy tính để thu được hình ảnh chi tiết của vú (BT). 32. Hội chứng loạn sản tủy (Myelodysplastic Syndromes - MDS) là bệnh trong đó tủy xương không sản xuất ra đủ các tế bào máu khỏe mạnh (BT). 33. Vipassana, nghĩa là thấy sự việc đúng như thật, là một trong những phương pháp thiền cổ xưa nhất tại Ấn Độ. Truyền thống thiền này được truyền dạy tại Ấn Độ hơn 2.500 năm trước đây như là một liều thuốc chữa trị bệnh chung của nhân loại (BT). 34. Phương pháp chiropractic là phương pháp chữa các bệnh thuộc hệ vận động như: đau cột sống, đau dây thần kinh, đau vai... Thường được áp dụng nhiều với bệnh thoái hóa đĩa đệm, lồi đĩa đệm cột sống cổ và cột sống thắt lưng. Thực chất đây là phương pháp nắn chỉnh cột sống bằng tay dựa vào cơ chế sinh - cơ học của đĩa đệm (BT).

Table of Contents

PHẦN I

CHƯƠNG MỘT - CON DARKLING CỦA DORA

CHƯƠNG HAI - CUỘC TẤN CÔNG CỦA BỌN DANGEROO

CHƯƠNG BA - ÂM MƯU HIỂM ĐỘC

CHƯƠNG BỐN - KẸ NHỚ LẠI GIẬN DỮ

CHƯƠNG NĂM - XÂM CHIẾM PHÂN VIỆN

PHẦN II

CHƯƠNG SÁU - DƯỚI VỰC SÂU

CHƯƠNG BẢY - NGHĨA TRANG TGB

CHƯƠNG TÁM - TYRANNUS – KẸ ĐIÊN KHÙNG

CHƯƠNG CHÍN - ĐẠI DƯƠNG KHỦNG KHIẾP

CHƯƠNG MƯỜI - VẮT SỮA HYDRA

CHƯƠNG MƯỜI MỘT- SLAGGURON – KẸ BẤT BIẾN

CHƯƠNG MƯỜI HAI - PINCH QUYỀN NĂNG

CHƯƠNG MƯỜI BA - SLAGGURON – KẸ GIẢ DANH

PHẦN III

CHƯƠNG MƯỜI BỐN - KẾ HOẠCH TẤN CÔNG

CHƯƠNG MƯỜI LĂM - CUỘC TẤN CÔNG CỦA BỌN NAMED

CHƯƠNG MƯỜI SÁU - TRẢ NỢ TRÓT VAY

CHƯƠNG MƯỜI BẢY - KẾ HOẠCH CỦA INCH

CHƯƠNG MƯỜI TÁM - HOANG MẠC BĂNG GIÁ

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN - ĐẢO CHIỀU

PHẦN IV

CHƯƠNG HAI MƯỜI - PEARL

CHƯƠNG HAI MƯỜI MỘT - KHÔNG ĐẬU BẰNG Ở NHÀ